

ไทย

تايلندي

حِرَاسَةُ التَّوْحِيدِ

การปกป้องอำนาจของเอกภาพ

เรียบเรียงโดย ชัยค์
อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ์ บิน บาซ

حِرَاسَةُ التَّوْحِيدِ

การปกป้องอำนาจของเอกภาพ

لِسَمَاحَةِ الشَّيْخِ الْعَلَّامَةِ
عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ
رَحِمَهُ اللَّهُ

เรียบเรียงโดย ชัยค์
อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ บิน บาซ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 1

อะกีดะฮ์ที่ถูกต้องและสิ่งที่ตรงกันข้ามกับมัน

เรียบเรียงโดย ชัยค์

อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮฺ บิน บาซ

มวลการสรรเสริญสมบูรณฺยิ่งเป็นสิทธิของอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว ขอพรอันประเสริฐและความศานติจงมีแด่มุหัมมัด ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูตใดหลังจากท่าน และแด่ประชาชาติตลอดจนบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน

อนึ่ง: เนื่องจากอะกีดะฮฺ (หลักศรัทธา)

ที่ถูกต้องคือรากฐานของศาสนาอิสลาม และเป็นมูลฐานของมิลละฮฺ

ฉันจึงเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะกล่าวถึงประเด็นนี้ และทำการเขียนและประพันธ์เพื่ออธิบายและชี้แจงให้กระจ่าง และเป็นที่ทราบด้วยหลักฐานตามศาสนบัญญัติจากอัลกุรอานและซุนนะฮ์ว่า:

แท้จริงการงานและคำพูดทั้งหลายนั้นจะถูกต้องและถูกต้องอบรับก็เมื่อมันออกมาจากการศรัทธาที่ถูกต้อง ส่วนหากการศรัทธานั้นไม่ถูกต้องแล้ว บรรดาการงานและคำพูดที่สืบเนื่องออกมาจากมันย่อมเป็นโหมฆะ ดังที่อัลลอฮฺ ตรัสว่า:

﴿...وَمَنْ يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِرِينَ﴾

"และผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธา แน่แน่นอนงานของเขาก็ไร้ผล

ขณะเดียวกันในวันปรโลกพวกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ที่ขาดทุน"
(อัล-มาอิดะฮ์ : 5)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَلَقَدْ أَوْحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ۝٦٥﴾

"และโดยแน่นอน ได้มีวะฮียมายังเจ้า (มุฮัมมัด)
และมายังบรรดานบีก่อนหน้าเจ้า หากเจ้าตั้งภาคี
(กับอัลลอฮ์) แนนอนการงานของเจ้าก็จะไร้ผล
และแน่นอนเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน" [อัซซุมัร : 65]

และอายะฮ์ในความหมายนี้มีอยู่มากมาย
ทั้งคัมภีร์อันชัดแจ้งของอัลลอฮ์
และสุนนะฮ์ของเราะซูลผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์
(ขอพรและสันติอันประเสริฐยิ่งจากพระผู้อภิบาลของท่านจงป
ระสบแต่ท่าน) ได้ชี้ชัดว่า
แท้จริงหลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้องในศาสนาอิสลามสรุปได้ใน
6 ประการ ได้แก่: การศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา
ต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ของพระองค์
ต่อบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ ต่อบรรดาเราะซูลของพระองค์
ต่อวันปรโลก และต่อกฎสภาวะทั้งดีและชั่วของพระองค์ ดังนั้น
ทั้งหกประการนี้: มันเป็นหลักมูลฐานของความเชื่อที่ถูกต้อง
ซึ่งได้มีการประทานไว้ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพ
และอัลลอฮ์ได้ทรงส่งท่านศาสดา (เราะซูล) มุฮัมมัด
คือลลลลอฮฺอะลียฮิซซัลลัม มาพร้อมกับหลักการเหล่านี้
และมีหลักฐานมากมายรองรับหลักการทั้งหกประการนี้

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ؕ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ ؕ
وَالْكِتَابِ الَّذِي أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ ؕ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿٧٠﴾﴾

"โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

จงศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์เถิด

และคัมภีร์ที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาแก่เราะซูลของพระองค์
และคัมภีร์ที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาแก่นั้น
และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และมลาอิกะฮ์ของพระองค์
และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์และบรรดารอซูลของพระองค์
และวันปรโลกแล้วไซ้

แน่นอนเขาก็ได้หลงทางไปแล้วอย่างไกล" (อัน-นิสาฮ์: 136)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى
اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧١﴾﴾

"เจ้ามิรู้ดอกหรือว่า

แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดิน

แท้จริงสิ่งนั้นอยู่ในบันทึกแล้ว

แท้จริงในการนั้นเป็นการง่ายดายสำหรับอัลลอฮ์" [ซูเราะฮ์
อัลฮัจญ์: 70]

สอง:

หลักฐานจากขุนนะฮ์:

ได้แก่

หะดีษที่เศาะฮิหฺและเป็นที่ยุ้จก

ซึ่งอิมามมุสลิมได้บันทึกไว้ในศอเฮียะฮ์ของท่าน

จากหะดีษของอุมัรฺ มุอัมมิดีน อุมัร อิบน์ค็อฏฏอบ
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ว่า มลาอิกะฮ์ญิบรออิล อะลัยฮิสสลาม
ได้ถามท่านนบี ﷺ เกี่ยวกับการศรัทธา ท่านจึงตอบว่า:

«الْإِيمَانُ أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ، وَمَلَائِكَتِهِ، وَكُتُبِهِ، وَرُسُلِهِ، وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ
بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ».

“การศรัทธา คือการที่ท่านศรัทธาต่ออัลลอฮ์
ต่อบรรดามะลาอิกะฮ์ของพระองค์
ต่อบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ ต่อบรรดาเราะซูลของพระองค์
ต่อวันปรโลก

และท่านศรัทธาต่อการกฏสภาวะการณ์ของพระองค์ทั้งดีและ
ชั่ว”¹. หะดีษ, บันทึกโดยอัล-บุคอรีและมุสลิม
โดยมีความแตกต่างเล็กน้อย จากหะดีษของอบูฮุรรอยเราะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

และสิ่งที่แตกแขนงออกจากรากฐานของการศรัทธาทั้งหก
ประการนี้ ได้แก่:
ทุกสิ่งที่มีมุสลิมจำเป็นต้องยึดถือในด้านความเชื่อและศรัทธาต่อ
อามัน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอัลลอฮ์ ตะอาลา ในเรื่องวันอาคิเราะฮ์
และเรื่องอื่นๆ ในบรรดาสิ่งเร้นลับ ตามที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
และเราะซูลของพระองค์ ﷺ ได้แจ้งเอาไว้

รายละเอียดของหลักการทั้งหกประการนี้ มีดังต่อไปนี้

หลักข้อที่หนึ่ง: ศรัทธาต่ออัลลอฮ์

ซึ่งประกอบด้วยหลายประการ ส่วนหนึ่งมีดังต่อไปนี้:

¹ บันทึกโดยมุสลิม (8).

การศรัทธาว่าแท้จริงพระองค์คือพระเจ้าที่แท้จริง
ผู้ที่คู่ควรแก่การเคารพสักการะเพียงผู้เดียวโดยไม่มีสิ่งอื่นเป็น
นาคี เนื่องจากพระองค์คือผู้ทรงสร้างปวงบา
ผู้ทรงประทานความโปรดปรานแก่พวกเขา
ผู้ประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา
ผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเขาปกปิดและสิ่งที่พวกเขาเปิดเผย
และผู้ทรงเดชานุภาพในการประทานรางวัลแก่ผู้เชื่อฟังของพ
วเขา และลงโทษผู้ฝ่าฝืนของพวกเขา

และอัลลอฮ์ได้ทรงสร้างญินและมนุษย์ขึ้นมาเพื่อการทำอิ
บาดะฮ์นี้ และทรงสั่งใช้พวกเขาให้ปฏิบัติอิบาดะฮ์ดังกล่าว
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ
أَنْ يُطِيعُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾﴾

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด
เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า"

"ข้าไม่ต้องการปัจจัยยังชีพจากพวกเขา
และข้าก็ไม่ต้องการให้พวกเขาให้อาหารแก่ข้า" 57

"แท้จริงอัลลอฮ์ คือผู้ประทานปัจจัยยังชีพอันมากมาย
ผู้ทรงพลัง ผู้ทรงมั่นคง" 58" [ซูเราะฮ์ อับ-ซารียาต: 56-58]

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿٦١﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾﴾

"มนุษย์เอ๋ย!

จงเคารพอิบาตะฮ์

พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าที่ทรงบังเกิดพวกเจ้า
และบรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเจ้าเกิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะยำเกรง"

"คือผู้ทรงให้แผ่นดินเป็นที่นอน

และฟ้าเป็นอาคารแก่พวกเจ้า

และทรงให้น้ำหลั่งลงมาจากฟากฟ้า

แล้วได้ทรงให้บรรดาผลไม้ออกมา

เนื่องด้วยน้ำนั้น

ทั้งนี้เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า

ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าให้มีผู้เท่าเทียมใด ๆ ขึ้น สำหรับอัลลอฮ์
โดยที่พวกเจ้าก็รู้กันอยู่" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์: 21-22)

และแน่นอน

อัลลอฮ์ได้ส่งบรรดาศาสนทูต

และทรงประทานบรรดาคัมภีร์ลงมา: เพื่อชี้แจงສໍາລັບธรรมนี้

และเรียกร้องไปสู่การยึดมั่นในສໍາລັບธรรมนี้

และเตือนให้ระวังสิ่งที่เป็นปฏิกิริยาต่อສໍາລັບธรรมนี้ ดังที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ
(โดยบัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์

และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจไรต์..." [อัน-นะห์ล : 36]

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا﴾

﴿فَاعْبُدُونِي﴾

"และเราไม่ได้ส่งร่อซูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮีย์

แก่เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้า
ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์:
25].

และอัลลอฮ์ อัสซะวะญัล ตรัสว่า:

﴿الرَّكَّابُ أَحْكَمْتُ آيَاتُهُ ثُمَّ فَصَّلْتُ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ۝ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا
اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ۝﴾

"อะลีฟ ลาม รอ
คัมภีร์ที่โองการทั้งหลายของมฉันุททำให้รัดกุมมีระเบียบ
แล้วถูกจำแนกเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน
จากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เชี่ยวชาญ"

"เพื่อพวกท่านจะได้ไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์
แท้จริงนั้นได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์มายังพวกท่าน
เพื่อเป็นผู้ตักเตือนและผู้แจ้งข่าวดี" (ซูเราะฮ์ ฮุด : 1-2)

และความจริงของอิบาตะฮ์นี้ คือ
การทำอิบาตะฮ์ต่ออัลลอฮ์ ผู้ทรงมหابริสุทธิต์และทรงสูงส่ง
เพียงพระองค์เดียว ในทุกสิ่งทีบ่าวใช้ประกอบอิบาตะฮ์
ไม่ว่าจะเป็นการขอวิงวอน การยำเกรง การหวัง การละหมาด
การถือศีลอด การเชือด การบนบาน และประเภทอื่น ๆ
ของการประกอบอิบาตะฮ์
โดยกระทำด้วยความยอมจำนนต่อพระองค์
แสวงหารางวัลตอบแทนของพระองค์
เกรงกลัวการลงโทษของพระองค์
พร้อมด้วยความรักอันสมบูรณ์ต่อพระองค์
และความถ่อมตนต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์.

และผู้ใดที่ใคร่ครวญในคัมภีร์อัลกุรอานอันทรงเกียรติ
เขาย่อมพบว่า
ส่วนใหญ่ของมันถูกประทานลงมาในหลักการอันยิ่งใหญ่
ดังเช่นพระดำรัสของพระองค์ อัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า :

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

"แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม
ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์
ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์" (2)

"พึงทราบเถิด
การอับดาอะโดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์เดียว
ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์
โดยกล่าวว่าเรามีได้เคารพภักดีพวกเขา
เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์
จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่อง
นั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ
ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" (3) [ซูเราะฮ์ อชชูมร : 2-3]

และอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ทรงตรัสว่า:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

"และพระผู้อภิบาลของเจ้าทรงบัญชาว่า
พวกเจ้าอย่าเคารพสักคิผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น..."
(ซูเราะฮ์ อัล-อิสรอฮ์ : 23)

และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัลลา ได้ตรัสว่า:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾¹

"ดังนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์
แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม"

(ซูเราะฮ์ ซอฟร : 14)

และเช่นนี้เอง

ผู้ที่พินิจพิจารณาในซุนนะฮ์นั้นจะพบว่ามีความเอาใจใส่ต่อห
ลัการอันยิ่งใหญ่ข้อนี้ด้วย และในบรรดาสิ่งนั้นคือ :
มีรายงานไว้ในเศาะฮิหฺทั้งสอง จากท่านมุอาซ
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ว่า ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า :

«حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

"สิทธิของอัลลอฮ์ที่มีเหนือปวงปาว
คือการอิบادةต่อพระองค์และไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์"¹.

และสิ่งที่ย่อมอยู่ในการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ด้วย คือ:
การศรัทธาต่อทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้เป็นวาญิบแก่ปวงปาว
ของพระองค์ และทรงกำหนดเป็นข้อบังคับเหนือพวกเขา
อันได้แก่รูกนอิสลามทั้งห้าประการที่เป็นภาคปฏิบัติภายนอก
คือ การปฏิญาณตนว่า

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรีย (2856) และมุสลิม (30)

ไม่มีพระเจ้าที่ถูกเคารพภักดีโดยแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ การดำรงไว้ซึ่งการละหมาด การจ่ายซะกาต การถือศีลอดในเดือนรอมฎอน และการประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์ สำหรับผู้ที่มีความสามารถ และบรรดาฟิรฎูอื่น ๆ ที่ศาสนาได้บัญญัติไว้

และเสาหลักที่สำคัญที่สุดและยิ่งใหญ่ที่สุด คือ การปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกเคารพภักดีอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น

และมุหัมมัดคือศาสนทูตของพระองค์ และคำปฏิญาณนี้จำเป็นต้อง: บริสุทธิใจในการอิบาดะฮ์ (การเคารพสักการะตามศาสนบัญญัติ)

แต่อัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว

และละทิ้งการอิบาดะฮ์ต่อสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระองค์

และนี่คือความหมายของคำว่า: اللهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

ดังนั้นความหมายของมัน—ดังที่บรรดานักวิชาการกล่าวไว้

(ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาพวกเขา)—คือ:

ไม่มีผู้ใดที่ควรแก่การอิบาดะฮ์

(การเคารพสักการะตามศาสนบัญญัติ) อย่างแท้จริง

เว้นแต่อัลลอฮ์เท่านั้น

และด้วยเหตุดังกล่าว

ทุกสิ่งที่ถูกเคารพสักการะนอกเหนือจากอัลลอฮ์

ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ มะลาอิกะฮ์ ญิน หรือสิ่งอื่นใด

ล้วนเป็นสิ่งที่ถูกเคารพสักการะโดยไม่เป็นสัจธรรม

ส่วนผู้ที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงคือ

อัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว

ไม่มีภาคใดแก่พระองค์

ดังที่พระองค์ ตะอาลา ตรัสไว้ว่า:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ...﴾

"เช่นนั้นแหละ เพราะว่าอัลลอฮ์ คือผู้ทรงสัจจะ และแท้จริงสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้นมันเป็นเท็จ..." (อัล-ฮัจญ์: 62)

และได้มีการชี้แจงมาก่อนแล้วว่า อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงสร้างสองจำพวก คือ ญินและมนุษย์ เพื่อหลักการอันสำคัญยิ่งนี้ และทรงสั่งใช้พวกเขาให้ยึดมั่นในหลักนี้ ทรงส่งบรรดาศาสนทูตด้วยหลักนี้ และทรงประทานคัมภีร์ลงมาด้วยหลักนี้ ดังนั้น บ่าวจึงจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องนี้เป็นอย่างดี และใคร่ครวญอย่างมาก เพื่อให้ประจักษ์แก่เขาถึงสภาพที่มุสลิมส่วนมากได้ตกอยู่ในความไม่รู้ยิ่งใหญ่ว่าเกี่ยวกับหลักการนี้ จนถึงขั้นที่พวกเขาเคารพบูชาผู้อื่นร่วมกับอัลลอฮ์ และได้หันเหสิทธิอันบริสุทธิ์เฉพาะของพระองค์ไปให้แก่ผู้อื่นจากพระองค์ และความช่วยเหลือย่อมมาจากอัลลอฮ์เท่านั้น

และส่วนหนึ่งจากการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา คือการศรัทธาว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงสร้างสากลโลก ทรงบริหารจัดการกิจการของมวลสิ่งถูกสร้าง และทรงดำเนินการในหมู่พวกเขาด้วยความรอบรู้และทรงเดชานุภาพของพระองค์ ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และแท้จริงพระองค์ทรงเป็นเจ้าของทั้งโลกดุนยาและอาคิเราะ

ฮี และทรงเป็นพระผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลโลกทั้งมวล
 ไม่มีผู้ทรงสร้างอื่นใดนอกจากพระองค์
 และไม่มีพระผู้ทรงอภิบาลอื่นใดนอกจากพระองค์
 และแท้จริงว่าอัลลอฮ์ทรงส่งบรรดาศาสนทูต
 และทรงประทานบรรดาคัมภีร์ทั้งหลายลงมา
 เพื่อแก้ไขปรับปรุงสภาพของบรรดาบ่าวของพระองค์
 และเรียกร้องสู่สิ่งอันเป็นความรอดพ้นและความดีงามของพว
 กเขา ทั้งในโลกดุนยาและอาคิเราะฮ์ และพระองค์ สُبْحَانَهُ
 ไม่มีหุ้นส่วนใดในทุกสิ่งดังกล่าว อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾

"อัลลอฮ์ คือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง
 และพระองค์เป็นผู้ทรงดูแลและคุ้มครองทุกสิ่ง"62 [อิซซุมัร :
 62]

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى
 الْعَرْشِ يُغْشَىٰ اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالْجُودُ مُسَخَّرَاتٌ
 بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾

"แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คือ
 อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินภายในหกวัน
 แล้วสถิตอยู่บนบัลลังก์
 พระองค์ทรงให้กลางวันครองคลุมกลางวันในสภาพที่กลางคื
 นไล่ตามกลางวันโดยรวดเร็ว และทรงสร้างดวงอาทิตย์
 และดวงจันทร์

และบรรดาดวงดาวขึ้นโดยถูกกำหนดให้กำหนดทำหน้าที่บริ
การ ตามพระบัญชาของพระองค์ ฟังรู้เถิดว่า
การสร้างและกิจการทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น
มหาบรียู้อัลลอฮ์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก" [ซูเราะฮ์
อัลอะรอฟ : 54]

และอีกประการหนึ่งของการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา คือ
การศรัทธาต่อพระนามของอัลลอฮ์ที่งดงามและคุณลักษณะของ
พระองค์ที่สูงส่ง
ตามที่ปรากฏอยู่ในอัลกุรอานของพระองค์อันทรงเกียรติ
และที่ได้รับการยืนยันจากเราะสุลของพระองค์ผู้ซื่อสัตย์
โดยไม่มีการบิดเบือน ไม่ปฏิเสธกับสิ่งใด
ไม่เทียบวิธีการกับสิ่งใด และไม่มีการเทียบเคียง

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾

"ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์ผู้ทรงได้ยิน
ผู้ทรงเห็น" (อัซ-ซุรอ : 11)

ดังนั้น วาญิบต้องยอมรับสิ่งเหล่านั้นตามที่ปรากฏ
โดยไม่ต้องตั้งคำถามว่า 'อย่างไร'
พร้อมกับศรัทธาต่อความหมายอันยิ่งใหญ่ที่สิ่งเหล่านั้นชี้ให้
เห็น ซึ่งเป็นคุณลักษณะของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติและยิ่งใหญ่
และวาญิบต้องเชื่อในคุณลักษณะของพระองค์ด้วยคุณลักษณะ
ที่เหมาะสม โดยไม่มีสิ่งใดคล้ายคลึงกับคุณลักษณะใด ๆ
ของพระองค์ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า" และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

"ดังนั้น พวกเจ้าอย่ายกอุทาหรณ์ทั้งหลายกับอัลลอฮ์เลย

แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้ และพวกเจ้าไม่รู้เท่าพระองค์”
(ซูเราะฮ์ อัน-นะห์ล : 74)

ดังนั้น นี่คือ ความเชื่อของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ วะลญะมาอะฮ์
ที่มาจากบรรดาเศาะหาบะห์ของเราะสูลุลลอฮ์
และบรรดาผู้ที่ตามพวกเขาอย่างดีงาม
ในเรื่องพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์
และนี่คือสิ่งที่อิมาม อะบู อัลหะสัน อัลอัซหะรียฺ เราะฮิมะฮุลลอฮ์
ได้ถ่ายทอดไว้ในหนังสือ "อัลมะกอลาต"
จากบรรดาอะฮ์ลุลหะดีษและอะฮ์ลุลซุนนะฮ์
และมีผู้อื่นจากบรรดานักวิชาการและผู้ศรัทธาได้ถ่ายทอดไว้
ด้วย

ท่านอัลเอาซาอียฺ เราะฮิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า: “มีผู้ถามอัช-
ชูษะรียฺและมักฮูลเกี่ยวกับบรรดาโองการที่ว่าด้วยคุณลักษณะ
(ของอัลลอฮ์) ทั้งสองจึงกล่าวว่า
“จงปล่อยให้บรรดาโองการเหล่านั้นเป็นไปตามที่มันมา”¹.”

และอัลเอาซาอียฺ เราะฮิมะฮุลลอฮ์ ได้กล่าวอีกเช่นกันว่า:
(พวกเราและบรรดาตาบิอันจำนวนมากต่างเคยกล่าวว่า
แท้จริงอัลลอฮ์ — มหาบริสุทธิ์พระองค์ —
ทรงอยู่เหนือบัลลังก์ของพระองค์
และพวกเราศรัทธาในบรรดาคุณลักษณะที่มีมารายงานอยู่ใน

¹ บันทึกโดยอัลลาละกาอียฺ ใน ชัรห์ ุศูล อัลอ็อดดีกอด (735) และอิบนุ อับดิลบร ใน
ญามิอุลอิลม์ วัฟฎิลี (1801) แต่ใช้ถ้อยคำว่า “บรรดาหะดีษ” แทน
“บรรดาอายาตว่าด้วยคุณลักษณะ” และถ้อยคำของท่านว่า:
“จงถ่ายทอดหะดีษเหล่านั้นตามที่มันมา และอย่าได้โต้เถียงเกี่ยวกับมัน”

ขุนนะฮ)¹.

และท่านวะลีด บิน มุสลิม เราะหิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า: (มีผู้ถาม มาลิก, อัล-เอาซาอีย, อัล-ลัยษ บิน ซะอด์ และซุฟยาน อัช-เซารีย เราะฮิมะฮุลลอฮ์ เกี่ยวกับการบรรยายที่มีมาถึงในเรื่องคุณลักษณะ (อัศ-ศิฟาต) ของอัลลอฮ์ แล้วพวกท่านทั้งหมดกล่าวว่า: จงปล่อยให้มันเป็นไปตามที่มันมา โดยไม่ถามว่า “อย่างไร” (บิลากัยฟ))².

และเมื่อมีผู้ถามท่านร่อบิอะฮฺ บิน อบี อับดุลเราะฮฺมาน - ซิดของอิมามมาลิก ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อทั้งสองท่าน- เกี่ยวกับการสถิต ท่านกล่าวว่า: “การสถิตนั้นเป็นที่ทราบชัด และสภาพว่าเป็นอย่างไรนั้นเกินกว่าที่สติปัญญาจะหยั่งถึง และความเป็นเราะฮูลนั้นมาจากอัลลอฮ์ และหน้าที่ของเราะฮูลคือการประกาศโดยชัดแจ้ง และหน้าที่ของเราคือการศรัทธายืนยัน”³

และเมื่อมีผู้ถามอิมามมาลิก เราะฮิมะฮุลลอฮ์ เกี่ยวกับเรื่องนั้น ท่านได้กล่าวว่า : (อัลอิสติวอันนั้นเป็นสิ่งที่ทราบชัด ส่วนลักษณะว่าเป็นอย่างไรนั้นไม่เป็นที่รู้

¹ บันทึกโดยอัล-บัยฮะกี ในหนังสือ อัลอัสมاء วัศศิฟาต (865) และอิบนุตัยมียะฮ์ ได้รับรองสายรายงานว่าเป็นสายรายงานที่เศาะฮีห์ ในหนังสือ อัลอะมะวียะฮ์ (หน้า: 269) และอัช-ชะอะบีย ใน อัล-อรัฎ (2/223) กล่าวว่า: บรรดาผู้รายงานของมันเป็นอิมามที่เชื่อถือได้

² บันทึกโดย อัลลาละกาอีย ในหนังสือ ชุรหฺ อุศูล อัลอิติกอด (930) และอัลบัยฮะกี ในหนังสือ อัลอัสมاء วัศศิฟาต (955)

³ บันทึกโดย อัลลาละกาอีย ในหนังสือ ชุรหฺ อุศูล อัลอิติกอด (665) และอัลบัยฮะกี ในหนังสือ อัลอัสมاء วัศศิฟาต (868)

การศรัทธาต่อเรื่องนั้นเป็นสิ่งที่วาญิบ
และการตั้งคำถามเกี่ยวกับมันเป็นบิดอะฮ์)
แล้วท่านจึงกล่าวแก่ผู้ถามว่า:
ฉันไม่เห็นเจ้าเป็นอื่นใดนอกจากเป็นคนชั่ว!
และท่านได้สั่งให้พาเขาออกไป จึงถูกนำตัวออกไป.
และความหมายนี้ยังมีรายงานจาก มารดาแห่งศรัทธาชน อุมมุ
สะละมะฮฺ เราะฎียัลลอฮูอันฮา².

และท่านอิหม่าม อบู อับดุลเราะฮ์มาน อิบน์ลุมบาร์อิก
ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อท่าน กล่าวว่า :
(เรารู้จักพระเจ้าของเรา มหาบริสุทธิ์จึงมีแด่พระองค์
ว่าพระองค์ทรงอยู่เหนือฟากฟ้า
สถิตอยู่เหนือบัลลังก์ของพระองค์
ทรงแยกออกจากทุกสิ่งที่พระองค์สร้าง)³.

ถ้อยคำของบรรดาอิมามในประเด็นนี้มีอยู่อย่างมากมาย
จึง ไม่อาจถ่ายทอดได้ครบถ้วนภายในการบรรยายครั้งนี้
และผู้ใดประสงค์จะเข้าถึงรายละเอียดจำนวนมากในเรื่องนี้
ก็ให้ย้อนกลับไปศึกษาสิ่งที่บรรดานักวิชาการแห่งสุนนะฮ์ได้
บันทึกไว้ในประเด็นนี้ เช่น หนังสือ “อัส-สุนนะฮ์”
ของอับดุลลอฮ์ บุตรของอิหม่ามอะหมัด หนังสือ “อัต-เตาฮีด”
ของอิหม่ามผู้ทรงเกียรติ มุฮัมมัด บิน คุซัยมะฮฺ หนังสือ “อัส-

¹ บันทึกโดย อัลลาละกาอียฺ ในหนังสือ ชัรหฺ อุศูล อัลอิติกอด (664) และอบุนอีม ในหนังสือ
หิลยะตุลเอาลิยาฮ์ (325/6) และอัลบัยฮะกีเย ในหนังสือ อัลอัสมาว์ วัศศิฟาต (867)

² บันทึกโดยอัลมุชกิกียฺ ในหนังสืออัลมุชกิกียาต (29), อิบน์บัฏญาฮฺ ในหนังสืออัลอิบานะฮ์
(120) และอัลลาลิกายียฺ ในหนังสือชีรุศ อุศูล อัลอิติกอด (663)

³ บันทึกโดย อัดดาร์มีเย ใน อรรถดัด อะลา อัลญะฮีมียะฮ์ (67) และอัลบัยฮะกีเย ใน อัลอัสมาว์
วัศศิฟาต (903)

สุนนะฮ์” ของอบู อัลกอซิม อัล-ลาละกาอี อัต-ต็อบะรี หนังสือ
“อัล-สุนนะฮ์” ของอบูบักร บิน อปี อาศิม
และคำตอบของชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุย์มียะฮ์ แก่ชาวหะมะฮ์
ซึ่งเป็นคำตอบที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วยประโยชน์อย่างยิ่ง
โดยท่าน (ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาท่าน)

ได้อธิบายไว้ในนั้นถึงอะกิดะฮ์ของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์อย่างชัดเจน
และถ่ายทอดคำกล่าวของพวกเขาไว้เป็นอันมาก
พร้อมทั้งบรรดาหลักฐานตามบทบัญญัติศาสนาและหลักฐาน
ทางปัญญา

ที่ยืนยันความถูกต้องของสิ่งที่อะฮ์ลุลซุนนะฮ์กล่าวไว้
และหักล้างความเท็จของสิ่งที่คู่กรณีของพวกเขากล่าวอ้าง.

ดังนั้น บทนิพนธ์ของท่านที่มีชื่อว่า อัต-ตัตมูรียะฮ์
ก็เช่นกัน ได้ขยายความไว้โดยกว้างขวาง
ชี้แจงหลักความเชื่อของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์พร้อมหลักฐานจากตำ
รับศาสนาและเหตุผลทางปัญญา (นะกุลียะฮ์และอักลียะฮ์)
และตอบโต้บรรดาผู้คัดค้านด้วยสิ่งที่ทำให้ความจริงประจักษ์
และทำให้ความเท็จพินาศ

อันเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ใดก็ตามจากหมู่บรรดาผู้รู้ที่พินิจพิเคราะห์
ในเรื่อนั้นด้วยเจตนาที่ตรงตามและความปรารถนาที่จะรู้คว
ามจริง

สรุปคือ:

ความเชื่อของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ในเรื่องของพระนา
มและคุณลักษณะ คือว่า พวกเขายืนยันสิ่งที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงยืนยันไว้แก่พระองค์เองในคัมภีร์ของพระองค์

หรือสิ่งที่เราะสุลของพระองค์ มุฮัมมัด

ได้ยืนยันแก่พระองค์ในสุนนะฮ์ของท่าน

โดยการยืนยันดังกล่าวดูปราศจากการเปรียบเสมือนกับสิ่งใด
และพวกเขาก็ถือว่าพระองค์ อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงบริสุทธิ์พ้นจากความคล้ายคลึงกับสิ่งถูกสร้างของพระอง
ค์ โดยเป็นการประกาศความบริสุทธิ์ที่ปลอดจากการปฏิเสธ
(تَعْطِيل) ดังนั้นพวกเขาก็ปลอดพ้นจากความขัดแย้ง
และพวกเขาได้ปฏิบัติตามหลักฐานทั้งหมด
ด้วยการชี้แจงจากอัลลอฮ์
เพราะหนึ่งในขุนนะฮ์ของอัลลอฮ์สำหรับผู้ที่ยึดมั่นในสัจธรรม
ที่พระองค์ได้ส่งศาสนทูตมา
และเขาได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ในสิ่งนั้น
และมีความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์ในการแสวงหามัน
พระองค์จะทรงชี้แนะเขาสู่สัจธรรม
และจะทำให้หลักฐานของเขาปรากฏขึ้น
อย่างที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า"

﴿بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ...﴾

"แต่ที่เราได้ให้ความจริงทำลายความเท็จแล้วเราก็ให้มัน
สลายหายไป แล้วมันก็จะมลายสิ้นไป..." (ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์ :
18)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ۝٣٣﴾

"และพวกเขาก็จะไม่นำข้อเปรียบเทียบ (ข้อสงสัย) ใด ๆ
มายังเจ้า เว้นแต่เราจะได้นำความจริงมาให้เจ้า
และการอธิบายอย่างดียิ่ง" (ซูเราะฮ์ อัล-ฟุรคอน : 33)

ส่วนผู้ที่ขัดกับบรรดาอะฮ์ลุลขุนนะฮ์ในความเชื่อเกี่ยวกับ

ร้องพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์นั้น
ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะขัดแย้งกับหลักฐานจากอัลกุรอานและ
หะดีษ ตลอดจนหลักฐานทางสติปัญญา
พร้อมทั้งตกอยู่ในความขัดแย้งอย่างชัดเจนในทุกสิ่งที่ตนยืน
ยันและปฏิเสธ อิหม่ามอิบนุกะซีร เราะหิมะฮุลลอฮ์
ได้กล่าวถ้อยคำอันงดงามไว้ในตัฟซีรที่มีชื่อเสียงของท่านเกี
ยวกับประเด็นนี้ ทั้งนี้เมื่อท่านกล่าวถึงดำรัสของอัลลอฮ์
อัชชะวะญัล ว่า:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى
الْعَرْشِ...﴾

"แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คือ
อัลลอฮ์ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้า และแผ่นดินภายในหกวัน
แล้วสถิตอยู่บนบัลลังก์..." [ซูเราะฮ์ อัลอะอ์รอฟ : 54]

และเห็นสมควรถ่ายทอดไว้ ณ ที่นี้
เนื่องจากประโยชน์อันยิ่งใหญ่ของมัน แล้วท่าน
เราะหิมะฮุลลอฮ์ ยังได้กล่าวไว้ โดยมีเนื้อความว่า :

(ในประเด็นนี้ ผู้คนมีทัศนะและถ้อยคำมากมายยิ่งนัก
ซึ่งที่นี้หาใช่สถานที่สำหรับขยายความนั้นไม่
แต่ทว่าในเรื่องนี้

เราดำเนินตามมัซฮับของบรรพชนผู้ทรงคุณธรรม (อัช-
สะละฟุศศอลิห์) คือ อิหม่ามมาลิก อิหม่ามอัลเฮวารีฮียัย
อิหม่ามอัช-เชาริyy อิหม่ามอัลลัยษ อิบนุ สะอ์ด อิหม่ามซาฟิyy
อิหม่ามอะฮ์มัด อิบนุหัมบัล อิหม่ามอิสฮาก อิบนุ รอฮะวัยฮ์
และท่านอื่นๆ

จากบรรดาอิมามของบรรดามุสลิมทั้งในอดีตกาลและยุคปัจจุบัน
ซึ่งนั่นคือ:
ปล่อยให้ถ้อยคำเหล่านั้นผ่านไปตามที่ปรากฏ โดยไม่มีการตั้งคำถามถึงรูปแบบ (ตะกียฟ) ไม่มีการเปรียบเทียบ (ตะชบิฮ์),
และไม่มีการปฏิเสธ (ตะฮ์ฎิล) ส่วนความหมายที่ดูเผินๆ
แล้วถูกนึกขึ้นในจิตใจของผู้ที่เปรียบเทียบนั้นถูกปฏิเสธจาก
อัลลอฮ์อย่างสิ้นเชิง
เพราะไม่มีสิ่งใดในสิ่งที่พระองค์สร้างมาเหมือนกับพระองค์

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾

"ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์ผู้ทรงไต่ถาม
ผู้ทรงเห็น" (อัช-ซุรอ : 11) แท้จริงแล้ว
เรื่องนี้เป็นดังที่บรรดาอิมามได้กล่าวไว้ โดยในหมู่พวกเขามี
นุอัยม บิน ฮัมมาด อัลคุซายีย์ ผู้เป็นศิษย์ของอัลบุคอรี
ได้กล่าวว่า: “ผู้ใดที่เปรียบเทียบอัลลอฮ์กับสิ่งที่พระองค์สร้าง
ถือว่าตกศาสนา
และผู้ใดที่ปฏิเสธคุณลักษณะที่อัลลอฮ์ทรงกล่าวถึงพระองค์
เอง ก็ถือว่าตกศาสนาเช่นกัน”¹

และสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงอธิบายถึงพระองค์เองและที่ท่านศาสน
ทูตของพระองค์ได้อธิบายไว้นั้น ไม่ใช่การเปรียบเทียบ
(อัลลอฮ์เหมือนมัลกุก) ดังนั้น
ใครที่ยืนยันคุณลักษณะสำหรับอัลลอฮ์ผู้สูงส่งตามที่ระบุในโ

¹ บันทึกโดยอัชชะฮะบีย ในหนังสือ อัลอุลว (464) และอัลบานียได้กล่าวไว้ในหนังสือ
มุคตะเศร อัลอุลว (หน้า 184) ว่า: “และนี่คือสายรายงานที่เศาะฮิห์
บรรดาผู้รายงานของมันล้วนเป็นที่เชื่อถือและเป็นที่รู้จัก”

องการที่ชัดเจนและรายงานที่ถูกต้อง
โดยเป็นไปในลักษณะที่เหมาะสมกับความยิ่งใหญ่ของอัลลอ
ฮ์ และปฏิเสธความบกพร่องทั้งปวงจากอัลลอฮ์
แท้จริงเขาก็ได้ดำเนินตามหนทางแห่งทางนำแล้ว"¹.
จบคำกล่าวของอิบนุกะษีร เราะหิมะฮุลลอฮ์.

และสิ่งที่ย่อมอยู่ในการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ด้วยก็คือ
การยึดมั่นว่า การศรัทธาคือคำพูดและการกระทำ
ระดับความศรัทธาจะเพิ่มขึ้นด้วยการเชื่อฟัง
และจะลดลงด้วยการฝ่าฝืน
และไม่อนุญาตให้ตัดสินให้มุสลิมคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ปฏิเสธศ
รัทธาเพราะบาปใด ๆ
ที่ต่ำกว่าการตั้งภาคีและการปฏิเสธศรัทธา เช่น การซินา
การลักขโมย การกินริบา การดื่มของมึนเมา
และการอกตัญญูต่อบิดามารดา รวมทั้งบาปใหญ่ประการอื่น
ๆ ตราบใดที่เขาไม่ได้ถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเพื่อนบุญต
(ฮะลาล) ดังที่อัลลอฮ์ ชุบฮานะฮูวะตะอะลา ตรัสว่า:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ...﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูก
ให้เป็นภาคีกับพระองค์
แต่พระองค์จะทรงอภัยโทษให้ซึ่งสิ่งอื่นจากนั้นสำหรับผู้ที่พระ
องค์ประสงค์..." (ซูเราะฮ์ อัน-นิซาฮ์ : 48)
และได้มีการยืนยันในบรรดาหะดีษมุตะวาติร
จากท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ซึ่งในบรรดานั้น

¹ ตัฟซีรอิบนุกะษีร (3/426-427).

มีคำกล่าวของท่านว่า:

«إِنَّ اللَّهَ يُخْرِجُ مِنَ النَّارِ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ إِيمَانٍ»

“แท้จริง อัลลอฮ์จะทรงนำออกจากรก
ผู้ที่มิอืหมานในหัวใจของเขาแม้มีน้ำหนักเท่าเมล็ดผักเมสิดห
นึ่งก็ตาม”¹

หลักข้อที่สอง:

การศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์

ซึ่งประกอบด้วย 2 ประการ: ประการที่หนึ่ง:
การศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์โดยรวม นั่นคือ
เราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ทรงมีบรรดามะลาอิกะฮ์
ซึ่งพระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาเพื่อเชื่อฟังพระองค์
และทรงกล่าวถึงคุณลักษณะของพวกเขาไว้ว่า:

﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحَنَهُ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ
وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ
أَرَضَىٰ وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٤﴾﴾

"และพวกเขา (มุขริกุน) กล่าวว่า
พระผู้ทรงกรุณาปราณีทรงยึดมลาอิกะฮ์เป็นพระบุตร
มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ แต่ว่าพวกเขา (มลาอิกะฮ์)
เป็นบ่าวผู้มีเกียรติ"

"พวกเขาจะไม่ชิงกล่าวคำพูดก่อนพระองค์
และพวกเขาปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์"

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรีย (22) จากหะดีษของ อบูสะอีด อัลคุดรียฺ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

"พระองค์ทรงรอบรู้ สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา
และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา
และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด
นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย
และเนื่องจากความกลัวพวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น"

(อัล-อันบิยาฮ์ : 26-28)

และพวกเขามีหลายจำพวก:

ในหมู่พวกเขามีผู้ที่ถูกมอบหมายให้แบกบัลลังก์
และในหมู่พวกเขามีบรรดาผู้ดูแลสวรรค์และนรก
และในหมู่พวกเขามีผู้ที่ถูกมอบหมายให้รักษาการงานของบ่าวทั้งหลาย

ประการที่สอง:
การศรัทธาต่อบรรดาละอิกะฮ์โดยละเอียด กล่าวคือ
เราศรัทธาต่อผู้ที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ได้ระบุชื่อไว้
ในหมู่พวกเขา เช่น ญิบรออีล
ผู้ถูกมอบหมายให้รับวะฮีย์ลงมาจากอัลลอฮ์ ตะอาลา
และมีกาอิล ผู้ถูกมอบหมายให้ทำหน้าที่เรื่องน้ำฝน และมาลิก
ผู้ดูแลนรก และอิสรอฟีล ผู้ถูกมอบหมายให้เป่าสังข์
ดังที่มีการกล่าวถึงพวกเขาในหะดีษเศาะเฮียะฮ์
โดยหนึ่งในนั้นคือ: ที่ปรากฏในเศาะเฮียะฮ์
จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า : ท่านนบี
ﷺ กล่าวว่า :

«خُلِقَتِ الْمَلَائِكَةُ مِنْ نُورٍ، وَخُلِقَ الْجَانُّ مِنْ مَّارٍ مِنْ نَارٍ، وَخُلِقَ آدَمُ مِنْ مَّا
وُصِفَ لَكُمْ».

"อัล-มะลาอิกะฮ์พระองค์ทรงสร้างจากแสงรัศมี

และญินพระองค์ทรงสร้างจากเปลวไฟ
และได้สร้างอาดัมเหมือนที่ได้อธิบายให้แก่พวกท่าน(ในอัล
รอ่าน)"¹ บันทึกโดยมุสลิม ในเศาะฮีห มุสลิม

หลักข้อที่สาม: การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์

ซึ่งประกอบด้วยอีก 2 ประการ:

ประการที่หนึ่ง: การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์โดยรวม;
นั่นคือ
อัลลอฮ์ได้ประทานบรรดาคัมภีร์ลงมาแก่บรรดานบีและบรรดา
เราะซูลของพระองค์ เพื่อชี้แจงสิทธิของพระองค์
และเพื่อเชิญชวนไปสู่พระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสว่า :

﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ
بِالْقِسْطِ...﴾

"โดยแน่นอน

เราได้ส่งบรรดารอซูลของเราพร้อมด้วยหลักฐานทั้งหลายอัน
ชัดแจ้ง
และเราได้ประทานคัมภีร์และความยุติธรรมลงมาพร้อมกับพว
กเขา เพื่อบุคคลจะได้ดำรงอยู่บนความเที่ยงธรรม..." (ซูเราะฮ์
อัล-หะดีด : 25) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ
الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيُخْطَمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ...﴾

¹ บันทึกโดยมุสลิม (2996) จากหะดีษของอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

"มนุษย์นั้นเคยเป็นประชาชาติเดียวกัน
ภายหลังอัลลอฮ์ได้ส่งบรรดานบีมาในฐานะผู้แจ้งข่าวดี
และผู้ตักเตือน
และได้ทรงประทานคัมภีร์อันกอปรไปด้วยความจริงลงมาถึง
พวกเขาด้วยเพื่อว่าคัมภีร์นั้นจะได้ตัดสินระหว่างมนุษย์ในสิ่ง
ที่พวกเขาขัดแย้งกัน..." (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 213)

ประการที่สอง: การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์โดยละเอียด
กล่าวคือ

เราศรัทธาในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงระบุชื่อไว้จากคัมภีร์เหล่านั้น
เช่น อัล-เตาโรต อินญิล อังฆะบุร และอัลกุรอาน
และเชื่อมั่นว่าอัลกุรอานเป็นคัมภีร์ที่ประเสริฐที่สุดและเป็นคัม
ภีร์เล่มท้ายสุด

เป็นคัมภีร์ที่คุมกำกับเหนือบรรดาคัมภีร์ทั้งหมด
และยืนยันถึงความจริงของบรรดาคัมภีร์เหล่านั้น
และแท้จริงมันคือคัมภีร์ที่มนุษย์ทุกคนต้องปฏิบัติตามและใช้ตั
ดลิน ควบคู่กับสุนนะฮ์ที่ถูกต้องจากเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ
ได้ยืนยันไว้ เพราะอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงส่งเราะซูลของพระองค์
มุฮัมมัด ﷺ เป็นเราะซูลไปยังญินและมนุษย์ทั้งหมด
และทรงประทานอัลกุรอานนี้ลงมาแก่ท่าน
เพื่อให้ท่านใช้มันตัดสินระหว่างพวกเขา
และทรงทำให้มันเป็นการเยียวยาสั่งที่อยู่ในทรงอก
เป็นการชี้แจงสำหรับทุกสิ่ง
และเป็นทางนำและความเมตตาสำหรับบรรดาผู้ศรัทธา
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾

"และนี่แหละคือคัมภีร์"

ที่มีความจำเริญซึ่งเราได้ให้คัมภีร์ลงมายังเจ้า

จงปฏิบัติตามคัมภีร์นั้นเถิด

และจงยำเกรง

เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความกรุณาเมตตา" (ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 155) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

﴿...وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ﴾

"และเราได้ให้คัมภีร์แก่เจ้าเพื่อชี้แจงแก่ทุกสิ่ง

และเพื่อเป็นทางนำและเป็นความเมตตา

และเป็นข่าวดีแก่บรรดามุสลิม" (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺล : 89)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ
وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَكَلِمَتِهِ ۖ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย

แท้จริงฉันคือรอซูลของอัลลอฮ์มายังพวกท่านทั้งมวล

ซึ่งพระองค์นั้นอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า

และแผ่นดินเป็นของพระองค์

ไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะ

นอกจากพระองค์เท่านั้นผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย

ดังนั้นพวกท่านจงศรัทธาต่ออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์

ผู้เป็นนะบีที่เขียนอ่านไม่เป็น

ซึ่งเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์

และดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และพวกเจ้าจงปฏิบัติตามเขา

เกิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับคำแนะนำ" (ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ : 158). และบรรดาอายะฮ์ในความหมายนี้มีมากมาย

หลักข้อที่สี่: ศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูต

ซึ่งประกอบด้วย 2 ประการเช่นกัน: ประการแรก: การศรัทธาต่อบรรดาเราะซูลโดยรวม หมายถึงเราศรัทธาว่าอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ส่งบรรดาเราะซูลไปยังปวงบ่าวของพระองค์ ให้เป็นผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือน และเป็นผู้เรียกร้องสู่ความจริง ดังนั้นผู้ใดตอบรับพวกเขา ก็จะได้รับความสุข และผู้ใดฝ่าฝืนพวกเขา ก็จะประสบกับความผิดหวังและความส่ำNIKเสียใจ และคนสุดท้ายและผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่พวกเขา คือท่านนบีของเรา มุฮัมมัด บิน อับดุลลอฮ์ คืออลลลอฮ์อะลียะฮ์วะสَّلัม ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งเราะซูลมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกเจ้าจงเคารพภักดีอัลลอฮ์ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจไรต์..." [อัน-นะหْلِ : 36] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ...﴾

"คือบรรดาเราะซูลในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และในฐานะผู้ตักเตือน เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใดๆ อ้างแก้ตัวแก่อัลลอฮ์ได้ หลังจากบรรดารอซูลเหล่านั้น..."

(ซูเราะฮ์ อัน-นินสาฮ์ : 165) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ...﴾

"มุฮัมมัดมิได้เป็นบิดาผู้ใดในหมู่บุรุษของพวกเขาเจ้า
แต่เป็นร่อซูลของอัลลอฮ์และคนสุดท้ายแห่งบรรดานบี..."
(อัลอะห์ซาบ : 40)

ประการที่สอง: การศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตโดยละเอียด
ด้วยการศรัทธาโดยละเอียดและระบุเฉพาะเจาะจงต่อผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงเอ่ยนามไว้ในหมู่พวกเขา
หรือผู้ที่มีรายงานยืนยันจากเราะซูลลอฮ์
ถึงการเอ่ยนามของเขา เช่น นุฮ ฮูด ศอลิฮ อิบรอฮีม และผู้อื่น
ขอความจำเริญและสันติสุขจงมีแด่พวกเขา
และแต่ครอบครัวของพวกเขาและบรรดาผู้ติดตามของพวกเขา

หลักข้อที่ห้า: การศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์

ซึ่งประกอบด้วย:

การศรัทธาในทุกสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์
ได้แจ้งไว้ว่าจะเกิดขึ้นหลังจากความตาย เช่น
การทดสอบในหลุมฝังศพ
การลงโทษและความโปรดปรานในหลุมฝังศพ
และสิ่งที่เกิดขึ้นในวันกิยามะฮ์ (วันพิพากษา)
จากความน่าสะพรึงกลัว ความยากลำบาก สะพานสิรอต
ตาซีง การสอบสวน (หิซาบ) การตอบแทน (ญะซาอ์)
และการแจกจ่ายบันทึกความดีความชั่ว (เศาะหิฟะฮ์) แก่ผู้คน
โดยจะมีผู้ที่รับบันทึกด้วยมือขวา

และผู้ที่ได้รับบันทึกด้วยมือซ้าย หรือรับจากด้านหลังของเขา"

และรวมอยู่ในการศรัทธาด้วย: การศรัทธาต่อบอดี้มน้ำ
(อัล-หะฎูลเมารุด) ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ

และการศรัทธาต่อสวรรค์และนรก

รวมถึงการที่ผู้ศรัทธาจะได้เห็นพระผู้อภิบาลของพวกเขา

และการที่พระองค์จะทรงตรัสกับพวกเขา ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ

ที่ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานอันทรงเกียรติและสุนนะฮ์ที่ถูกต้อง
จากเราะสูลของอัลลอฮ์ ﷺ ดังนั้น

บ่าวจำเป็นต้องศรัทธาในสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด

และยืนยันความจริงตามวิธีการที่อัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ได้ชี้แจงไว้

หลักข้อที่หก : การศรัทธาต่อกฏสภาการณ

การศรัทธาประกอบด้วย 4 ประการ:

ประการแรก: การศรัทธาว่า
อัลลอฮ์ทรงรอบรู้สิ่งที่ได้เกิดขึ้น และสิ่งที่จะเกิดขึ้น

และทรงรู้สภาพการณ์ของปวงบ่าวของพระองค์

ริซกีของพวกเขา อายุขัยของพวกเขา

และการทำงานของพวกเข ตลอดจนกิจการอื่น ๆ ของพวกเขา

และไม่มีสิ่งใดในบรรดาสิ่งเหล่านั้นจะออกจากความรู้ของ
อัลลอฮ์ได้ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾

"และจงรู้ด้วยว่า

แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง" (ซูเราะฮ์ อัล-
บะเกาะเราะฮ์ : 231) และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล ตรัสว่า:

﴿...لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا﴾

"เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่า

แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่งอย่าง
และแท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงห้อมล้อมทุกสิ่งด้วยความรอบรู้
(ของพระองค์) [ซูเราะฮ์ อัฏ-ฏะฮ์ญะฮ์ : 12]

ประการที่สอง:

ศรัทธาว่าแท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงบันทึกทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ไ
ดทรงกำหนดและทรงตัดสินไว้แล้ว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสว่า :

﴿قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيظٌ﴾

"แน่นอน

เรารู้ดีว่า

ก็มากน้อยแล้วที่แผ่นดินทำให้พวกเขามีจำนวนลดน้อยลง
และ ณ ที่เรานั้นมีบันทึกไว้" (ซูเราะฮ์ ก็อฟ : 4)
และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ﴾

"และทุกสิ่งนั้น

เราได้รวบรวมไว้อย่างครบถ้วนในบันทึกอันชัดแจ้ง" (ซูเราะฮ์
ยาซีน : 12) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى
اللَّهِ يَسِيرٌ﴾

"เจ้ามิรู้ดอกหรือว่า

แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดิน
แท้จริงสิ่งนั้นอยู่ในบันทึกแล้ว

แท้จริงในการนั้นเป็นการง่ายตายสำหรับอัลลอฮ์" [ซูเราะฮ์ อัลฮัจญ์ : 70]

ระดับที่สาม: ศรัทธาต่อความประสงค์ของอัลลอฮ์ ตะอาลา อันสัมฤทธิ์ผลโดยเด็ดขาด
สิ่งใดที่พระองค์ทรงประสงค์สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น
และสิ่งใดที่พระองค์ไม่ทรงประสงค์สิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُشَاءُ﴾

"แท้จริง อัลลอฮ์นั้นทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์"
(ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 18) และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล ตรัสว่า:

﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ (٨٩)

"แท้จริงพระบัญชาของพระองค์ เมื่อทรงประสงค์สิ่งใด
พระองค์ก็จะตรัสแก่มั่นว่า จงเป็น แล้วมันก็จะเกิดขึ้นมา"
(ซูเราะฮ์ ยาซีน : 82) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ (٦١)

"และพวกเจ้าจะไม่สมประสงค์สิ่งใด
เว้นแต่อัลลอฮฺพระเจ้าแห่งสากลโลกจะทรงประสงค์"
(อัตตะกวีร : 29)

ประการที่สี่: ศรัทธาว่าอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
ไม่มีผู้สร้างอื่นนอกจากพระองค์
และไม่มีพระผู้อภิบาลอื่นนอกจากพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾ (٦٦)

"อัลลอฮ์ คือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง และพระองค์เป็นผู้ทรงดูแลทุกสิ่ง" (ซูเราะฮ์ อัจซ-ซุมัร : 62) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ﴾

"โอ้มนุษย์เอ๋ย!

พวกเจ้าจงรำลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกเจ้า จะมีพระผู้สร้างอื่นใดจากอัลลอฮ์กระนั้นหรือที่จะประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าจากฟากฟ้าและแผ่นดิน ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังนั้นทำไมเล่าพวกเจ้าจึงถูกหลอกลวงให้หันห่างออกไป (จากความจริง)" (ซูเราะฮ์ ฟาฏีร : 3)

ดังนั้น การศรัทธาต่อกฎสภาพการณ์ ย่อมครอบคลุมการศรัทธาต่อทั้งสี่ลำดับเหล่านั้นทั้งหมด ตามความเชื่อของอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ วะลญะมาอะฮ์ ตรงกันข้ามกับผู้ที่ปฏิเสธบางส่วนของสิ่งดังกล่าวในหมู่ชนแห่งบิดอะฮ์

และส่วนหนึ่งจากเรื่องสำคัญในหลักความเชื่อที่ถูกต้องซึ่งอะฮ์ลุลซุนนะฮ์ยึดถือคือ: การรักและเกรงเพื่ออัลลอฮ์ และความเป็นมิตรเพื่ออัลลอฮ์และความเป็นศัตรูเพื่ออัลลอฮ์ ทั้งหมดนี้คือหลักการยึดมั่นเกี่ยวกับอัลละลาอ์และอัลบะรออ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งจากการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา

ดังนั้น ผู้ศรัทธาย่อมรักบรรดาผู้ศรัทธาและมีความภักดีต่อพวกเขา

และยอมเกลียดชังบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและเป็นศัตรูกับพวกเขา

และบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่ในระดับหัวแถวของประชาชาตินี้ก็คือ
อบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่านเราะซูล ﷺ

ทั้งนี้ตามที่เป็นที่ยึดถือในหมู่อะฮ์ลุลสุนนะฮ์ วะลญะมาอะฮ์
พวกเขารักและมีความภักดีต่อบรรดาเศาะฮาบะฮ์
และเชื่อมั่นว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ประเสริฐรองลงมาจากบรรดาน
บี จากคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ว่า:

«خَيْرُ الْقُرُونِ قَرْنِي ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ»

“ยุคที่ดีที่สุดคือยุคของฉัน

ต่อมาก็คือรุ่นหลังจากพวกเขา และรุ่นหลังจากพวกเขา”¹

หะดีษบทนี้เป็นที่เห็นพ้องต้องกันว่าถูกต้อง

และพวกเขา (อะฮ์ลุลสุนนะฮ์) เชื่อว่า
ผู้ที่ดีที่สุดในหมู่พวกเขานั้นคือ: ท่านอับูบักร์ อัศ-ซิดดีก
ถัดมาคือ ท่านอุมัร อัล-ฟารุก ถัดมาคือ ท่านอุษมาน
ซุนนุรริอยุน ถัดมาคือ ท่านอะลี อัล-มรตะกูอ
เราะฎียัลลอฮุอันฮุม แล้วถัดมาคือ

เศาะฮาบะฮ์ที่เหลือในสิบคน แล้วถัดมาคือ เศาะฮาบะฮ์คนอื่น
ๆ ที่เหลือ เราะฎียัลลอฮุอันฮุม

และพวกเขางดเว้นจากการพูดถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่าง
วงกัน - กล่าวคือระหว่างบรรดาเศาะฮาบะฮ์ - และพวกเขา
(อะฮ์ลุลสุนนะฮ์)

¹ บันทึกโดยอัลบุคอรี (3651) และมุสลิม (2533) จากหะดีษของ अब्द الله بن مسعود
เราะฎียัลลอฮุอันฮุม

เชื่อว่าในการนั้นพวกเขาทั้งหมดได้ใช้ดุลยพินิจ
(อิจญ์ติฮาด) ผู้ที่ตัดสินถูกต้องจะได้รับสองผลบุญ
ส่วนผู้ที่ตัดสินผิดพลาดจะได้รับหนึ่งผลบุญ

และพวกเขา (อะฮฺลุสสุนนะฮ์)
รักครอบครัวของท่านเราะฮูล   ซึ่งเป็นผู้ศรัทธาต่อท่าน
และให้ความภักดีต่อพวกเขา และให้ความภักดีต่อ
บรรดาภรรยาของท่านเราะฮูลของอัลลอฮ์
ซึ่งเป็นมารดาของผู้ศรัทธาและวิงวอนขอความโปรดปรานจาก
อัลลอฮ์ให้แก่พวกเขาทุกคน
และพวกเขาปฏิเสธแนวทางของเราะฟีฎะฮ์ (ชีอะฮ์)
ที่เกลียดชังบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านเราะฮูลอัลลอฮ์
  และว่าร้ายต่อพวกเขา

อีกทั้งยกย่องอะฮฺลุลบัยตุ้ลคิมมัต
และยกพวกเขาเหนือสถานะที่อัลลอฮ์
อับซะวะญัลละทรงกำหนดไว้ให้แก่พวกเขา เช่นเดียวกัน
พวกเขายังปฏิเสธแนวทางของนะวาศิบที่ทำร้ายอะฮฺลุลบัยตุ้ลคิม
มัตคำพูดหรือการกระทำ

ดังนั้นสิ่งที่เราได้กล่าวมาทั้งหมดนี้
ล้วนอยู่ภายใต้ความเชื่อที่ถูกต้อง
ซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงส่งเราะฮูลของพระองค์คือมุฮัมมัด
  มาพร้อมกับความเชื่อนี้
และความเชื่อนี้คือความเชื่อที่จำเป็นต้องศรัทธาก็อมัน
ยึดมั่นปฏิบัติตาม ดำรงตนอย่างเที่ยงตรงอยู่บนมัน
และระมัดระวังจากสิ่งที่ขัดแย้งกับมัน
และมันคือความเชื่อของกลุ่มอันนาศิยะฮ์(กลุ่มที่ได้รับการความ

ปลอดภัย) คืออะฮ์ลซุฮุนนะฮ์ วัลญะมาอะฮ์ ซึ่งท่านนบี ﷺ ได้กล่าวไว้ว่า:

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ، لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَدَلَهُمْ، حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ».

"จะมีกลุ่มหนึ่งจากประชาชาติของฉันที่ยืนหยัดอยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง ไม่มีใครสามารถทำอันตรายต่อพวกเขาได้ จนกระทั่งพระบัญชาของอัลลอฮ์ได้มาถึง ในขณะที่พวกเขาก็ยืนหยัดอยู่ (ในแนวทางดังกล่าว)"¹, และในบางรายงาน กล่าวว่า

«لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي عَلَى الْحَقِّ مَنْصُورَةٌ».

"จะยังคงมีกลุ่มหนึ่งจากประชาชาติของฉันที่ยืนหยัดอยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง ซึ่งได้รับชัยชนะ"², ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«افْتَرَقَتِ الْيَهُودُ عَلَى إِحْدَى وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَافْتَرَقَتِ النَّصَارَى عَلَى اثْنَتَيْنِ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً، وَسَتَفْتَرِقُ هَذِهِ الْأُمَّةُ عَلَى ثَلَاثٍ وَسَبْعِينَ فِرْقَةً كُلُّهَا فِي النَّارِ إِلَّا وَاحِدَةً فَقَالَ الصَّحَابَةُ: مَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: مَنْ كَانَ عَلَى مِثْلِ مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي»

"ชาวยิวนั้นได้แตกออกเป็น	71	กลุ่ม
และชาวคริสต์ยืนได้แตกออกเป็น	72	กลุ่ม
และประชาชาติของฉันจะแตกออกเป็น	73	กลุ่ม
ทั้งหมดอยู่ในไฟนรก	ยกเว้นกลุ่มเดียวเท่านั้น"	

¹ บันทีกโดยมุสลิม (1920) จากหะดีษของเศาะบ่าน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

² บันทีกโดยอิบน์มาญะฮ์ (3952) จากหะดีษของเศาะบ่าน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ และอิบน์หิบบาน (6714) และอัลหาคิม (8653) ได้ให้สถานะว่าเป็นหะดีษเศาะฮีห์

พวกเขากล่าวว่า แนวทางนั้นคือใคร โอ้
ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์? เขากล่าวว่า
"คือแนวทางของนัสนและบรรดาสาวกของฉัน"¹

หลักการเชื่อมั่นต่างๆ

ที่เป็นอุปสรรคต่อหลักการศรัทธาที่ถูกต้อง

บรรดาผู้ที่เปี่ยมเบนออกจากอะกิดะฮ์นี้
และผู้ที่ดำเนินอยู่บนแนวทางที่ตรงกันข้ามกับมันนั้น
พวกเขามีหลายจำพวก ดังนั้นส่วนหนึ่งจากพวกเขานั้นคือ :
บรรดาผู้เคารพสักการะรูปปั้นเจี๊วดและรูปเคารพ มะลาอิกะฮ์
เอาลิยาฮ์ ญิน บรรดาต้นไม้และบรรดาหิน และอื่น ๆ
ดังนั้นพวกเขาเหล่านั้นจึงมิได้ตอบรับการเรียกร้องของบรรดา
เราะสูล แต่กลับฝ่าฝืนและตื้อดิ่งขัดขืนต่อพวกท่าน
ดังที่กุเรชและบรรดาหมู่เหล่าชาวอาหรับได้กระทำต่อท่านนบี
ของพวกเขา

มุฮัมมัด ﷺ พวกเขาวางนอนต่อบรรดาสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชา
ให้สนองความต้องการต่างๆ ให้ผู้ป่วยหายจากโรคภัย
และให้ได้รับชัยชนะเหนือศัตรู

และพวกเขาก็เชือดสัตว์บูชาให้แก่พวกมัน

และบนบานให้แก่พวกมัน

ครั้นเมื่อท่านเราะสูล ﷺ ได้ตำหนิพวกเขาต่อสิ่งนั้น

และได้สั่งให้พวกเขาอุทิศการอธิษฐานต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว

¹ บันทึกโดยอัครดิมริย์ซีย (2641) จากหะดีษของ अबดุลลอฮ์ อิบน์ อัมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ และอัมมุนาวันียักกล่าวในหนังสือ “พียฎลกอติร” (5/347) ว่า: “ในสายรายงานมี อับดุลเราะฮ์มาน อิบน์ ซิยาต อัลอัฟรียัก อัชชะอะบียักกล่าวว่า: พวกเขাজัดว่าเขาเภาอะอิฟ” และอับบานียได้ให้สถานะว่าเป็นหะดีษเศาะฮีห์ในหนังสือเศาะฮีหุลมุญมิว (5343)

อย่างบริสุทธิ์ใจ

พวกเขาก็ประหลาดใจต่อสิ่งนั้นและปฏิเสธมัน และกล่าวว่า:

﴿أَجْعَلْ آلَإِلَٰهَةٍ إِلَٰهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجَابٌ﴾

"เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกระนั้นหรือ ? แท้จริงนี้เป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ" (ค็อด : 5)

ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ยังคงเชิญชวนพวกเขาไปสู่อัลลอฮ์ ตักเตือนพวกเขาจากการตั้งภาคี

และอธิบายให้พวกเขาเข้าใจถึงความจริงแท้ของสิ่งที่ท่านได้เรียกร้องพวกเขาไปสู่

จนกระทั่งอัลลอฮ์ทรงชี้นำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จะชี้นำจากพวกเขา

แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็เข้าสู่ศาสนาของอัลลอฮ์เป็นหมู่คณะ

กระทั่งศาสนาของอัลลอฮ์ได้ปรากฏชัยชนะเหนือศาสนาทั้งปวง

ภายหลังจากการเชิญชวนอย่างต่อเนื่องและการต่อสู้อันยาวนานของเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ และบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านเราะซูลุลลอฮ์อันฮุม

ตลอดจนบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพวกเขาอย่างดียิ่ง

แล้วสภาพการณ์ก็ได้เปลี่ยนแปลงไป

และความไม่รู้ได้ครอบงำผู้คนส่วนใหญ่

ดังนั้นคนส่วนมากจึงได้กลับไปสู่ศาสนาของยุคญาฮิลียะฮ์

ด้วยการเกินเลยในการยกย่องบรรดานบีและบรรดานักบุญ

การวิงวอนต่อพวกเขาและการขอความช่วยเหลือจากพวกเขา

า และอื่นๆ จากประเภทต่างๆ ของการตั้งภาคี และพวกเขามีได้รู้ความหมายของคำว่า “ลาอิลลาฮา อิลลัลลอฮ์” (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรได้รับการเคารพภักดี นอกจากอัลลอฮ์)

ดังที่บรรดาผู้ตั้งภาคีชาวอาหรับได้รู้ความหมายของมัน ดังนั้นเราจึงขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์

การตั้งภาคีนี้ยังคงแพร่หลายอยู่ในหมู่ผู้คนมาจนถึงยุคสมัยของเราในปัจจุบัน เนื่องจากความไม่รู้ได้ครอบงำ และเพราะกาลเวลาที่ห่างไกลจากสมัยนบวะฮ์

และข้อซุบฮะฮ์ของบรรดาผู้คนในยุคหลังเหล่านี้ คือซุบฮะฮ์เดียวกันกับของชนรุ่นก่อนๆ และมันก็คือคำกล่าวของพวกเขาที่ว่า:

﴿...هَؤُلَاءِ شَفَعُونَا عِنْدَ اللَّهِ...﴾

"เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์" (ซุเราะฮ์ ยูนุส : 18) และพวกเขาได้กล่าวว่า:

﴿...مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى...﴾

"เราได้เคารพภักดีพวกเขา
เว้นแต่เพื่อให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์" (ซุเราะฮ์ อັซซุมัร : 3) อัลลอฮ์ทรงปฏิเสธข้ออ้างนี้ และทรงชี้แจงว่า ผู้ใดก็ตามที่เคารพภักดีต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม เขาผู้นั้นย่อมได้ตั้งภาคีต่อพระองค์และปฏิเสธศรัทธา ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ...﴾

"และพวกเขาจะเคารพภักดีสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮ์ ที่มีได้ให้โทษแก่พวกเขา และมีได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา และพวกเขาจะกล่าวว่า เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์..." (ซูเราะฮ์ ยูนุส : 18) แล้วอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงตอบพวกเขา ด้วยพระดำรัสของพระองค์ว่า:

﴿قُلْ أَتَنْتَبِهُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)

พวกท่านจะแจ้งข่าวแก่อัลลอฮ์ด้วยสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงรู้ ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดินกระนั้นหรือ พระองค์ทรงมหาบรียูตีและทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีขึ้น" (ซูเราะฮ์ ยูนุส : 18)

พระองค์ทรงชี้แจงไว้ในอายะฮ์นี้ว่า การอับาดะฮ์ต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะเป็นการอับาดะฮ์ต่อบรรดานบี บรรดาเอาลียาฮ์ หรือผู้อื่นก็ตาม คือการตั้งภาคีใหญ่ แม้ว่าผู้กระทำความผิดจะเรียกมันด้วยชื่ออื่นก็ตาม และดังคำตรัสของพระองค์ที่ว่า:

﴿...وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيَقَرَّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى...﴾

"ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์ โดยกล่าวว่าเรามีได้เคารพภักดีพวกเขา

เว้นแต่เพื่อให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์" (ซูเราะฮ์ อັซซุมัร : 3)
จากนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงโต้ตอบพวกเขาด้วยพระดำรัสของพระองค์ว่า:

﴿إِنَّ اللَّهَ يَخْتَصِمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَذِبٌ كَفَّارٌ﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์

จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น
แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ
ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" (ซูเราะฮ์ อັซซุมัร : 3)

ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงชี้แจงให้ประจักษ์ว่า
การเคารพสักการะของพวกเขาต่อสิ่งอื่นนอกจากพระองค์
ทั้งด้วยการวิงวอน การเกรงกลัว ความหวัง และสิ่งทำนองนั้น
ถือเป็นการปฏิเสธศรัทธาต่อพระองค์
และทรงหักล้างคำกล่าวของพวกเขาที่ว่า
บรรดาพระเจ้าของพวกเขาจะทำให้พวกเขาเข้าใกล้พระองค์
อย่างใกล้ชิด

และส่วนหนึ่งจากบรรดาความเชื่ออันเป็นการปฏิเสธศรัทธา
ที่ต่อต้านอะกีดะฮ์ที่ถูกต้อง และขัดกับสิ่งที่บรรดาราชูล
อะลัยฮิมศ็อลลาตุ วัสสลาม ได้นำมานั้น
ก็คือสิ่งที่บรรดาผู้ที่ปฏิเสธในพระเจ้าในยุคนี้เชื่อถือ
จากหมู่ผู้ตามของมาร์กซ์และเลนิน และผู้อื่นๆ
จากบรรดาผู้เรียกร้องสู่ลัทธิอเทวนิยมและการปฏิเสธศรัทธา
ไม่ว่าพวกเขาจะเรียกสิ่งนั้นว่าสังคมนิยม หรือคอมมิวนิสต์
หรือบะอ์ชียะฮ์ หรือชื่ออื่นใดก็ตาม

แท้จริงจากหลักการพื้นฐานของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธในพระเจ้าเหล่านี้ก็คือ: “ไม่มีพระเจ้า และชีวิตเป็นเพียงวัตถุ”

และจากพื้นฐานของพวกเขา

คือการปฏิเสธการฟื้นคืนชีพ การปฏิเสธสวรรค์และนรก และการปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาศาสนาทั้งหมด

และผู้ใดพิจารณาในตำราของพวกเขาและศึกษาแนวทางที่พวกเขายึดถือ ก็จะทราบเรื่องนี้อย่างแน่นอน และปราศจากความสงสัยว่า

ความเชื่อนี้เป็นปฏิปักษ์ต่อบรรดาศาสนาที่ประทานจากฟ้าฟาดทุกศาสนา

และยอมนำพาผู้ยึดถือไปสู่ผลลัพธ์ที่เลวร้ายที่สุดในดินยาและอาคิเราะห์

และจากบรรดาความเชื่อที่ขัดกับความจริงเหล่านั้น คือความเชื่อของบางส่วนจากบรรดาผู้ถือแนวทางซูฟีว่า บางคนที่พวกเขาเรียกว่า “เอาลียาฮ์”

นั้นมีส่วนร่วมด้วยอัลลอฮ์ในการกำกับจัดการกิจการทั้งหลาย และมีอำนาจจัดการในกิจการของโลก

โดยพวกเขาเรียกขานบุคคลเหล่านั้นว่า “อักฎอบ” “เอาตาด” และ “อะฆวาส” และชื่ออื่น ๆ

อีกที่พวกเขาประดิษฐ์ขึ้นให้แก่บรรดาเทพเจ้าที่พวกเขาตั้งไว้ ซึ่งนี่คือการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ในด้านความเป็นพระผู้อภิบาล และเป็นหนึ่งในประเภทที่น่าอัปลักษณ์ที่สุดของการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

และผู้ใดที่พินิจพิเคราะห์ในเรื่องการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ของบรรดาผู้คนรุ่นก่อนในยุคญาฮิลียะฮ์

แล้วนำมาไปเปรียบเทียบกับ การตั้งภาคีที่แพร่หลายในหมู่ผู้คนรุ่นหลัง

ก็จะพบว่า การตั้งภาคีของผู้คนรุ่นหลังนั้น ใหญ่หลวงกว่าและร้ายแรงกว่า และคำชี้แจงในเรื่องนี้มีดังต่อไปนี้:

แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาชาวอาหรับในยุคก่อนอิสลาม ได้มีลักษณะเด่นอยู่สองประการ: ประการแรก:

พวกเขามิได้ตั้งภาคีในความเป็นพระผู้อภิบาล

แต่การตั้งภาคีของพวกเขา นั้นในด้านการเคารพภักดี

เพราะพวกเขายอมรับในความเป็นพระผู้อภิบาลของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติยิ่ง เพียงผู้เดียว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...﴾

"และถ้าเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเป็นผู้สร้างพวกเขาแน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า อัลลอฮ์..." (อิซ-ซุครุฟ : 87) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٦﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)

ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพที่มาจากฟากฟ้าและแผ่นดินแก่พวกเขา

หรือใครเป็นเจ้าของการไต่ถามและการมอง และใครเป็นผู้ให้มีชีวิตหลังจากการตาย และเป็นผู้ให้ตายหลังจากมีชีวิตมา และใครเป็นผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาจะกล่าวกันว่า

อัลลอฮ์ ดังนั้นจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)
พวกท่านอย่าเกรงหรือ" (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 31)
และโองการที่มีความหมายในลักษณะนี้มีอีกมากมาย

ประการที่สอง:

การตั้งภาคีในการเคารพสักการะของพวกเขาไม่ได้เกิดขึ้นตลอดเวลา หากแต่เกิดขึ้นในยามที่สุขสบาย
ส่วนในยามที่ตกทุกข์ได้ยาก
พวกเขาจะมีความบริสุทธิ์ใจในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพีย
งพระองค์เดียว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿إِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّيْنَاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ﴾

"ดังนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นขี่เรือ

พวกเขาวิงวอนต่ออัลลอฮ์เป็นผู้บริสุทธิ์ใจในการขอพรต่อพระ
องค์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้ขึ้นบก
แล้วพวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระองค์" (ซูเราะฮ์ อัล-อันกะบูต :
65)

ส่วนบรรดาผู้ตั้งภาคียุคหลังนั้น

แท้จริงพวกเขาได้เกินเลยยิ่งกว่าพวกยุคก่อนในสองประการ:
ด้านที่หนึ่ง :

ในหมู่พวกเขาบางคนได้ตั้งภาคีในด้านความเป็นพระผู้อภิบาล
ของอัลลอฮ์ ประการที่สอง:

การตั้งภาคีของพวกเขาเกิดทั้งในยามสุขและยามทุกข์
ดังที่ผู้ที่คลุกคลีอยู่กับพวกเขาและสำรวจสภาพความเป็นอยู่
ของพวกเขาอย่างถี่ถ้วนย่อมทราบดี

และได้เห็นสิ่งที่พวกเขากระทำ ณ สุสานของอัล-ฮุเซน
และอัล-บาดารี และสุสานอื่น ๆ ในอียิปต์ ณ
หลุมฝังศพของอัล-อัยดารุซ ในเอเดน อัล-ฮาดี ในเยเมน อิบน์
อะรอบี ในอัซซาม และชัยค่อับดุลกอดีร์ อัล-ญิลานีย์ ในอิรัก
และสุสานของผู้มีชื่อเสียงอื่น ๆ

ที่สำมัญชนได้ยกย่องเกินขอบเขต

และได้เปี่ยมเบนสิทธิ์อันมากมายที่เป็นของอัลลอฮ์

อัชชะวะญัล ไปให้แก่สุสานเหล่านั้น

และมีน้อยคนนักที่จะคัดค้านพวกเขาในเรื่องนั้น

และชี้แจงให้พวกเขาเข้าใจถึงความจริงของเตาฮีด

ที่อัลลอฮ์ทรงส่งนบีมุฮัมมัด ﷺ มาด้วย

และบรรดาศาสนทูตก่อนหน้าท่าน

ขอความสันติและพรของอัลลอฮ์จงมีแด่พวกท่าน

แท้จริงเราเป็นของอัลลอฮ์ และแท้จริงเราจะกลับคืนสู่พระองค์

และความเชื่อบางอย่างที่เป็นปณิธิต่อความเชื่ออันถูกต้อง
องในเรื่องของพระนามและคุณลักษณะ

คือความเชื่อของพวกอะฮุลลิบดอะฮ์จากหมู่ อัลญะฮัมียะฮ์และ
อัลมุตะฮิละฮ์

และผู้ติดตามแนวทางของพวกเขาในการปฏิเสธคุณลักษณะ
ของอัลลอฮ์ ตะอาลา

และการปฏิเสธสิ่งที่ได้ถูกกล่าวไว้แก่พระองค์จากบรรดาคุณ
ลักษณะอันสมบูรณ์

ตลอดจนการบรรยายพระองค์ด้วยคุณลักษณะของสิ่งที่ไม่มียุ
สิ่งไม่มีชีวิต และสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

อัลลอฮ์ทรงสูงส่งพ้นจากคำกล่าวของพวกเขาอย่างใหญ่หลวง

และสิ่งที่เข้าข่ายในนั้น ได้แก่
 ผู้ที่ปฏิเสธคุณลักษณะของอัลลอฮ์บางประการและยืนยันบาง
 ประการ ดังเช่นที่เป็นหลักความเชื่อของอัล-อะชาอิเราะฮ์
 และบุคคลเหล่านี้ย่อมถูกผูกมัดด้วยสิ่งที่พวกเขาได้ยืนยันจา
 กบรรดาคุณลักษณะ
 ให้ต้องยอมรับสิ่งที่ทำนองเดียวกันกับสิ่งที่พวกเขาหลีกเลี่ยง
 กมันในคุณลักษณะที่พวกเขาปฏิเสธ
 และพวกเขาได้ตีความหลักฐานของมัน
 ดังนั้นจึงเป็นการขัดแย้งต่อหลักฐานจากตัวบทและจากเหตุผ
 ลทางปัญญา
 และก่อให้เกิดความขัดแย้งในตนเองในเรื่องนี้อย่างชัดเจน
 ส่วนอะฮ์ลซุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์นั้น
 พวกเขายืนยันสิ่งที่อัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่งและมหาบริสุทธิ์
 ทรงยืนยันแก่พระองค์เอง หรือที่เราะสูลของพระองค์ มุฮัมมัด
 ﷺ ได้ยืนยันไว้เกี่ยวกับพระนามและคุณลักษณะ
 ในลักษณะที่สมบูรณ์
 และพวกเขาก็ว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์พ้นจากความเสมอเหมือน
 อกับสิ่งถูกสร้างของพระองค์
 เป็นการชำระให้บริสุทธิ์ที่ปลอดจากมลทินแห่งการปฏิเสธ
 (تعطيل)
 ดังนั้นพวกเขาจึงยึดถือและปฏิบัติตามหลักฐานทั้งหมด
 และไม่ปิดป้อง (تحريف) และไม่ปฏิเสธ (تعطيل)
 อีกทั้งปลอดพ้นจากความขัดแย้งในตัวเองที่ผู้อื่นตกลงไป
 ดังที่ได้ชี้แจงมาแล้วก่อนหน้านี้

และนี่คือแนวทางแห่งความรอดปลอดภัย
และความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า (วันอาคิเราะฮ์)
และนั่นคือเส้นทางอันเที่ยงตรงที่บรรดาชะละฟุและบรรดาอิหม่ามของประชาชาตินี้ได้ดำเนินตาม
และบรรดาผู้ที่มาทีหลังของประชาชาตินี้จะไม่อาจได้รับการแก้ไขให้ตรงกันได้
นอกจากด้วยสิ่งที่ทำให้บรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเขาได้ดี
นั่นคือการยึดตามอัลกุรอานและซุนนะฮ์
และละทิ้งทุกสิ่งที่ขัดกับทั้งสอง.
เราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิ์และทรงสูงส่ง
โปรดให้ประชาชาติกลับคืนสู่ความถูกต้องและความชอบธรรม
และโปรดให้มีบรรดาผู้ที่ทำหน้าที่เรียกร้องเชิญชวนสู่ทางนำ
เพิ่มพูนขึ้นในหมู่ประชาชาตินี้
และโปรดประทานความสำเร็จแก่บรรดาผู้นำและบรรดานักวิชาการของประชาชาติในการต่อสู้กับการตั้งภาคี
การขจัดมันให้หมดสิ้น
และการตักเตือนให้ระวังบรรดาวิถีทางของมัน...
แท้จริงพระองค์ทรงไดยินและทรงอยู่ใกล้
และอัลลอฮ์คือผู้ประทานความสำเร็จ
และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เราแล้ว
และเป็นผู้รับมอบหมายที่ดีเยี่ยม และไม่มีอำนาจและพลังใด ๆ
เว้นแต่ด้วยพระองค์เท่านั้น
และขออัลลอฮ์ทรงประทานพรและความสันติแด่บ่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ นบีของเรา

ครอบครัวของท่านและอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ :

2 ว่าด้วยหุ้กมของการร้องขอความช่วยเหลือจาก ท่านนบี ﷺ

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์

พรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่ท่านเราะซูลของอัลลอฮ์
แต่ประชาชาติและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน
ตลอดจนบรรดาผู้ที่ดำเนินตามการชี้นำของท่าน

อนึ่ง: หนังสือพิมพ์ อัล-มุจตะมะฮ์ ของคูเวต
ได้ตีพิมพ์ในฉบับที่ 15 ซึ่งออกเมื่อวันที่ 19/4/1390 ฮ.ศ.
บทกวีบางบทภายใต้หัวข้อ:

(ในวาระรำลึกถึงวันประสูติอันทรงเกียรติของท่านนบี)

และบทกวีเหล่านี้มีเนื้อหาเป็นการวิงวอนร้องขอความช่วยเหลือ
จากท่านนบี ﷺ

และการขอให้ท่านเกื้อหนุนให้ได้รับชัยชนะ

เพื่อให้ท่านเข้ามาเท่าทันและช่วยกอบกู้ประชาชาติ
ให้ได้รับชัยชนะ

และปลดปล่อยประชาชาติให้พ้นจากสิ่งที่ได้ตกอยู่คือความแ
ตกแยกและความขัดแย้ง

โดยมีลายเซ็นของผู้ที่เรียกตนเองว่า: (อามีนะฮ์)

และต่อไปนี้เป็นเนื้อความจากบทกวีที่กล่าวถึงนั้นบางส่วน:

โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์ โปรตกอบกู้โลกหนึ่ง...
ที่จุดชนวนสงครามและถูกแผดเผาด้วยเปลวเพลิงของมัน

ไอ้ท่านเราะซูลลอฮ์ โปรดช่วยกอบกู้ประชาชาติ...
ในความมืดมนแห่งความสงสัย
การรอนแรมยามราตรีนั้นได้ยืดยาวยิ่งนัก

ไอ้ท่านเราะซูลลอฮ์ โปรดช่วยเหลือประชาชาติ...
ในเขาวงกตแห่งความโศกเศร้า
วิสัยทัศน์ของประชาชาติได้หลงหายไป

จนถึงคำกล่าวของนางที่ว่า:

ได้โปรดเร่งช่วยชนะ ดังที่ท่านได้เร่งมัน... ในสงครามบะดร์
ครั้งเมื่อข้าพระองค์ได้วิงวอนขอต่ออัลลอฮ์

แล้วความอัปยศก็กลับกลายเป็นชัยชนะอันงดงาม...

แท้จริง อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงมีกองทัพที่พวกท่านไม่อาจมองเห็น

(ดังนี้

ผู้เขียนผู้นี้ได้ส่งคำวิงวอนและการขอความช่วยเหลือของตนไป
ยังท่านนบี ﷺ โดยร้องขอจากท่านให้ช่วยเหลือประชาชาติ
(อุมมะฮ์) ด้วยการเร่งรัดชัยชนะ ทั้งที่หลงลืม
หรือไม่ก็ด้วยความไม่รู้

ว่าชัยชนะนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของอัลลอฮ์ ตะอาลาเพียงผู้เดียว
มิได้อยู่ในอำนาจของท่านนบี ﷺ หรือของสิ่งถูกสร้างอันใด
ดังที่อัลลอฮ์

ตะอาลาได้ตรัสไว้ในคัมภีร์อันชัดแจ้งของพระองค์ว่า:)

﴿...وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾

"และความช่วยเหลือทั้งหลายนั้นไม่มี (จากที่อื่นใด)
นอกจากที่อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ

ผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น" (อาล อิมรอน : 126), และอัลลอฮ์
ผู้ทรงเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง ตรัสว่า:

﴿إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ

بَعْدِهِ...﴾

"หากว่าอัลลอฮ์ทรงช่วยเหลือพวกเจ้าก็ไม่มีผู้ใดชนะพวก
เจ้าได้ และหากพระองค์ทรงทอดทิ้งพวกเจ้าแล้ว
ก็ผู้ใดเล่าจะช่วยเหลือพวกเจ้าได้หลังจากพระองค์" (ซูเราะฮ์
อาล อิมรอน : 160)

และการกระทำดังกล่าวที่เป็นการขออภัยและการขอความ
ช่วยเหลือ (อิสติฆาซะฮ์) นั้น
คือการมอบการเคารพบูชาในรูปแบบหนึ่งจากบรรดารูปแบบ
ของการอิบาดะฮ์ให้แก่สิ่งอื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮ์ ตะอาลา
และเป็นที่ทราบด้วยตัวบทและมติเอกฉันท์แล้วว่า
สิ่งนั้นไม่เป็นที่อนุญาต และแท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ทรงสร้างปาวของพระองค์เพื่อการเคารพอิบาดะฮ์ต่อพระ
องค์เพียงผู้เดียว และทรงส่งบรรดาเราะซูล
และทรงประทานคัมภีร์ทั้งหลายลงมา
เพื่อชี้แจงการอิบาดะฮ์นั้นและเชิญชวนไปสู่มัน ดังที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด
เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อัชชาริยาต : 56]
และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจไรต์..." (ซูเราะฮ์ อัน-นะห์ล : 36) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾

"และเราได้ส่งร่อซูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮีย์แก่เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า" (ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์ : 25), และอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง ตรัสว่า:

﴿الرَّكِتَابُ أَحْكَمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ۝ أَلَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ ۖ إِنَّنِي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ﴾

"อะลีฟ ลาม รอ คัมภีร์ที่โองการทั้งหลายของมันถูกทำให้รัดกุมมีระเบียบ แล้วถูกจำแนกเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน จากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เชี่ยวชาญ"

"เพื่อพวกท่านจะได้ไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์ แท้จริงฉันได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์มายังพวกท่าน เพื่อเป็นผู้ตักเตือนและผู้แจ้งข่าวดี" (ซูเราะฮ์ ฮูด : 1, 2)

ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงชี้แจงอย่างชัดเจนในโองการอันชัดเจนเหล่านี้ว่า พระองค์มิได้ทรงสร้างมนุษย์และญินขึ้นมาเว้นแต่เพื่อให้พวกเขาเคารพภักดีต่อพระองค์เพียงองค์เดียว

โดยไม่มีใครเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์ และทรงชี้แจงว่า
 พระองค์ได้ทรงส่งบรรดาเราะสุล
 ขอความสันติและความจำเริญจงประสบแด่พวกเขา
 เพื่อสั่งใช้ให้ยึดมั่นในการเคารพภักดีนี้
 และห้ามปรามสิ่งที่ตรงกันข้ามกับมัน และพระองค์
 ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงเกรียงไกร ได้ทรงบอกว่า
 พระองค์ได้ทรงทำให้โองการทั้งหลายแห่งคัมภีร์ของพระองค์
 มีความมั่นคงเด็ดขาดและทรงแจกแจงไว้อย่างชัดแจ้ง
 เพื่อจะได้ไม่มีผู้ใดถูกเคารพสักการะนอกจากพระองค์เท่านั้น
 เป็นที่ทราบว่าเป็นที่ทราบ อิบาดะฮ์หมายถึง:
 การศรัทธาในความเป็นเอกะของอัลลอฮ์
 และการเชื่อฟังต่อพระองค์
 โดยการปฏิบัติตามคำสั่งใช้ของพระองค์และละทิ้งข้อห้ามของ
 พระองค์
 และอัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาและทรงบอกกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในหล
 ายโองการ โดยในบรรดานั้นคือ
 พระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ว่า:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ...﴾

"และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อ
 เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
 เป็นผู้มีเจตนาริสุทธิในการภักดีต่อพระองค์
 เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง..." (ซูเราะฮ์ อัลบัยยินะฮ์ : 5)
 และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล ทรงตรัสว่า:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

"และพระเจ้าของเจ้าบัญชาว่า
พวกเจ้าอย่าเคารพภักดีผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น..."
[อัลอิสรอ์ : 23] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ۚ زُلْفَىٰ إِنَّ
الْخَالِصَ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ
اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ
كَفَّارٌ﴾

"แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม
ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์"

"พึงทราบเถิด

การอิบาดะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์เดียว
ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์
โดยกล่าวว่าเรามีได้เคารพภักดีพวกเขา
เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์
จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่อง
นั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ
ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อังชัมร : 2-3]

และบรรดาโองการ(อายะฮ์)ในความหมายนี้มีอยู่มากมาย
และทั้งหมดนั้นล้วนบ่งชี้ถึงความจำเป็น(วาญิบ)ต้องทำอิบาดะฮ์ด้วยความอิคลาสต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว
และละทิ้งการเคารพสักการะต่อทุกสิ่งอื่นจากพระองค์
ไม่ว่าจะเป็นบรรดานบี อะลัยฮิมุศเศาะลาตุวัสสลาม
หรือผู้อื่นก็ตาม

และปราศจากข้อสงสัยว่า
การดุอาอ์เป็นหนึ่งในประเภทของการทำอิบาดะฮ์ที่สำคัญยิ่งแ
ละครอบคลุมที่สุด
ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำให้การดุอาอ์นั้นบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์เ
ียงพระองค์เดียว ดังที่พระองค์ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง
ตรัสว่า:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾

"ดังนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์
แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม" [ฆอฟิร : 14]
และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล ตรัสว่า:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾

"และว่าแท้จริงบรรดามัสยิดนั้นเป็นของอัลลอฮ์ ดังนั้น
พวกเจ้าอย่าวิงวอนขอผู้ใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์" [ญิน : 18]
และคำชี้แนะนี้ที่ให้ขอ (ดุอาอ์) จากอัลลอฮ์เท่านั้น
ครอบคลุมสิ่งถูกสร้างทั้งหมด ทั้งบรรดานบี (อะลัยฮิมุสลาม)
และผู้อื่น และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ

الظَّالِمِينَ﴾

"และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ที่ไม่อำนวยประโยชน์
แก่เจ้า และไม่โทษแก่เจ้า หากเจ้ากระทำเช่นนั้น
แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้อธรรม" (ซูเราะฮ์ ยูนุส : 106)
และนี่คือพระดำรัสที่มีต่อท่านนบี ﷺ

และเป็นทีหราบชัดว่าอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิยิ่ง
ได้ทรงคุ้มครองท่านให้พ้นจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
แต่แท้จริงสิ่งที่ประสงค์จากนั้นก็เพื่อเป็นการเตือนผู้อื่น
แล้วพระองค์ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่งได้ตรัสว่า:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ

الظَّالِمِينَ﴾

"และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ที่ไม่อำนาจประโยชน์แ
แก่เจ้า และไม่ให้โทษแก่เจ้า หากเจ้ากระทำเช่นนั้น
แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้อธรรม" (ซูเราะฮ์ ยูนุส : 106)
และนี่คือคำตรัสที่มีต่อท่านนบี ﷺ โดยมุ่งหมายเพื่อเตือนผู้อื่น
เพราะเป็นที่ทราบกันว่าอัลลอฮ์ได้คุ้มครองศาสนทูตของพระ
องค์ให้พ้นจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ทำให้การห้ามและการเตือนนั้นเข้มงวดรุนแรง
ยิ่งขึ้น จึงตรัสว่า:

﴿...فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

"หากเจ้ากระทำเช่นนั้น แท้จริงเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้อธรรม"
และคำว่า การอธรรม เมื่อกล่าวโดยทั่วไป ย่อมหมายถึง
การตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ที่ใหญ่หลวง ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า:

﴿...وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

"และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา นั่น คือ
พวกที่อธรรม(แก่ตัวเอง)" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 254)
และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

"แท้จริงการตั้งภาคนั้นเป็นความผิดอย่างมหันต์โดยแน่นอน"
(ซูเราะฮ์ ลุคมาน : 13) หากแม้ผู้เป็นนายแห่งลูกหลานอาดัม
ﷺ ทำการขออู้อต่อผู้อื่นนอกจากอัลลอฮ์
ก็ย่อมเป็นหนึ่งในบรรดาผู้อธรรม
แล้วคนอื่นที่มีไซ่ท่านเล่าจะเป็นอย่างไร?!

ดังนั้นจากโองการเหล่านี้และอื่นๆ จึงเป็นที่ทราบว่
การวิงวอนต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ —
ไม่ว่าจะเป็นบรรดาผู้ตาย ต้นไม้ เจริต และอื่นๆ —
นั้นเป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
และเป็นการขัดแย้งต่อเตาฮีดของอัลลอฮ์ในเรื่องอิบาคะฮ์
ซึ่งเป็นเป้าประสงค์ที่อัลลอฮ์ทรงสร้างสองจำพวกคือญินและม
นุษย์
และเพื่อสิ่งนี้เองพระองค์ทรงส่งบรรดาเราะซูลและประธานคัม
ภีร์ลงมา อีกทั้งเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับความหมายของคำว่า “ลา
อิลาฮะ อิลลัลลอฮ์”
ที่ปฏิเสธการอิบาคะฮ์ต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์
และยืนยันมั่นให้แก่อัลลอฮ์ผู้เดียว ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสว่า:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ

الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾

"เช่นนั้นแหละ เพราะว่าอัลลอฮ์ คือผู้ทรงสัจจะ
และแท้จริงสิ่งที่พวกเขาวินวอนขออื่นจากพระองค์นั้นมันเป็น
เท็จ และแท้จริงอัลลอฮ์พระองค์เป็นผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่"

(อัล-ฮัจญ์: 62)

และนี่คือหลักของศาสนา และเป็นรากฐานของมิลละฮ์
และบรรดาการอียาอะฮ์ทั้งหลายจะไม่ถูกต้อง
นอกจากภายหลังที่หลักการนี้ถูกต้องแล้ว ดังที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ
وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

"และโดยแน่นอน ได้มีวะฮียมายังเจ้า (มุฮัมมัด)
และมายังบรรดานบีก่อนหน้าเจ้าหากเจ้าตั้งภาคี (กับอัลลอฮ์)
แน่นอนการงานของเจ้าก็จะไร้ผล
และแน่นอนเจ้าจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน" [ซูเราะฮ์ อัล-ฮัจญ์: 65]·
อัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ตรัสว่า:

﴿...وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

"และหากพวกเขาได้ให้มีภาคีขึ้นแล้ว
แน่นอนสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกันมา
ก็สูญสิ้นไปจากพวกเขา" (อัลอันอาม : 88)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ปรากฏว่า
ศาสนาอิสลามและการปฏิญาณตนว่า
"ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์"
มีรากฐานอันยิ่งใหญ่สองประการ:
ประการหนึ่ง:
จะต้องไม่ทำการเคารพสักการะนอกจากอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว
โดยไม่ตั้งสิ่งใดๆ เป็นภาคีกับพระองค์ ดังนั้น ผู้ใดวอนขอ

(ดูอาอี) ต่อบรรดาผู้ตาย ไม่ว่าจะเป็นนบีหรือผู้อื่นก็ตาม
หรือวอนขอต่อรูปเคารพ ต้นไม้ หิน หรือสิ่งถูกสร้างอื่นใด
หรือวิงวอนขอความช่วยเหลือจากสิ่งเหล่านั้น
หรือแสวงหาความใกล้ชิดต่อพวกมันด้วยการเชือดบูชาและก
ารบนบาน หรือทำการละหมาดให้แก่พวกมัน
หรือกราบต่อพวกมัน

แท้จริงเขาได้ยึดถือสิ่งเหล่านั้นเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์
และได้ทำให้พวกมันเป็นภาคีเทียบเคียงกับพระองค์
ผู้ทรงมหาดปรีสุทธีและสูงส่ง

และเป็นการขัดแย้งและลบล้างความหมายของ

“ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์” คือ

ไม่มีผู้ใดสมควรได้รับการเคารพสักการะนอกจากอัลลอฮ์

ประการที่สอง: เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา
เฉพาะด้วยบัญญัติของนบีและเราะซูล (ศาสนทูต)
ของพระองค์ ﷺ เท่านั้น ดังนั้นผู้ใดที่อุตริกรรม (บิดอะฮ์)
ในศาสนาในสิ่งที่อัลลอฮ์ไม่ได้อนุญาต

เขาย่อมยังไม่บรรลุความหมายของคำปณิธานว่า

มุฮัมมัดคือเราะซูล (ศาสนทูต) ของอัลลอฮ์

และการทำงานของเขาย่อมไม่เป็นประโยชน์แก่เขาและไม่เป็นที่ยอ
มรับโดยอัลลอฮ์ อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า :

﴿وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا﴾

"และเรามุ่งสู่ส่วนหนึ่งของการทำงานที่พวกเขาได้ปฏิบัติไป
แล้วเราจะทำให้มันไร้คุณค่ากลายเป็นละอองฝุ่นที่ปลิวว่อน"

(อัลฟุรกอน

:

23)

และความหมายของคำว่าการทำงานที่ถูกกล่าวไว้ในอายะฮ์นั้น
คือ การงานของผู้ที่เสียชีวิตโดยเขาได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง

และนับรวมในนี้ด้วยก็คือ:

บรรดาการงานที่อุตริขึ้นซึ่งอัลลอฮ์มิได้อนุญาต

เพราะแท้จริงการงานเหล่านั้นจะกลายเป็นเพียงธุลีที่ปลิวกระ
จายในวันกียามะฮ์

เนื่องจากมันไม่สอดคล้องกับศาสนบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพร
องค์ ดังที่ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

"ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา
โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ"
หะดีษบทนี้เป็นที่เห็นพ้องต้องกันว่าถูกต้อง

สรุปความได้ว่า: นักเขียนหญิงท่านนี้ได้หันไปรวิงวนและ
ขอพรต่อท่านเราะซูลุลลอฮ์ มุฮัมหมัด ﷺ
และละเลยต่อพระผู้เป็นเจ้าแห่งสากลโลก ผู้ซึ่งซัยชนะ
อันตราย

และคุณประโยชน์นั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แต่เพียงผู้เด
ียว และไม่มีสิ่งใดเลยจากทั้งหมดนั้นอยู่ในอำนาจของผู้ใดอื่น

และไม่มีข้อสงสัยว่านี่คือการอธรรมที่ยิ่งใหญ่และร้ายแรง
และอัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงสั่งใช้ให้รวิงวนขอต่อพระองค์ผู้ทรงบริ
สุทธิยิ่ง

และได้ทรงสัญญาแก่ผู้ที่รวิงวนขอต่อพระองค์ว่าจะได้รับการ
ตอบรับ

และได้ทรงชุบเชิญผู้ที่หิยังยะโสจากสิ่งนั้นว่าจะถูกให้เข้าสู่รณ
ญะฮ์อันนัม ดังที่พระองค์ ﷻ ได้ตรัสว่า:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي
سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

"และพระเจ้าของพวกเจ้าตรัสว่า จงวิงวอนขอต่อข้า
ข้าจะตอบรับแก่พวกเจ้า

ส่วนบรรดาผู้โอหังต่อการเคารพภักดีแก่ข้านั้น
จะเข้าไปอยู่ในนรกอย่างต่ำต้อย" [ฆอฟิร : 60] หมายถึง
บรรดาผู้ที่อับยศและตกต่ำ

ดังนั้นโองการอันทรงเกียรตินี้จึงชี้ให้เห็นว่าการขออ้ออันคือ
ออฺบาตะฮ์ และว่าผู้ใดที่หิยังยะโสต่อการขออ้อ
ที่ฟานักของเขาคือนรกญะฮ์อันนัม

ดังนั้นเมื่อสภาพของผู้ที่หิยังยะโสจากการวิงวอนขอต่ออัลลอ
ฮ์เป็นเช่นนี้

แล้วสภาพของผู้ที่วิงวอนขอต่อผู้อื่นและหันเหจากพระองค์เล่า
จะเป็นเช่นไร

ทั้งที่พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งนั้นทรงอยู่ใกล้
ทรงเป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่ง และทรงสามารถเหนือทุกสิ่ง
ดังที่พระองค์ผู้ทรงสูงส่งได้ตรัสว่า:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا
لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

"และเมื่อบ่าวของข้าถามเจ้าถึงข้าแล้วก็ (จงตอบเถิดว่า)
แท้จริงข้าฉันนี้อยู่ใกล้ ข้าจะตอบรับคำวิงวอนของผู้ที่วิงวอน

เมื่อเขาวิ่งวนต่อข้า ดังนั้น พวกเขาลงตอบรับข้าเกิด
และจงศรัทธาต่อข้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้อยู่ในทางที่ถูกต้อง"
[อัลบะกะเราะฮฺ : 186] และท่านนบี ﷺ

ได้กล่าวไว้ในหะดีษเศาะฮิหฺว่า

แท้จริงการดออาอันนั้นคืออิบาดะฮฺ

และท่านได้กล่าวแก่บุตรของลุงของท่าน อับดุลลอฮฺ บิน
อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ว่า:

«حَفِظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، احْفَظِ اللَّهَ تَحْذُكُ مُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا
اسْتَعْنَتْ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ».

“เจ้าจงปกป้องรักษา(ศาสนาของ)อัลลอฮ์
แล้วอัลลอฮ์จะทรงปกป้องรักษาเจ้า
จงปกป้องรักษา(ศาสนาของ)อัลลอฮ์ เจ้าจะพบพระองค์อยู่ป
นทางของเจ้า เมื่อเจ้าต้องการขอ ก็จงขอจากอัลลอฮ์
และเมื่อจะขอความช่วยเหลือ
ก็จงขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์” บันทึกโดย
อັตติรมิซียฺและคนอื่นๆ

และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدًّا؛ دَخَلَ النَّارَ».

"ผู้ใดที่เสียชีวิตไปโดยที่เขาได้ขอต่อสิ่งใดเพื่อเป็นภาคี
บอัลลอฮ์ เขาจะตกนรกอย่างแน่นอน" บันทึกโดย อัล-บุคอรี
และในเศาะฮิฮฺยน์ จากท่านนบี ﷺ ท่านถูกถามว่า:
“บาปใดที่ใหญ่หลวงที่สุด?” ท่านกล่าวว่า:

«أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا وَهُوَ خَلَقَكَ».

"คือการที่เจ้าตั้งสิ่งอื่นใดเป็นภาคีแก่อัลลอฮ์ ทั้ง ๆ
ที่พระองค์ทรงสร้างเจ้า" และคำว่า "الند" หมายถึง
ผู้เท่าเทียมและผู้เสมอเหมือน
ดังนั้นผู้ใดที่ด้ออ์ต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์
หรือขอความช่วยเหลือจากมัน หรือบนบานให้มัน
หรือเชือดสัตว์เพื่อมัน
หรือได้มอบหมายการอียาตะฮ์ใดก็ตามให้แก่มันนอกเหนือจาก
ที่กล่าวมาแล้ว
แน่นอนว่าเขาได้ยึดถือสิ่งนั้นเป็นผู้เท่าเทียมกับอัลลอฮ์
ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นนบี วะลีย มะลาอิกะฮ์ ญิน รูปเคารพ
หรือสิ่งที่ถูกสร้างอื่น ๆ ก็ตาม

ในที่นี้อาจมีผู้กล่าวว่า:
แล้วบทบัญญัติของการขอจากคนที่ยังมีชีวิตอยู่และอยู่ต่อหน้า
ในสิ่งที่เขาสามารถทำได้
และการขอความช่วยเหลือจากเขาในเรื่องทางรูปธรรมที่เขา
สามารถทำได้นั้น เป็นอย่างไร? คำตอบก็คือ:
สิ่งนี้มิใช่เป็นส่วนหนึ่งของการตั้งภาคี
หากแต่เป็นเรื่องปกติที่อนุญาตได้ในหมู่มุสลิม
ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ในเรื่องราวของท่านนบีมุซา
อะลยฮิสสลาม ว่า

﴿فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...﴾

"ดังนั้น

คนที่มาจากพวกพ้องของเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือ
เพื่อให้ปราบฝ่ายที่เป็นศัตรูของเขา" (อัลเกาะศ็อศ : 15)

และดั่งที่อัลลอฮ์

ตะอาลา

ตรัสไว้เกี่ยวกับเรื่องราวของท่านนบีมุซา

อะลัยฮิสสลาม

อีกด้วยว่า:

﴿فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ...﴾

"ดังนั้น

เขาจึงออกจากเมืองนั้นในสภาพหวาดกลัวว่าจะเกิดภัย..."

[ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ: 21]،

และเช่นเดียวกับที่มนุษย์ขอความช่วยเหลือจากบรรดาสหยาของตนในสงคราม และในเรื่องอื่น ๆ ที่ประสบแก่ผู้คนซึ่งพวกเขาจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

และอัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาท่านนบี

ﷺ ให้แจ้งแก่ประชาชาติของท่านว่า

แท้จริงท่านไม่มีอำนาจที่จะสร้างประโยชน์หรือปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายแก่ผู้ใดได้

แล้วพระองค์อัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิและสูงสุดตรัสว่า:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ۝ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا

رَشَدًا ۝﴾

"จงกล่าวเถิด

(มุฮัมมัด)

ว่า

แท้จริงฉันวิงวอนขอต่อพระเจ้าของฉัน

และฉันจะมิตั้งผู้ใดเป็นภาคีต่อพระองค์"

"จงกล่าวเถิด

(มุฮัมมัด)

ว่า

แท้จริงฉันไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คุณแก่พวกท่าน"

[ซูเราะฮ์ อัล-ญิน: 21, 22], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ
لَا سْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾

"จงกล่าวเถิดว่า (มุฮัมมัด)
ว่าฉันไม่มีอำนาจที่จะครอบครองประโยชน์ใด ๆ และโทษใด ๆ
ไว้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ตัวของฉันได้
นอกจากสิ่งที่อัลลอฮฺทรงประสงค์เท่านั้น
และหากฉันเป็นผู้ที่รู้สิ่งเร้นลับแล้ว
แน่นอนฉันก็ย่อมกอบโกยสิ่งที่ดีไว้มากมายแล้ว
และความชั่วร้ายก็ย่อมไม่ต้องฉันได้ ฉันมิใช่ใครอื่น
นอกจากผู้ตักเตือน
และผู้ประกาศข่าวดีแก่กลุ่มชนที่ศรัทธาเท่านั้น" (ซูเราะฮ์ อัล-อะอ์รอฟ : 188)

และอาเยฮฺในความหมายนี้มีอยู่มากมาย
เป็นที่ทราบกันว่า ท่านนบี ﷺ
จะไม่วิงวอนขอต่อผู้ใดนอกจากพระเจ้าของท่านเท่านั้น
ดังที่มีหลักฐานยืนยันว่า ในวันบัตร์
ท่านได้ขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์
และขอให้พระองค์ทรงประทานชัยชนะเหนือศัตรูของท่าน
และท่านได้วิงวอนอย่างหนักในเรื่องนั้น โดยกล่าวว่า: «يا رب!
أنجز لي ما وعدتني» ความว่า: “โอ้ พระผู้อภิบาล!
โปรดทรงทำให้สิ่งที่พระองค์ได้สัญญาแก่ข้าพระองค์สำเร็จเถิด” จนกระทั่ง ทัศนคติของผู้ยิ่งใหญ่ อุบัยกร รอฎียัลลอฮุอันฮุ
ได้กล่าวว่า: พอแล้วเถิด โอ้ รอซูลของอัลลอฮ์
แท้จริงอัลลอฮ์จะทรงทำให้คำสัญญาที่พระองค์ทรงให้ไว้แก่ท่าน

งานนั้นเป็นจริง และอัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ประทานโองการของพระองค์ลงมาในเรื่องนั้น โดยตรัสว่า:
﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَبَ لَكُمْ أَتَى مُيُودُكُمْ بِالْفِ مِّنَ الْمَلَكِ
مُرْدِفِينَ﴾

"จงรำลึกขณะที่พวกเจ้าขอความช่วยเหลือยามคับขันต่อ
พระเจ้าของพวกเจ้า
แล้วพระองค์ก็ได้ทรงรับสนองแก่พวกเจ้าว่า
แท้จริงข้าจะช่วยพวกเจ้าด้วยมลาอิกะฮ์หนึ่งพันตน
โดยทยอยกันลงมา" [อัลอันฟาล : 9] อัลลอฮ์
(มหาบรียูตแด่พระองค์)
ได้ทรงเตือนให้พวกเขาระลึกถึงการวิงวอนขอความช่วยเหลือ
ของพวกเขาในบรรดาโองการเหล่านี้
และได้ทรงแจ้งว่าพระองค์ได้ทรงตอบรับการขอของพวกเขาแ
ล้ว จึงทรงหนุนไพร่พลด้วยเหล่ามลาอิกะฮ์
เพื่อเป็นการแจ้งข่าวดีแห่งชัยชนะ
และเพื่อให้หัวใจของพวกเขาเกิดความสงบมั่นใจ
และพระองค์ได้ทรงชี้แจงว่า
แท้จริงชัยชนะนั้นมิได้มาจากมลาอิกะฮ์
หากแต่เป็นชัยชนะที่มาจากพระองค์เท่านั้น
แล้วพระองค์ตรัสว่า:

﴿وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ...﴾

"และไม่มีการช่วยเหลือ
นอกจากที่มาจากที่อัลลอฮ์เท่านั้น..." (อาลา อิมรอน : 126)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾

"และแน่นอน

อัลลอฮ์ได้ทรงช่วยเหลือพวกเจ้าที่บะดร์มาแล้ว ทั้ง ๆ
ที่พวกเจ้าเป็นพวกด้อยกว่า

ดังนั้นพวกเจ้าพึงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด

เพื่อว่าพวกเจ้าจักขอบคุณ" [อาล อิมรอน : 123]

อัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่งได้ชี้แจงไว้ในอายะฮ์นี้ว่า

แท้จริงพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิทรงเป็นผู้ช่วยเหลือพวกเขาในสงครามบัตร์ จึงรู้ได้ว่า

สิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเขาจากอาวุธและกำลัง

และสิ่งที่พระองค์ทรงเสริมกำลังพวกเขาด้วยเหล่ามลาอิกะฮ์

ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งจากเหตุแห่งชัยชนะ เป็นข่าวดี

และเป็นความสงบนิ่งของหัวใจ

และชัยชนะมิได้มาจากสิ่งเหล่านั้น

แต่แท้จริงชัยชนะนั้นมาจากอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว

แล้วเหตุใดผู้เขียนสตรีผู้นี้หรือผู้อื่นจึงกล้ามุ่งเอาการวิงวอนขอความช่วยเหลือและการขอชัยชนะของตนต่อท่านนบี ﷺ

แล้วผินหลังให้พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

ผู้ทรงเป็นผู้ครอบครองทุกสิ่ง และผู้ทรงสามารถเหนือทุกสิ่ง?!

ไม่มีข้อสงสัยว่า นี่เป็นความโง่เขลาที่น่าเกลียดชังที่สุด
แต่แท้จริงแล้วเป็นหนึ่งในบาปการตั้งภาคีที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ดังนั้น เป็นหน้าที่ของผู้เขียนหญิงผู้นี้ที่จะต้องเตาบะฮ์
(กลับใจต่ออัลลอฮ์) อย่างจริงใจ

และการสำนึกผิดอย่างจริงใจนั้นประกอบด้วยหลายประการ
ดังนี้: หนึ่ง: เสียใจจากสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเนื่องจากบาปนั้น
ลำดับที่สอง: คือ การเลิกจากความผิดที่ได้กระทำไปแล้ว
ประการที่สาม: ตั้งใจอย่างแน่วแน่จะไม่กลับไปทำอีก
ทั้งเพื่อเทิดทูนอัลลอฮ์ ด้วยความบริสุทธิ์ใจต่อพระองค์
ปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์สั่งใช้

และระมัดระวังต่อสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้

นี้แหละคือการกลับเนื้อกลับตัวที่บริสุทธิ์ใจ

และยังมีประการที่สี่ซึ่งเฉพาะเมื่อการล่วงละเมิดเกิดขึ้นต่อสิทธิ

ของเพื่อนมนุษย์ คือ: ประการที่สี่:

การคืนสิทธิให้แก่ผู้มีสิทธิโดยชอบ

หรือการขอให้เขายกโทษให้

และอัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาให้ปวงบ่าวของพระองค์ทำการ

กลับตัวกลับใจ (เตาบะฮ์)

และทรงสัญญาว่าจะทรงรับการเตาบะฮ์ของพวกเขา

ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦١﴾﴾

"และพวกเจ้าทั้งหลายจงขอลุแกโทษต่ออัลลอฮ์เกิด
โอ้อับรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ"

(ซูเราะฮ์ อันนุร : 31)

และพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับชาวอัลนะศอรอว่า :

﴿أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٦٢﴾﴾

"พวกเขาจะไม่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวต่ออัลลอฮ์
และขออภัยโทษต่อพระองค์กระนั้นหรือ

และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ"

[ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ : 74], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ۖ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ۖ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۖ﴾

"และบรรดาผู้ที่ไม่วิงวอนขอพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับอัลลอฮ์ และพวกเขาไม่ฆ่าชีวิตซึ่งอัลลอฮ์ทรงห้ามไว้ เว้นแต่เพื่อความยุติธรรม และพวกเขาไม่ผิดประเวณี และผู้ใดกระทำความเช่นนั้น เขาจะได้พบกับความผิดอันมหันต์ การลงโทษในวันกียามะจะถูกเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าสำหรับเขา และเขาจะอยู่ในนั้นอย่างอับยศ

เว้นแต่ผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว และศรัทธาและประกอบกิจการงานที่ดี เขาเหล่านั้นแหละอัลลอฮ์จะทรงเปลี่ยนความชั่วของพวกเขาเป็นความดี และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ" (อัลฟุรคอน : 68-70) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ۝﴾

"และพระองค์คือผู้ทรงรับการขออภัยโทษจากปวงบ่าวของพระองค์ และทรงอภัยจากความผิดทั้งหลายและพระองค์ทรงรอบรู้สิ่งที พวกเจ้ากระทำ" (ซูเราะฮ์ อัลช-ชुरอ : 25)

มีหะดีษที่ถูกต้อง โดยที่ท่านเราะซูลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:
«الْإِسْلَامُ يَهْدِي مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَجِبُ مَا كَانَ قَبْلَهَا»

อิสลามจะลบล้างบาปก่อนหน้านั้น(ก่อนเข้ารับอิสลาม)
และการกลับใจ (เตาบะฮ์) จะลบล้างบาปก่อนหน้านั้น

ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงถ้อยคำโดยสังเขปเหล่านี้
เนื่องจากอันตรายอันใหญ่หลวงของการตั้งภาคีกับอัลลอฮ์
และด้วยเหตุที่มันเป็นบาปที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
และด้วยความเกรงว่าอาจมีผู้หลงเชื่อสิ่งที่ผู้เขียนสตรีผู้นี้ได้
เผยแพร่ออกมา
และด้วยเหตุว่าการตักเตือนเพื่อเห็นแก่อัลลอฮ์และต่อปวงบ่าว
ของพระองค์นั้นเป็นหน้าที่จำเป็น เราขอต่ออัลลอฮ์
ผู้ทรงเกียรติยศและสง่าราศี โปรดให้สิ่งนี้ก่อให้เกิดประโยชน์
และโปรดทำให้สภาพการณ์ของพวกเราและของบรรดามุสลิม
ทุกคนดีขึ้น
และโปรดประทานความเข้าใจในศาสนาอย่างถ่องแท้แก่พวกเร
าทุกคน และโปรดให้เราเย็นหยัดมั่นคงอยู่บนมัน
และโปรดคุ้มครองเราและบรรดามุสลิมทุกคนให้พ้นจากความ
ชั่วร้ายจากตัวเราเอง และจากความชั่วของการงานของเรา
แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงคุ้มครองอุปถัมภ์ในเรื่องนั้น
และทรงเดชานุภาพเหนือมัน

และขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติ
และประทานความจำเริญ
แต่บ่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์
คือท่านนบีของเรา มุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ครอบครัวของท่านและอิศราวาทของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 3

ในหุ้มนของการขอความช่วยเหลือจากญินและ ชัยฏอน และการบนบานให้พวกมัน

จาก อับดุลอะซีซ บิน อับดุลลอฮ์ บิน บาซ
ถึงผู้ใดก็ตามจากบรรดามุสลิมที่ได้พบเห็นสิ่งนี้
ขอให้อัลลอฮ์ทรงประทานความสำเร็จแก่ฉันและพวกเขาในกา
รยึดมั่นในศาสนาของพระองค์
และให้ยืนหยัดมั่นคงอยู่บนมัน อามีน

อัสสลามอะลัยกุม วะเราะฮฺมะตุลลอฮฺ วะบะเราะกาตุฮฺ

อนึ่ง:

มีพี่น้องบางท่านได้สอบถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่บรรดาผู้เข
ลาบางคนกระทำอยู่

นั่นคือการวิงวอนขอต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์

ผู้ทรงมหابริสุทธิ

และการขอความช่วยเหลือจากสิ่งอื่นเหล่านั้นในกิจธุระอันสำ
คัญ; เช่น

การวิงวอนขอต่อบรรดาญินและการขอความช่วยเหลือจากพ
วกัน การบนบานให้แก่พวกมัน

และการเชือดสัตว์บูชาให้แก่พวกมัน.

และในบรรดาสิ่งนั้นอีกเช่นกัน คือคำกล่าวของบางคนว่า
("โอ้ เจ็ดเอ๋ย") หมายถึง เจ็ดคนจากบรรดาหัวหน้าญิน:
"จงนำเขาไป จงหักกระดูกของเขา จงดื่มเลือดของเขา

จงทารุณกรรมเขา โอ้ เจ็ดเอ๋ย จงทำกับเขาเช่นนั้น”
หรือคำกล่าวของบางคนว่า: “จงเอาเขาไปเกิด
โอ้ญินแห่งยามเที่ยง, โอ้ญินแห่งยามอัศร”
และสิ่งนี้พบได้มากในบางภูมิภาคทางภาคใต้
และสิ่งที่เข้าข่ายเรื่องนี้ ได้แก่:

การขุดเอาอัฐจากผู้เสียชีวิตจากหมู่บรรดานบี ศอลิห์ และผู้อื่น
ตลอดจนการขุดเอาอัฐจากมลาอิกะฮ์และการวิงวอนขอความ
ช่วยเหลือจากพวกเขา ทั้งหมดนี้และสิ่งที่คล้ายคลึงกัน
ล้วนเกิดขึ้นจากคนจำนวนมากในหมู่ผู้ที่อ้างว่านับถือศาสนา
อิสลาม อันเกิดจากความโง่เขลาของพวกเขา
และการเลียนแบบผู้มาก่อน

และบางทีก็มีบางคนพ่นปรนในเรื่องนี้ โดยยกเป็นข้ออ้างว่า
“นี่เป็นเพียงลมปาก เราไม่ได้ตั้งใจและมีได้เชื่อถือมัน”

เขายังถามฉันอีกด้วยว่า:

เกี่ยวกับบทบัญญัติว่าด้วยการสมรสกับผู้ที่เป็นที่รู้กันว่าประก
อบการงานเหล่านี้ สัตว์เชือดของพวกเขา

การละหมาดญะนาซะฮ์ให้พวกเขา

และการละหมาดตามหลังพวกเขา

ตลอดจนการให้ความเชื่อแก่พวกผู้ทำไสยศาสตร์และนักพย
ากรณ์ เช่น

ผู้ที่อ้างว่ารู้โรคและสาเหตุของมันเพียงแค่ตรวจดูสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ที่ได้สัมผัสร่างกายของผู้ป่วย เช่น ผ้าโพกศีรษะ กางเกง
และผ้าคลุมศีรษะของสตรี และสิ่งที่ทำนองเดียวกัน

คำตอบ:

มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว

ขอพรอันประเสริฐและความศานติจงมีแด่ผู้ห่มมัต
ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูตใดหลังจากท่าน
และครอบครัวและบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน
ตลอดจนบรรดาผู้ที่ได้รับทางนำจากพวกเขาจนถึงวันแห่งการ
พิพากษา

อนึ่ง: แท้จริง อัลลอฮ์ ชุบฮานะฮฺวะตะอาลา
ได้ทรงสร้างทั้งญินและมนุษย์ขึ้นมาเพื่อการเคารพสักการะต่อ
พระองค์เพียงผู้เดียว
และไม่ทำการสักการะต่อผู้ใดร่วมกับพระองค์
และเพื่อให้พวกเขาอุทิศการวิงวอนและการขอความช่วยเหลือ
การเชือดพลี การบอบาน และบรรดาการอิบาดะฮ์ทั้งหมด
แด่พระองค์เท่านั้น
และแท้จริงพระองค์ได้ทรงส่งบรรดาศาสนทูตมาด้วยศาสนาดัง
กล่าว และทรงสั่งใช้พวกเขาในสิ่งนั้น
และทรงประทานคัมภีร์จากสวรรค์ลงมา
ซึ่งอันยิ่งใหญ่ที่สุดคืออัลกุรอานอันทรงเกียรติ
เพื่อชี้แจงเรื่องดังกล่าวและเรียกร้องไปสู่มัน
และเพื่อเตือนผู้คนให้ระวังจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
และการเคารพสักการะสิ่งอื่นนอกจากพระองค์
และนี่คือแก่นแกนอันเป็นรากฐานสูงสุดของบรรดาหลักการที่
งมวล และเป็นรากฐานของหลักศรัทธาและศาสนา
นี้แหละคือความหมายของการปฏิญาณตนว่า
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์
และความจริงของถ้อยคำคือ:
“ไม่มีผู้ใดที่ควรได้รับการสักการะอย่างแท้จริงนอกจากอัลลอ

ฮ์เท่านั้น”

ดังนั้นมันจึงปฏิเสธความเป็นพระเจ้าและการเคารพสักการะของสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ และยืนยัน—คือ การอิบาดะฮ์—ให้เป็นของอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว

มิใช่สำหรับสิ่งใดอื่นจากบรรดาสรรพสิ่งที่ถูกสร้างทั้งมวล และหลักฐานเกี่ยวกับประเด็นนี้จากคัมภีร์อัลกุรอานและสุนนะฮ์ของเราะซูลของพระองค์ ﷺ นั้นมีมากมาย เช่น: อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อัช-ซารียาต : 56] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

"และพระเจ้าของเจ้าบัญชาว่า พวกเจ้าอย่าเคารพภักดีผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น..." [อัลอิสรอฮ์ : 23] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ...﴾

"และพวกเขามิได้ถูกบัญชาให้กระทำการอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ เป็นผู้ที่มีเจตนาบริสุทธิในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง..." (ซูเราะฮ์ อัลบัยยีนะฮ์ : 5) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي

سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾

"และพระเจ้าของพวกเจ้าตรัสว่า จงวิงวอนขอต่อข้า
ข้าจะตอบรับแก่พวกเจ้า
ส่วนบรรดาผู้โหยงต่อการเคารพภักดีแก่ข้านั้น
จะเข้าไปอยู่ในนรกอย่างต่ำต้อย" [ซอฟิร : 60] และอัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ...﴾

"และเมื่อบ่าวของข้าถามเจ้าถึงข้าแล้วก็ (จงตอบเถิดว่า)
แท้จริงข้านั้นอยู่ใกล้ ข้าจะตอบรับคำวิงวอนของผู้ที่วิงวอน
เมื่อเขาวิงวอนต่อข้า..." สุเราะฮอัลบะกอเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 186

ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงชี้แจงในอายะฮ์เหล่านี้ว่า
พระองค์ได้ทรงสร้างสองจำพวก คือ ญินและมนุษย์
เพื่อการเคารพภักดีต่อพระองค์
และพระองค์ได้ทรงกำหนดชี้ขาด — กล่าวคือ —
ทรงสั่งใช้และทรงกำชับ
แก่ปวงบ่าวของพระองค์ไว้ในโองการอันชัดเจนของอัลกุรอาน
และผ่านคำพูดของรอซูล ศอละลอลอฮู อะลัยฮิ วะซัลลัม
ว่าอย่าได้มีการเคารพสักการะต่อผู้ใดนอกจากพระเจ้าของพวกเขา

และพระองค์ได้ทรงชี้แจงว่า
การขออูดอฮ์เป็นอิบาตะฮ์อันยิ่งใหญ่
ผู้ใดหยิ่งยะโสจากมันก็จะเข้าสู่ไฟนรก
และได้ทรงสั่งใช้บ่าวของพระองค์ให้ดอฮ์ต่อพระองค์เพียงผู้เดียว
และทรงแจ้งว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้

ทรงตอบรับดูอาฮ์ของพวกเขา

ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับป่าวทุกคนที่จะต้องดูอาฮ์เฉพาะ
ต่อพระผู้อภิบาลของพวกเขาเท่านั้น

เพราะมันเป็นอิบาดะฮ์ประเภทหนึ่งที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมา
เพื่อมัน และถูกสั่งใช้ให้กระทำมัน และพระองค์ตรัสว่า:

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ
وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงการละหมาดของฉัน
และการอิบาดะฮ์ ของฉัน และการมีชีวิตของฉัน
และการตายของฉันนั้นเพื่ออัลลอฮ์ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก
เท่านั้น

"ไม่มีภาคใด ๆ แก่พระองค์
และด้วยสิ่งนั้นแหละข้าพระองค์ถูกใช้
และข้าพระองค์คือคนแรกในหมู่ผู้สาวามีภักดีทั้งหลาย" 163
[ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 162-163]

ดังนั้น อัลลอฮ์ได้ทรงบัญชาแก่ท่านบี
ให้แจ้งแก่ผู้คนว่า แท้จริงการละหมาดของท่าน
และการเชือดสัตว์พลีของท่าน —ได้แก่การเชือด—
และการมีชีวิตของท่านและการตายของท่านนั้น
เพื่ออัลลอฮ์ผู้เป็นพระผู้อภิบาลแห่งสิ่งถูกสร้างทั้งปวงเพียงองค์เดียวเท่านั้น ไม่ทรงมีภาคใดๆ ด้วยเหตุนี้
ผู้ใดเชือดให้แก่สิ่งอื่นจากอัลลอฮ์
แน่นอนเขาได้ตั้งภาคต่ออัลลอฮ์
เช่นเดียวกับผู้ที่ละหมาดให้แก่สิ่งอื่นจากอัลลอฮ์

เพราะแท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ทรงทำให้การละหมาดและการเชือดเป็นสิ่งที่คู่กัน
และได้ทรงบอกวาททั้งสองนั้นเป็นของอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท
านั้น ไม่ทรงมีภาคใดๆ ดังนั้น
ผู้ใดเชือดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะเชือดให้แก่ญิน
มะลาอิกะฮ์ ผู้ตาย หรืออื่นๆ
โดยแสวงหาความใกล้ชิดต่อพวกเขาด้วยการนั้น
เขาก็เหมือนกับผู้ที่ละหมาดเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์
และในหะดีษเศาะฮิห์ได้ระบุว่า ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ».

อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งผู้ที่เชือดเพื่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์
และอิมามอะหมัด ได้บันทึกไว้ด้วยสายรายงานที่หะสัน
จากญอริก บิน ซิอาบ เราะฎียัลลอฮ์อันฮุ จากท่านนบี ﷺ
ท่านได้กล่าวว่า:

«مَرَّ رَجُلَانِ عَلَى قَوْمٍ لَهُمْ صَنْمٌ لَا يَجُوزُهُ أَحَدٌ حَتَّى يُقَرِّبَ لَهُ شَيْئًا، فَقَالُوا
لِأَحَدِهِمَا: قَرِّبْ. قَالَ: لَيْسَ عِنْدِي شَيْءٌ أَقْرَبُ، قَالُوا: قَرِّبْ وَلَوْ ذَبَابًا، فَقَرَّبَ ذُبَابًا،
فَخَلُّوا سَبِيلَهُ، فَدَخَلَ النَّارَ، وَقَالُوا لِلْآخَرِ: قَرِّبْ. قَالَ: مَا كُنْتُ لِأَقْرَبَ لِأَحَدٍ شَيْئًا
دُونَ اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ، فَضَرَبُوا عُنُقَهُ، فَدَخَلَ الْجَنَّةَ».

"มีชายสองคนเดินผ่านชนกลุ่มหนึ่ง
ซึ่งพวกเขามีรูปเคารพอยู่รูปหนึ่ง
และไม่มีผู้ใดจะผ่านเลยไปได้จนกว่าจะได้ถวายสิ่งใดให้แก่รูป
เคารพนั้น พวกเขาจึงกล่าวแก่คนหนึ่งในทั้งสองว่า "จงถวาย"
เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดจะถวาย" พวกเขาบอกว่า

"จงถวายแม่เพียงแมลงวันก็ได้" เขาจึงได้ถวายแมลงวัน
แล้วพวกเขาก็ปล่อยให้เขาผ่านไป เขาจึงได้เข้านรก
แล้วพวกเขากล่าวแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงถวาย" เขากล่าวว่า
"ข้ามิอาจถวายสิ่งใดแก่ผู้ใดอื่นจากอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่ง
ผู้ทรงเกริกเกียรติได้" ดังนั้น พวกเขาจึงตัดคอของเขา
แล้วเขาก็ได้เข้าสวรรค์"

ดังนั้น หากว่าบุคคลใดที่เข้าใกล้บูชา
รูปปั้นหรือสิ่งอื่นในลักษณะเดียวกันด้วยแมลงวัน
หรือสิ่งที่คล้ายกันถือว่าเป็น ผู้ตั้งภาคี
ซึ่งสมควรต้องเข้าสู่นรก แล้วจะเป็นอย่างไรกับผู้ที่
วิงวอนเรียกญิน มะลาอิกะฮ์ และบรรดาวะลี?
แล้วจะเป็นอย่างไรกับผู้ที่ ขอความช่วยเหลือ จากพวกเขา
บนบานให้แก่พวกเขา และ
เข้าใกล้พวกเขาด้วยการเชือดสัตว์พลี โดยหวังว่าจะได้
รักษาทรัพย์สิน หรือรักษาคนป่วยให้หาย
หรือเพื่อความปลอดภัยของสัตว์เลี้ยงและพืชผล?
ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ผู้ที่ทำการเหล่านี้และสิ่งที่คล้ายกันนั้น
สมควรยิ่งกว่า ที่จะเป็น ผู้ตั้งภาคี และสมควรต้องเข้าสู่นรก
มากกว่า ชายผู้นั้นที่ถวายแมลงวันให้แก่รูปปั้นเสียอีก
และส่วนหนึ่งที่มีรายงานในเรื่องนั้นด้วย คือ
พระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า :

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ إِنَّ اللَّهَ الدِّينَ الْأَخْلَاصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ

"แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม
ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์"

"พึงทราบเถิด

การอับดะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์เดียว
ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์
โดยกล่าวว่าเรามีได้เคารพภักดีพวกเขา
เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์
จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่อง
นั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ
ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อັซ-ซุมัร : 1-3] และอัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا
عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى
عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

"และพวกเขาจะเคารพภักดีสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮ์
ที่มีได้ให้โทษแก่พวกเขา และมีได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา
และพวกเขาจะกล่าวว่า เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ ที่อัลลอฮ์
จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)
พวกท่านจะแจ้งข่าวแก่อัลลอฮ์ด้วยสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงรู้
ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดินกระนั้นหรือ
พระองค์ทรงมหาบริสุทธิ์และทรงสูงส่ง

เหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีขึ้น" (ซูเราะฮ์ ยูนุส : 18)

ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงแจ้งไว้ในสองโองการนี้ว่า บรรดาผู้ตั้งภาคีได้ยึดเอาเหล่าผู้คุ้มครองจากหมู่สิ่งถูกสร้างอื่นจากพระองค์

โดยพวกเขาได้ทำอิบาดะฮ์ต่อพวกมันร่วมกับพระองค์

ด้วยความเกรงกลัวและความหวัง ด้วยการเชือดสัตว์พลีบนบาน วิงวอน และสิ่งที่คล้ายคลึงกันนั้น

โดยอ้างว่าเหล่าผู้คุ้มครองเหล่านั้นจะนำผู้ที่ทำอิบาดะฮ์ต่อพวกเขาให้เข้าใกล้อัลลอฮ์

และจะเป็นคนกลางผู้ช่วยเหลือให้แก่เขา ณ ที่พระองค์ แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงปฏิเสธความเชื่อของพวกเขา

และทรงอธิบายความเท็จของพวกเขอย่างชัดเจน

และทรงเรียกพวกเขาว่าเป็นพวกโกหก เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา และเป็นผู้ตั้งภาคี

และทรงบริสุทธิพ้นจากการตั้งภาคีของพวกเขา แล้วพระองค์ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงเกียรติ ตรัสว่า:

﴿سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

"มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์และพระองค์ทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี" (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺล : 1) ดังนั้น จึงเป็นที่รู้กันว่า ผู้ใดที่ยึดเอาอะลาอิกะฮ์ นบี ญิน ต้นไม้ หรือก้อนหิน มาวิงวอนร่วมกับอัลลอฮ์ ขอความช่วยเหลือ จากสิ่งเหล่านั้น และ เข้าใกล้บูชา พวกเขาด้วย การบนบานและการเชือดพลี โดยหวังว่าจะได้รับ การขอความช่วยเหลือ ณ ที่อัลลอฮ์ การได้เข้าใกล้พระองค์ หรือหวังว่าจะได้ รักษาผู้ป่วย

รักษาทรัพย์สิน

ความปลอดภัยของผู้ที่จากไป

หรือสิ่งที่คล้ายกัน

แน่นอนว่าเขาได้ตกอยู่ใน

การตั้งภาคีอันยิ่งใหญ่

และ

ความหายนะอันร้ายแรงนี้แล้วซึ่งเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ไว้ว่า:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ

فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์

จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้มีภาคี

ขึ้นแก่พระองค์และพระองค์จะทรงอภัยให้แก่สิ่งอื่นจากนั้นสำ

หรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์

และผู้ใดให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮ์แล้ว

แน่นอนเขาก็ได้อุปโลกน์บาปกรรมอันใหญ่หลวงขึ้น"

(อันนิสาฮ์ : 48) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ

مِنْ أَنْصَارٍ﴾

"แท้จริงผู้ใดให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์

แน่นอนอัลลอฮ์จะทรงให้สวรรค์เป็นที่จะต้องห้ามแก่เขา

และที่พำนักของเขานั้นคือนรก

และสำหรับบรรดาผู้ธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๑"

[ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 72]

และการขอความช่วยเหลือที่จะเกิดขึ้นในวันกิยามะฮ์นั้น

มีสำหรับบรรดาผู้ยึดมั่นในเอกภาพของอัลลอฮ์และความบริสุทธิ์

หิใจเท่านั้น มิใช่สำหรับบรรดาผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
ดังที่ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ เมื่อมีผู้กล่าวถามท่านว่า
“โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮ์
มนุษย์คนใดหรือที่จะมีความสุขมากที่สุดจากการได้รับการช
วยเหลือของท่านในวันกิยามะฮ์?” ท่านจึงกล่าวว่า:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

"ผู้ที่กล่าว "ลาอิลาฮา อิลลัลลอฮ์" ความว่า
(ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงน
อกจากอัลลอฮ์) ด้วยความบริสุทธิ์ใจจากหัวใจของเขา"
และท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً
لَأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ تَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

“สำหรับทุกศาสนทูตนั้นมีการขอพรที่ถูกตอบรับ
แล้วทุกศาสนทูตก็ได้เร่งใช้การขอพรของตน
ส่วนฉันได้เก็บการขอพรของฉันไว้เพื่อเป็นการชะฟาอะฮ์
(ขอการช่วยเหลือ) แก่ประชาชาติของฉันในวันกิยามะฮ์
ดังนั้นมันจะถึงแก่ (หากอัลลอฮ์ทรงประสงค์)
ผู้ที่เสียชีวิตไปจากประชาชาติของฉัน
โดยที่เขาไม่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์แม้สิ่งใด”

และบรรดาผู้ตั้งภาคีในสมัยแรกเริ่ม
ได้ศรัทธาว่าอัลลอฮ์คือพระเจ้าของพวกเขา
ผู้ทรงสร้างของพวกเขา
และผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา
แต่ว่าพวกเขาได้ยึดเหนี่ยวเอาบรรดานบี บรรดาผู้คุ้มครอง

บรรดา ลากิกะฮ์ ต้นไม้ ก้อนหิน และสิ่งทำนองนั้น โดยหวังว่าบรรดาสิ่งเหล่านั้นจะสามารถช่วยเหลือพวกเขา ณ อัลลอฮ์ได้ และจะทำให้พวกเขาได้ใกล้ชิดต่อพระองค์ ดังที่ได้กล่าวแล้วในบรรดาโองการก่อนหน้านี้ ดังนั้น อัลลอฮ์จึงมิได้ทรงยกเว้นพวกเขา ด้วยเหตุผลดังกล่าว (คือการอ้างว่าต้องการให้สิ่งเหล่านั้นช่วยชะฟาอะฮ์หรือนำไป ปกป้องอัลลอฮ์) หากแต่

อัลลอฮ์ทรงปฏิเสธการกระทำของพวกเขา ในคัมภีร์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และ ทรงเรียกพวกเขาว่าพวกกาฟิร และมุชริกีน และ ทรงกล่าวหาว่าพวกเขาโกหก ในการกล่าวอ้างว่าบรรดาเทพเจ้าเหล่านั้นจะให้ การชะฟาอะฮ์ แก่พวกเขา หรือนำพวกเขาไปสู่ ความใกล้ชิด (ซุลฟา) กับอัลลอฮ์ และ เราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ก็มิได้ทรงยกเว้นพวกเขา ด้วยเหตุผลนี้เช่นกัน หากแต่เราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ ทำสงครามกับพวกเขาเนื่องจากชริกนี้ จนกว่าพวกเขาจะมอบการเคารพภักดีแก่อัลลอฮ์เพียงผู้เดียว โดยปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า"

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينَ لِلَّهِ...﴾

"และจงสู้รบกับพวกเขา จนกว่าการก่อความวุ่นวาย จะไม่ปรากฏขึ้น และจนกว่าการอับาดะฮ์ ทั้งหลายจะเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เท่านั้น..." (อัลบะเกาะเราะฮ์ : 193) และท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«أَمَرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ،

وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصُوا مِثِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا
بِحَقِّ الْإِسْلَامِ، وَحَسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ».

"ฉันถูกสั่งให้ต่อสู้กับมนุษย์จนกว่าพวกเขาจะกล่าวปฎิญาณ
ว่า ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ อะอันนะ มุหัมมัดนัรเราะฮ์มุลลอฮฺ
(ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพยกย่องนอกจากอัลลอฮฺ
และมุหัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ)

และจนกว่าพวกเขาจะดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และจ่ายซะกาต
ฉะนั้น

เมื่อพวกเขาปฏิบัติดังที่กล่าวมานั้นแล้ว
เลือดเนื้อและทรัพย์สินของพวกเขาย่อมได้รับการคุ้มครองจาก
ฉัน

เว้นแต่ด้วยสิทธิแห่งศาสนาอิสลาม
และการสอบสวนของพวกเขาเป็นหน้าที่ของอัลลอฮ์"

และความหมายของคำกล่าวของท่านเราะฮ์มุลลอฮ์ ﷺ ที่ว่า:

«حَتَّى يَشْهَدُوا أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ».

จนกว่าพวกเขาจะปฎิญาณว่า

"ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพยกย่องนอกจากอัลลอฮ์"

คือ

เพื่อให้พวกเขาอุทิศการเคารพสักการะแด่อัลลอฮ์เพียงผู้เดียว
ว โดยไม่มอบให้แก่สิ่งใดนอกจากพระองค์เท่านั้น

และแท้จริงบรรดาผู้ตั้งภาคีนั้นหวาดกลัวต่อญิน
และขอความคุ้มครองจากพวกเขา ดังนั้นอัลลอฮ์ ตะอาลา
จึงประทานโองการในเรื่องนี้ว่า:

﴿وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

"และแท้จริงได้มีบรรดาผู้ชายจากมวลมนุษย์ขอความคุ้ม

ครองจากบรรดาผู้ชายจากพวกญิน
แล้วพวกญินก็เพิ่มความหวาดกลัวให้แก่พวกเขา" [ซูเราะฮ์
ญิน โองการที่ 6]
บรรดานักตีฟซีรได้กล่าวไว้ต่อโองการอันทรงเกียรตินี้:
ความหมายของพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า:

﴿فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

"แล้วพวกญินก็เพิ่มความหวาดกลัวให้แก่พวกเขา" คือ
ความตระหนกและความหวาดกลัว
เพราะว่าเมื่อญินเห็นว่ามนุษย์ขอความคุ้มครองจากพวกมัน
มันก็ยังถือใหญ่และหยิ่งจองหอง
แล้วในขณะนั้นพวกมันก็ยังทำให้พวกเขาหวาดกลัวและตระ
หนกมากขึ้น
จนกระทั่งพวกเขาเพิ่มพูนการเคารพสักการะพวกมัน
และหันไปพึ่งพาพวกมันมากยิ่งขึ้น
และแท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงชดเชยแทนสิ่งนั้นให้แก่บรรดามุ
สลิม ด้วยการขอความคุ้มครองต่อพระองค์
และด้วยถ้อยคำต่างๆ อันสมบูรณ์ของอัลลอฮ์
และพระองค์ได้ทรงประทานลงมาในเรื่องดังกล่าว อัลลอฮ์
ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ตรัสว่า :

﴿وَأَمَّا يَنْزِعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

"และหากมีการช่วยใด ๆ จากชัยฏอนกำลังช่วยเจ้าอยู่
ก็จงขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์เถิด
แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงรอบรู้" [อัลอะฮ์รอฟ :
200], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

"จงกล่าวเถิด

(มุฮัมมัด)

ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ"

มีหะดีษที่ถูกต้อง โดยที่ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا فَقَالَ: (أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ)؛ لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

"ผู้ใดที่หยุดพัก ณ ที่ใดที่หนึ่ง แล้วเขากล่าวว่า

(ความว่า:

ฉันขอความคุ้มครองด้วยพจนารถอันสมบูรณ์ของอัลลอฮ์
ให้พ้นจากความเลวร้ายของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงสร้างไว้)
เขาย่อมจะไม่ได้รับอันตรายจากสิ่งใดๆ
จนกระทั่งเขาย้ายออกไปจากที่แห่งนั้น"

และจากอาเยฮ์และหะดีษที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้
ผู้เฝ้าหาความรอด ผู้ประสงค์จะปกป้องศาสนาของตน
และแสวงหาความปลอดภัยจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์
ทั้งส่วนที่ละเอียดและที่เด่นชัด จะทราบว่าการ
การยึดโยงและพึ่งพิงผู้ตาย บรรดามะลาอิกะฮ์ ญิน
และสิ่งถูกสร้างอื่น ๆ การวิงวอนขอต่อพวกเขา
การขอความคุ้มครองจากพวกเขา และสิ่งที่คล้ายกันนั้น
เป็นการกระทำของชาวญะฮิลียะฮ์ผู้ตั้งภาคี
และเป็นส่วนหนึ่งจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ที่เลวร้ายยิ่ง
ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ต้องละทิ้งมัน ระมัดระวังให้ห่างจากมัน
ตักเตือนกันให้ละทิ้งมัน และคัดค้านต่าหนิผู้ที่กระทำมัน

ส่วนผู้ใดที่เป็นที่รู้จักในหมู่มุสลิมนว่าเป็นการกระทำที่เป็

นการตั้งภาคีเหล่านี้: ก็ไม่อนุญาตให้ทำการสมรสกับเขา
ไม่อนุญาตให้กินเนื้อสัตว์ที่เขาเชือด
ไม่อนุญาตให้ละหมาดญะนาซะฮ์ให้แก่เขา
และไม่อนุญาตให้ละหมาดตามเขาเป็นอิหม่าม
จนกว่าเขาจะประกาศการกลับใจต่ออัลลอฮ์
(ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา) จากสิ่งนั้น และทำให้การวิงวอน
(ดออาอ์)
และการอิมาดะฮ์ทั้งปวงของเขาบริสุทธิ์เพื่ออัลลอฮ์เพียงองค์
เดียว แท้จริงการขอดออาอ์คืออิมาดะฮ์ ยิ่งกว่านั้น
มันคือแก่นแท้ของอิมาดะฮ์ ดังที่ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«الدَّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ».

"การดออาอ์นั้น คืออิมาดะฮ์" และมีรายงานจากท่านนบี ﷺ
ในถ้อยคำอีกสำนวนหนึ่งว่า:

«الدَّعَاءُ مُخُ الْعِبَادَةِ».

"การดออาอ์นั้นคือสมองของอิมาดะฮ์"

ส่วนการแต่งงานกับผู้ตั้งภาคี: อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّى يُؤْمِنَ وَلَآمَهُ مُؤْمِنَةً خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكَةٍ وَلَوْ
أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُؤْمِنٌ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكٍ وَلَوْ
أَعْجَبَكُمْ أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَبَيِّنَ آيَاتِهِ
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٣١﴾﴾

"และพวกเจ้าจงอย่าแต่งงานกับหญิงมุชริก

จนกว่านางจะศรัทธา

และหาหญิงที่เป็นผู้ศรัทธานั้นดียิ่งกว่าหญิงที่เป็นมุชริก

แม้ว่านางได้ทำให้พวกเจ้าพึงใจก็ตาม
 และพวกเจ้าจงอย่าได้แต่งงานกับบรรดาชายมุขริก
 จนกว่าพวกเขาจะศรัทธา
 และหาสหายที่เป็นผู้ศรัทธานั้นดีกว่าชายมุขริก
 และแม้ว่าเขาได้ทำให้พวกเจ้าพึงใจก็ตาม
 คนเหล่านี้แหละจะชักชวนไปสู่ไฟนรก
 และอัลลอฮ์นั้นทรงเชิดชวนไปสู่สวรรค์
 และไปสู่การอภัยโทษด้วยอนุมัติของพระองค์
 และพระองค์จะทรงแจกแจงบรรดาโองการของพระองค์แก่มนุษย
 ย์ เพื่อว่าพวกเขาจะได้รำลึกกันได้" (ซูเราะฮ์ อัล-
 บะเกาะเราะฮ์ : 221) ดังนั้นอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา
 ได้ทรงห้ามบรรดามุสลิมจากการแต่งงานกับบรรดาหญิงมุขริ
 ก จากบรรดาผู้กราบไหว้บูชารูปปั้น ญินน์ มลาอิกะฮ์ และอื่นๆ
 จนกว่านางจะศรัทธาโดยอุทิศการเคารพภักดีแต่อัลลอฮ์เพีย
 งองค์เดียวอย่างบริสุทธิ์
 และยอมรับเชื่อถือเราะสูลของพระองค์ ﷺ ในสิ่งที่ท่านได้นำมา
 และปฏิบัติตามแนวทางของท่าน
 และพระองค์ได้ทรงห้ามมิให้ยกบรรดาหญิงมุสลิมะฮ์ให้แต่งงาน
 กับบรรดาชายมุขริก
 จนกว่าพวกเขาจะศรัทธาโดยอุทิศการเคารพภักดีแต่อัลลอฮ์
 เพียงองค์เดียวอย่างบริสุทธิ์
 และยอมรับเชื่อถือเราะสูลของพระองค์ ﷺ และปฏิบัติตามท่าน
 อัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่งได้ทรงแจ้งว่า
 หญิงหาญผู้ศรัทธาย่อมดีกว่าหญิงที่เป็นอิสระซึ่งเป็นผู้ตั้งภาคี
 แม้นางจะทำให้ผู้ที่มองนางและผู้ที่ฟังวาจาของนางชื่นชมด้ว

ยความงามและความไพเราะของวาจา
และหาสหายผู้ศรัทธาย่อมดีกว่าชายที่เป็นอิสระซึ่งเป็นผู้ต้งภา
าคี
แม้ว่าเขาจะทำให้ผู้ที่ฟังเขาและผู้ที่มีมองเขาชื่นชมด้วยความม
าม ความมคคายของวาจา ความกล้าหาญ และอื่นๆ อีก
จากนั้นพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิยิ่งได้ทรงอธิบายเหตุผลของการ
ให้ความประเสริฐนี้ด้วยพระดำรัสของพระองค์ว่า:

﴿...أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ...﴾

"ชนเหล่านี้แหละจะชักชวนไปสู่ไฟนรก" (ซูเราะฮ์ อัล-
บะเกาะเราะฮ์ : 221) หมายถึง:
บรรดาผู้ต้งภาคิชายและบรรดาผู้ต้งภาคิหญิง
เพราะพวกเขาเป็นผู้ชักชวนไปสู่ไฟนรกด้วยคำพูด การกระทำ
แนวทางดำเนินชีวิต และอุปนิสัยของพวกเขา
ส่วนบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิงนั้น
พวกเขาเป็นผู้ชักชวนไปสู่สวนสวรรค์ด้วยอุปนิสัย การกระทำ
และแนวทางดำเนินชีวิตของพวกเขา
แล้วคนเหล่านี้กับคนเหล่านั้นจะเท่าเทียมกันได้อย่างไรกันเล
า!

ส่วนการละหมาดให้แก่บรรดาผู้ต้งภาคิ: อัลลอฮ์
ผู้ทรงเกริกเกียรติและสูงส่ง
ได้ทรงตรัสเกี่ยวกับบรรดาผู้กลับกลอก (มุนาฟิก) ว่า :

﴿وَلَا تَصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ

وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٦١﴾﴾

"และเจ้า

จงอย่าละหมาดให้แก่คนใดในหมู่พวกเขาที่ตายไปเป็นอันขาด และจงอย่ายืนที่หลุมศพของเขาด้วย

แท้จริงพวกเขานั้นได้ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์

และเราะซูลของพระองค์ และพวกเขาได้ตายลง

ขณะที่พวกเขาเป็นผู้ละเมิด" (ซูเราะฮ์ อัตเตาบะฮ์ : 84)

ดังนั้น อัลลอฮ์ ชูบฮานะฮฺวะตะอาลา

ได้ทรงชี้แจงไว้ในโองการอันทรงเกียรตินี้ว่า

แท้จริงมุนาฟิกและผู้ปฏิเสธศรัทธานั้นจะไม่มีภาระหมาดศพให้แก่พวกเขา

อันเนื่องมาจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาต่ออัลลอฮ์

และเราะซูลของพระองค์

และฉะนั้นก็มิพึงละหมาดตามหลังพวกเขาทั้งสอง

และจะไม่ให้พวกเขาทั้งสองเป็นอิหม่ามให้แก่บรรดามุสลิม

เพราะการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาและเพราะพวกเขาปรา

ศจากความซื่อสัตย์

ทั้งยังมีความเป็นศัตรูอันใหญ่หลวงที่มีอยู่ระหว่างพวกเขากับ

บรรดามุสลิม

และเพราะพวกเขาทั้งสองหาใช่เป็นผู้ที่คู่ควรแก่การละหมาดแ

ละการอิดาตะฮ์ไม่

เนื่องด้วยแท้จริงการปฏิเสธศรัทธาและการตั้งภาคีนั้นย่อมทำ

ลายการงานหมดสิ้น

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์

ชูบฮานะฮฺวะตะอาลา

โปรดคุ้มครองให้พ้นจากสิ่งนั้น

ส่วนการกินสัตว์ที่ถูกเชือดโดยบรรดาผู้ตั้งภาคี อัลลอฮ์

ตะอาลา ตรัสโดยชี้แจงการห้ามสัตว์ที่ตายเองโดยมิได้เชือด

และสัตว์ที่ถูกเชือดโดยบรรดาผู้ตั้งภาคีว่า:

﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذَكِّرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿٣٦﴾﴾

"และพวกเจ้าจงอย่าบริโภคจากสิ่งที่พระนามของอัลลอฮฺมิได้ถูกกล่าวบน มัน และแท้จริงมัน เป็นการละเมิดแน่ ๆ และแท้จริงบรรดาชัยฏอนนั้นจะกระซิบกระซาบแก่บรรดาสหาย ของมัน เพื่อพวกเขา จะได้โต้เถียงกับพวกเจ้า และถ้าหากพวกเจ้าเชื่อฟังพวกเขา

แน่นอนพวกเจ้าก็เป็นผู้ให้มีภาคีขึ้น" (ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 121), ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงห้ามบรรดามุสลิมจากการกินสัตว์ที่ตายเองโดยมิได้เชือด และสัตว์ที่ถูกเชือดโดยผู้ตั้งภาคี

เพราะแท้จริงผู้ตั้งภาคีนั้นเป็นผู้โสโครก ฉะนั้นสัตว์ที่เขาเชือดจึงมีสถานะเช่นเดียวกับสัตว์ที่ตายเองโดยมิได้เชือด

แม้ว่าจะมีการกล่าวพระนามของอัลลอฮ์บนมันก็ตาม เนื่องจากการกล่าวพระนามจากเขานั้นเป็นโมฆะ ไม่มีผลใดๆ เพราะมันเป็นการเคารพภักดี

และการตั้งภาคีนั้นย่อมลบล้างการเคารพภักดีและทำให้มันเป็นโมฆะ จนกว่าผู้ตั้งภาคีจะกลับเนื้อกลับใจต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา และแท้จริง อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ทรงอนุมัติอาหารของชาวคัมภีร์ พระองค์ทรงตรัสว่า:

﴿...وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَلٌ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حَلَلٌ لَهُمْ...﴾

"...และอาหารของบรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์นั้นเป็นเพื่อนมดิกแก่พวกเขาแล้ว

และอาหารของพวกเขาเจ้าก็เป็นเพื่อนมดิกแก่พวกเขา..." [ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 5]

เพราะพวกเขาอ้างตนว่าสังกัดศาสนาที่มาจากเบื้องบน และกล่าวอ้างว่าตนเป็นผู้ตามของนบีมูซาและนบีอีซา อะลัยฮิมัสสลาม ทั้งที่แท้จริงแล้วพวกเขากล่าวเท็จในเรื่องนั้น และอัลลอฮ์ได้ทรงยกเลิกและทำให้ศาสนาของพวกเขาเป็นโมฆะ ด้วยการทรงส่งนบีมุฮัมมัด ﷺ ไปยังมนุษยชาติทั้งมวล แต่กระนั้น อัลลอฮ์ผู้ทรงเกริกเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง ก็ได้อนุมัติให้เราอาหารที่เชือดโดยชาวคัมภีร์ และอนุมัติให้แต่งงานกับบรรดาสตรีของพวกเขา ด้วยปรีชาญาณอันล้ำลึกและเหตุผลแฝงที่พึงพิณิจ ซึ่งบรรดานักวิชาการได้ชี้แจงไว้แล้ว ทั้งนี้แตกต่างจากบรรดาผู้ตั้งภาคีผู้เป็นผู้นำรูปเคารพ และบูชาบรรดาผู้ตาย ทั้งจากบรรดานบีและเอาเลียฮ์และอื่น ๆ เพราะศาสนาของพวกเขาไม่มีรากฐาน และไม่มีแม่เฒ่าแห่งข้อชวนสงสัยรองรับมัน หากแต่เป็นโมฆะตั้งแต่รากฐาน ฉะนั้นสัตว์ที่พวกเขาเชือดจึงถือเป็นซากสัตว์ และไม่เป็นเพื่อนมดิกให้กินมัน

ส่วนการที่บุคคลกล่าวกับคู่สนทนาวา "ญินเล่นงานคุณแล้ว", "ญินเอาตัวคุณไปแล้ว", "ช่วยถอนพาคุณไป" และถ้อยคำทำนองเดียวกันนั้น ถือว่าเป็นจำพวกการดำท้อและการสับสนประมาท

ซึ่งไม่เป็นท่อนุญาตระหว่างมุสลิม

เช่นเดียวกับบรรดาประเภทของการด่าทอและการสบประมาท
ทั้งหลาย ทั้งนี้ มิได้เข้าข่ายการตั้งภาคี

เว้นแต่ผู้กล่าวถ้อยคำดังกล่าวนั้นจะเชื่อว่าญินสามารถกระ
ทำการในหมู่ผู้คนได้โดยปราศจากอนุมัติและพระประสงค์ขอ
งพระองค์

ดังนั้นผู้ใดเชื่อมั่นเช่นนั้นเกี่ยวกับญินหรือสิ่งถูกสร้างอื่นใด

เขาย่อมเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วยความเชื่อดังกล่าว

เพราะแท้จริงพระองค์อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภิสิทธิ์ต่อทุกสิ่งทั้งมวล
และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

และพระองค์คือผู้ทรงให้คุณและให้โทษ

และไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นนอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์และความ
ประสงค์ของพระองค์

และด้วยการกำหนดสภาวะล่วงหน้าของพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ตรัส โดยทรงสั่งให้นบีของพระองค์ ﷺ

แจ้งแก่ผู้คนถึงหลักการอันยิ่งใหญ่ที่ว่า:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ

لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٠﴾﴾

"จงกล่าวเถิดว่า

(มุฮัมมัด)

ว่าฉันไม่มีอำนาจที่จะครอบครองประโยชน์ใด ๆ และโทษใด ๆ
ไว้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ตัวของฉันได้

นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประสงค์เท่านั้น

และหากฉันเป็นผู้รู้สิ่งเร้นลับแล้ว

แน่นอนฉันก็ย่อมกอบโกยสิ่งที่ดีไว้มากมายแล้ว

และความชั่วร้ายก็ยอมไม่ต้องฉันได้ ฉันมิใช้ใครอื่น
นอกจากผู้ตักเตือน

และผู้ประกาศข่าวดีแก่กลุ่มชนที่ศรัทธาเท่านั้น" [ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ : 188], ดังนั้น

หากผู้เป็นนายแห่งมวลสิ่งถูกสร้างและผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่พวเขา คือท่านนบี ﷺ

ไม่มีอำนาจที่จะสร้างประโยชน์หรือปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายแก่ตนเองได้ นอกจากสิ่งที่อัลลอฮ์ซุบฮานะฮฺวะตะอะลาทรงประสงค์ แล้วผู้อื่นจากหมู่สิ่งถูกสร้างเล่าจะเป็นอย่างไร?!

และโองการทั้งหลายที่มีความหมายในเรื่องนี้มีมากมาย

ส่วนการไปถามบรรดาหมอดู นักโหราศาสตร์

และผู้ที่คล้ายคลึงกับพวกเขา

จากบรรดาผู้ที่อ้างว่าครวเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับนั้น

ถือเป็นสิ่งที่ต้องห้าม ไม่อนุญาต

และการเชื่อพวกเขายังร้ายแรงและน่ารังเกียจกว่า

แต่กลับเป็นแขนงหนึ่งของการปฏิเสธศรัทธา

เพราะคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า:

«مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ؛ لَمْ تُقَبَلْ لَهُ صَلَاةُ أَرْبَعِينَ يَوْمًا».

"ผู้ใดไปหาหมอดูแล้วถามเขาถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
การละหมาดของเขาจะไม่ถูกตอบรับเป็นเวลาสี่สิบวัน"

บันทึกโดย มุสลิม ในหนังสือเศาะฮีห์ของเขา

ในหนังสือเศาะฮีห์ —อีกเช่นกัน— จาก มุอาวียะฮ์ บิน อัลหะกัม อัซซุลละมียะ -เราะะฎียัลลอฮุอันฮฺ- เล่าว่า:

«أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنْ إِيْتَانِ الْكُفَّانِ وَسُؤَالِهِمْ».

"แท้จริงท่านนบี

ได้ห้ามการไปหาพวกหมอดูและการสอบถามพวกเขา"

และบรรดาเจ้าของคัมภีร์สู่นั้นทั้งหลายได้บันทึกไว้จากท่านนบี ﷺ ว่า ท่านกล่าวว่า:

«مَنْ أَتَى كَاهِنًا، فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ؛ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

"ผู้ใดไปหานักทำนายหรือหมอดู แล้วเชื่อในสิ่งที่เขาบอกแท้จริงแล้วเขาผู้นั้นได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ" และหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย ฉะนั้นสิ่งที่จำเป็นสำหรับบรรดามุสลิมคือ:

ให้ระงับมิให้ไปถามหมอดูและนักพยากรณ์

ตลอดจนพวกนักไสยศาสตร์ทั้งปวง

ผู้ที่มิวประกอบการบอกกล่าวเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับและหลอกลวงบรรดามุสลิม ไม่ว่าจะเป็นอ้างในนามของการแพทย์หรือสิ่งอื่นใดทั้งนี้เนื่องจากท่านนบี

ได้ห้ามจากสิ่งนี้และได้ตัดเตือนให้ระงับจากมันไว้แล้ว

และถือว่าเข้าข่ายในเรื่องนี้

สิ่งที่บางคนอ้างในนามของการแพทย์จากบรรดาเรื่องที่เป็นสิ่งเร้นลับ เช่น เมื่อเขาถามกลืนผ้าโพกศีรษะของผู้ป่วยชายหรือผ้าคลุมศีรษะของผู้ป่วยหญิง หรือสิ่งทำนองนั้นแล้วกล่าวว่า:

ผู้ป่วยชายคนนี้หรือผู้ป่วยหญิงคนนี้ได้ทำอย่างนั้นอย่างนี้

กระทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ซึ่งเป็นเรื่องเร้นลับ

ที่ในผ้าโพกศีรษะของผู้ป่วยและสิ่งที่คล้ายกันนั้นไม่มีหลักฐานบ่งชี้ใดๆ

เลย

แท้จริงเจตนาจากสิ่งนั้นก็เพื่อหลอกลวงประชาชนทั่วไป
จนพวกเขาจะกล่าวว่า: เขารู้เรื่องการแพทย์
ชนิดของโรคและสาเหตุของมัน
และบางครั้งเขาก็ให้ยาบางอย่างแก่พวกเขา
และบางครั้งผลนั้นก็ตรงกับการหายจากโรคด้วยการกำหนด
ของอัลลอฮ์

แล้วพวกเขาก็เข้าใจไปว่าเป็นเพราะสาเหตุจากยาของเขา
และบางครั้งความเจ็บป่วยก็อาจมีสาเหตุมาจากญินและชัยฏอน
มารร้ายบางจำพวกที่คอยรับใช้บุคคลผู้อ้างตนว่าเป็นผู้รักษา

พวกมันบอกกล่าวแก่เขาเกี่ยวกับบางส่วนของสิ่งเร้นลับที่พวกมันได้ล่วงรู้ เขาก็อาศัยสิ่งนั้น
และทำให้ญินและชัยฏอนพึงพอใจด้วยการเคารพบูชาตามที่พวกมันต้องการ
แล้วพวกมันก็ถอยห่างจากผู้ป่วยคนนั้นและละทิ้งความเบียดเบียนที่พวกมันเคยสั่งสุและทำต่อเขา
และเรื่องนี้เป็นสิ่งที่รู้กันดีเกี่ยวกับญินและชัยฏอนมารร้าย
ตลอดจนบรรดาผู้ใช้พวกมัน

และเป็นสิ่งที่จำเป็น (วาญิบ) สำหรับบรรดามุสลิมเช่นกัน
คือ การระมัดระวังจากสิ่งนั้น
และการตักเตือนกันและกันให้ละทิ้งมัน การพึ่งพาอัลลอฮ์
และการมอบหมายต่อพระองค์ในทุกเรื่อง
และไม่เป็นที่ต้องห้ามในการใช้การเสกเป่าตามบทบัญญัติและ
ยาที่ศาสนาอนุญาต

ตลอดจนการรักษากับแพทย์ที่ทำการตรวจวินิจฉัยผู้ป่วย
และตรวจสอบยืนยันโรคของเขา

โดยอาศัยเหตุปัจจัยที่เป็นรูปธรรมและสมเหตุสมผล
และมีรายงานถูกต้องจากท่านนบี ﷺ ว่าท่านได้กล่าวว่า:

«مَا أُنْزِلَ اللَّهُ دَاءً إِلَّا أُنْزِلَ لَهُ شِفَاءٌ، عَلِمَهُ مَنْ عَلِمَهُ، وَجَهَلَهُ مَنْ جَهَلَهُ»

"อัลลอฮ์ไม่ได้ทรงประทานโรคใดลงมา เว้นแต่
ได้ทรงประทานยารักษาให้แก่โรคนั้นแล้ว ผู้ที่รู้ ก็คือผู้ที่รู้มัน
และผู้ที่ไม่รู้ ก็คือผู้ที่ไม่รู้มัน" และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ
กล่าวว่า:

«لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءٌ، فَإِذَا أُصِيبَ دَوَاءُ الدَّاءِ بَرَأَ بِإِذْنِ اللَّهِ»

"โรคทุกชนิดย่อมมียารักษา เมื่อยารักษาตรงกับโรค
ก็จะหาย ด้วยการอนุมัติจากพระเจ้า" และท่านเราะสูลุลลอฮ์
ﷺ กล่าวว่า:

«عِبَادَ اللَّهِ، تَدَاوُوا وَلَا تَدَاوُوا بِحَرَامٍ»

“บ่าวของอัลลอฮ์ทั้งหลาย พวกท่านจงแสวงหาการรักษา
และอย่าแสวงหาการรักษาด้วยสิ่งที่ไม่หะรอม”

และหะดีษในความหมายนี้มีจำนวนมาก

ดังนั้น เราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงเกริกเกียรติสูงสุด
ทรงปรับปรุงสภาพการณ์ของบรรดามุสลิมทั้งหมดให้ดีขึ้น
ทรงรักษาดวงใจและร่างกายของพวกเขาให้พ้นจากทุกความ
ชั่วร้าย ทรงรวมพวกเขาไว้บนแนวทางแห่งการชี้นำ
และทรงช่วยให้เราและพวกเขารอดพ้นจากความวุ่นวายที่ชัก
นำไปให้หลงผิด

และจากการเชื่อฟังชัยฏอนและบรรดาพวกพ้องของมัน
แท้จริงพระองค์ทรงอานุภาพเหนือทุกสิ่ง

และไม่มีกำลังและพลังใด ๆ นอกจากด้วยอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงสุด
ผู้ทรงยิ่งใหญ่

และขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพร ประทานความสันติ
และประทานความจำเริญ
แด่ป่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์
ท่านนบีมุฮัมมัดของพวกเราและแด่วงศ์วานของท่าน
และอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 4

เกี่ยวกับหุกมของการทำอียาอะฮ์ด้วยบทชิกรที่เ

ป็นอุตริกรรมและที่เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

จาก अबดุลอะซีซ บิน अबดุลลอฮ บิน บาซ
ถึงท่านพี่น้องผู้ทรงเกียรติ (.....)

ขออัลลอฮ์ทรงประทานความสำเร็จในทุกความดีแก่ท่าน
อามีน.

อัสสลามอะลัยกุม ะเราะฮุมะตุลลอฮ ะบะเราะกาตุฮ

อนึ่ง: สารอันมีเกียรติของท่านได้มาถึงฉันแล้ว

ขออัลลอฮ์ทรงมอบทางนำของพระองค์แก่ท่าน

และสิ่งที่สารนั้นแจ้งให้ทราบคือ

มีผู้คนในประเทศของท่านยึดมั่นในบทชิกร (บทสรรเสริญ)

ต่างๆ ที่ไม่มีหลักฐานทางศาสนาใดๆ รองรับเลย

โดยที่บทชิกรเหล่านั้น ส่วนหนึ่งเป็นสิ่งอุตริ (บิดอะฮ์)

และส่วนหนึ่งเป็นการตั้งภาคีและพวกเขากล่าวอ้างว่าสิ่งเหล่าน

ั้นมาจากท่านผู้นำแห่งศรัทธาชน อะลี อิบน์ อบี มูฮอลิบ

เราะฎียัลลอฮูอันฮุ และคนอื่นๆ

และพวกเขาดังก็อ่านบทชิกรเหล่านั้นในวงชิกร

หรือในมัสยิดหลังละหมาดมัฆริบ

โดยอ้างว่าเป็นการแสวงความใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์

ดังเช่นถ้อยคำของพวกเขาวา: (บิหักกิลลาฮ์ ริญาลัลลอฮ์

อะฮ์นุนา บิอาณิลลาฮ์ ะกุนู อาะนะนา บิลลาฮ์)

"ด้วยสิทธิของอัลลอฮ์, เหล่าบุรุษของอัลลอฮ์,
โปรดช่วยเราด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮ์,
และจงเป็นผู้แก้หนี้เราโดยอาศัยอัลลอฮ์"

และถ้อยคำของพวกเขาคือว่า (ยา อักญอบ ะยา อัสยาต อะญีบู
ยา ะวีลอัมดาด ฟีนา วัชพะอู ลิลลาล์ ฮาซา อับดุกุม วากิฟ
วะอะลา บาบิกุม อา-กิฟ ะมิน ตักศิรีธิ คออิฟ อะฆิษนา ยา
เราะซูลัลลอฮ์ ะมา ลีย ฮัยรุกรุม อัซฮับ ะมินกุม ยะหฺสุลล
มฺกัลบ ะอันตุม อะฮฺลุลลอฮ์ บิ-ฮัมชะตะ ซัยยิดิซ ชุอะดอ์,
วะมัน มินกุม ละนา มะตะดัน อะฆิษนา ยา เราะซูลัลลอฮ์.)

"โอ้บรรดาเสาหลักทั้งหลาย และโอ้บรรดานายท่านทั้งหลาย
จงตอบรับเถิด โอ้บรรดาผู้ประทานความเกื้อกูลแก่พวกเรา
และจงชะฟาอะฮ์ต่ออัลลอฮ์ด้วย

นี่คือบ่าวของพวกท่านกำลังยืนอยู่

และกำลังปักหลักอยู่ที่ประตูของพวกท่าน

และหวาดกลัวเพราะความบกพร่องของตน

โปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด โอ้เราะซูลแห่งอัลลอฮ์

ข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดอื่นนอกจากพวกท่านให้ไปพึ่งพิง

และจากพวกท่านนั้นแหละที่ความประสงค์จะสัมฤทธิ์

และพวกท่านคือหมู่ชนของอัลลอฮ์ โดยฮัมชะฮ์

เจ้านายแห่งบรรดาผู้พลีชีพ

และจากหมู่พวกท่านใครก็ตามจงประทานความช่วยเหลือแก่
เราเถิด โปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด โอ้เราะซูลแห่งอัลลอฮ์"

และคำกล่าวของพวกเขาคือว่า:(อัลลอฮุมมะ คือลลิล อะลา มัน
ญะอัลตะฮฺ สะบะบัน ลี-อินชีกีกกิ อัศรอริกัล-ญะบะรูติยะฮ์ ะ-
อินฟีลาเกิน ลี-อันวาริ กัร-เราะหฺมานียะฮ์ พะศอรอนาอิบัน

อะนิล หักเราะติ ร็อบบานียะฮ์ วะเคาะลีฟะตะ อัศรอรักษ-
ชาติยะฮ์) "โอ้อัลลอฮ์

โปรดทรงประทานศอละวาตแด่ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำให้เขา
เป็นสื่อให้ความลับเชิงญะบะรุตของพระองค์ถูกเปิดเผยออก
และเป็นหนทางให้แสงสว่างแห่งพระเมตตาของพระองค์เปล่ง
ประกายแยกเปิดออก

จนเขาได้เป็นผู้แทนต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรงเป็น
พระผู้อภิบาล

และเป็นผู้สืบแทนแห่งความลับอันเป็นของพระองค์เอง"

ความประสงค์ของพวกท่านในการชี้แจงว่าอะไรคือบิดอะฮ์
และอะไรคือการตั้งภาคี

และการละหมาดตามหลังอิหม่ามซึ่งวิงวอนด้วยดุอาอันนี้จะใ
ช้ได้ถูกต้องหรือไม่ ทั้งหมดนั้นเป็นที่ทราบแล้วหรือ?

คำตอบ:

มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว

ขอพรอันประเสริฐและความศานติจงมีแด่ผู้หมั่มมัด

ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูตใดหลังจากท่าน

ครอบครัวและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน

ตลอดจนบรรดาผู้ที่ดำเนินตามการชี้นำของท่านจนถึงวันแห่ง
การพิพากษา

อนึ่ง:

พึงทราบเถิด

-

ขออัลลอฮ์ทรงประทานความสำเร็จแก่ท่าน-

ว่า

แท้จริงอัลลอฮ์ผู้ทรงมหาบริสุทธีนั้น

ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งมวลและทรงส่งบรรดาเราะซูล

อะลัยฮิมุศเศาะลาตุวัสสลาม

มา

แต่เพียงเพื่อให้พระองค์ได้รับการเคารพสักการะเพียงพระองค์เดียว โดยไม่มีภาคีใดๆ เคียงคู่พระองค์ และไม่ให้มีการเคารพสักการะต่อสิ่งอื่นใดนอกจากพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อัซ-ซารียาต: 56]

และอิบาดะฮ์—ดังที่ได้อธิบายมาก่อนแล้ว—คือ การเชื่อฟังพระองค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ และการเชื่อฟังเราะซูลของพระองค์ มุฮัมมัด ﷺ ด้วยการปฏิบัติในสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ทรงบัญญัติ และละทิ้งสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ทรงห้าม โดยมีรากฐานจากความศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ และด้วยความบริสุทธิ์ใจเพื่ออัลลอฮ์ในการงาน พร้อมด้วยความรักต่ออัลลอฮ์อย่างสูงสุด และความถ่อมตนและยอมจำนนอย่างสมบูรณ์แก่พระองค์ผู้ทรงสูงส่งแต่เพียงผู้เดียว มิใช่แก่ผู้ใดอื่น ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

"และพระเจ้าของเจ้าบัญญัติว่า พวกเจ้าอย่าเคารพภักดีผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น..." (ซูเราะฮ์ อัล-อิสรอฮ์ : 23) คือว่า: ทรงบัญญัติและทรงกำชับให้เคารพภักดีต่อพระองค์เพียงองค์เดียวเท่านั้น และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٢﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٣﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ
وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٤﴾﴾

"บรรดามวลการสรรเสริญที่สมบูรณ์ยิ่งทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก
ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ3
ผู้ทรงอภิสิทธิ์แห่งวันตอบแทน4
เฉพาะพระองค์เท่านั้น ที่พวกข้าพระองค์เคารพอิบาตะฮ์
และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกข้าพระองค์ขอความช่วยเหลือ
" [อัลฟาติหะฮ์ : 2-5] ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ทรงชี้แจงด้วยโองการเหล่านี้ว่า
แท้จริงพระองค์เท่านั้นคือผู้ที่สมควรได้รับการเคารพสักการะ
แต่เพียงองค์เดียว
และให้ขอความช่วยเหลือจากพระองค์แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น
น และอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติยิ่ง ตรัสว่า:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَأَعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ
الْخَالِصُ...﴾

"แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม
ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์
"พึงทราบเถิด
การอิบาตะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์เดียว..."
[ซูเราะฮ์ อัซซุมร์ : 2-3] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿١٥﴾﴾

"ดังนั้นจงวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์
แม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม" [ซูเราะฮ์ ฆอฟ :
14] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ۝﴾

"และว่าแท้จริงบรรดามัสยิดนั้นเป็นของอัลลอฮ์ ดังนั้น
พวกเจ้าอย่าวิงวอนขอผู้ใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์" [ญิน : 18]

และอายะฮ์ในความหมายนี้มีอยู่มากมาย

และทั้งหมดนั้นแสดงให้เห็นว่า

จำเป็น(วาญิบ)ต้องทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียว

และเป็นที่ทราบกันว่า

การขอต่ออาในทุกรูปแบบเป็นส่วนหนึ่งของการอิบาดะฮ์
ดังนั้น

ไมอนุญาตให้ผู้ใดวิงวอนขอนอกจากต่ออัลลอฮ์เท่านั้น

และไม่ขอความช่วยเหลือและไม่วิงวอนขอความช่วยเหลือให้

พ้นทุกข์จากผู้ใดนอกจากพระองค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น

โดยปฏิบัติตามโอองการอันทรงเกียรติเหล่านั้นและสิ่งที่มีความห
มายนองเดียวกัน และสิ่งนี้ไม่รวมถึงเรื่องปกติธรรมดา

และสาเหตุที่เป็นรูปธรรม

ซึ่งคนที่ยังมีชีวิตอยู่และอยู่ต่อหน้าสามารถทำได้

เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่อิบาดะฮ์

หากแต่ตามตัวบทและมติเอกฉันท์

อนุญาตให้มนุษย์ขอความช่วยเหลือจากคนที่ยังมีชีวิตอยู่และ
มีความสามารถ ในเรื่องปกติธรรมดาที่เขาสามารถทำได้;

เช่น

ขอความช่วยเหลือจากเขาในการปิดเป่าอันตรายจากบุตรช
องตน หรือคนรับใช้ของตน หรือสุนัขของตน
และสิ่งในทำนองนั้น, เช่น

การที่บุคคลขอความช่วยเหลือจากคนที่ยังมีชีวิตอยู่และอยู่ต่อ
หน้าผู้ที่มีความสามารถ หรือจากบุคคลที่ไม่ได้อยู่ต่อหน้า
โดยอาศัยเหตุปัจจัยที่เป็นรูปธรรม เช่น

การติดต่อทางจดหมาย หรืออื่นๆ ในการก่อสร้างบ้านของเขา
หรือซ่อมรถยนต์ของเขา หรืออื่นๆ ในทำนองเดียวกัน
และในบรรดาสิ่งนั้น ได้แก่:

การร้องขอความช่วยเหลืออย่างคับขันของมนุษย์จากบรรดา
สหายของเขาในญิฮาดและสงคราม และสิ่งทำนองนั้น
และในทำนองนี้ คือ คำตรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา
เกี่ยวกับเรื่องราวของท่านนบีมุซา อะลัยฮิสสลาม ว่า:

﴿...فَاسْتَعَاثَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...﴾

"ดังนั้น

คนที่มาจากพวกพ้องของเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือ
เพื่อให้ปราบฝ่ายที่เป็นศัตรูของเขา" (ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ :
15)

ส่วนการขอความช่วยเหลือจากผู้ตาย ญิน มลาอิกะฮ์
ต้นไม้ และก้อนหินนั้น นั่นถือเป็นการตั้งภาคีใหญ่
และเป็นประเภทเดียวกับการกระทำของพวกตั้งภาคีในยุคแรก
กับสิ่งที่พวกเขายึดถือเป็นพระเจ้า เช่น อัลลอซซา อัลลาต
และอื่นๆ และในทำนองเดียวกัน

การขอความช่วยเหลือและการขอพึ่งพาจากบรรดาผู้มีชีวิตที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นนวะลีย์
ในสิ่งที่ไม่มีความสามารถกระทำได้นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น
เช่น การรักษาผู้เจ็บป่วย การชี้นำหัวใจ การเข้าสวรรค์
การรอดพ้นจากไฟนรก และสิ่งที่คล้ายกัน

อายะฮ์ที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้

และบรรดาอายะฮ์และหะดีษที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน
ล้วนบ่งชี้ถึงข้อบังคับให้หันดวงใจทั้งหลายสู่อัลลอฮ์ในทุกเรื่อง

และให้มีความบริสุทธิ์ใจในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว เพราะบ่าวทั้งหลายถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสิ่งนั้น
และด้วยสิ่งนั้นเองที่พวกเขาถูกส่งใช้ —
ดังที่ได้มาก่อนในบรรดาอายะฮ์ — และดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา
ตรัสว่า:

﴿وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا...﴾

"และจงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด
และอย่าให้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์..." (อันนิสาฮ์ :
36) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ...﴾

"และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อ
การพำนักดีต่ออัลลอฮ์
เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์..." (ซูเราะฮ์
อัลบัยยีนะฮ์ : 5) และคำกล่าวของท่านนบี ﷺ
ในหะดีษของท่านมูอาซ เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺ ที่ว่า:

«حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

"สิทธิของอัลลอฮ์ที่มีเหนือปวงปาว
คือการอิบาดะฮ์ต่อพระองค์และไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์"
หะดีษบทนี้เป็นที่เห็นพ้องต้องกันว่าถูกต้อง
และคำกล่าวของท่านเราะสูลุลลอฮฺ ﷺ ตามหะดีษอิบนุมัสอูด
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ :

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدَاءً؛ دَخَلَ النَّارَ».

"ผู้ใดที่เสียชีวิตไปโดยที่เขาได้ขอต่อสิ่งใดเพื่อเป็นภาคีกับ
บอัลลอฮ์ เขาต้องตกนรกอย่างแน่นอน" บันทึกโดย อัล-
บุคอรี และในเศาะฮียันน์ จากหะดีษของ अबดุลลอฮฺ บุตร
อับบาส เราะฎียัลลอฮุ อันฮุ ว่า เมื่อครั้งที่ท่านนบี ﷺ
ได้ส่งท่านมูอาซ ไปยังเยเมน ท่านได้กล่าวแก่ท่านมูอาซว่า :
«إِنَّكَ تَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ».

"แท้จริงเจ้ากำลังจะไปยังกลุ่มชนชาวคัมภีร์
ดังนั้นจงให้สิ่งแรกที่เจ้าจะเรียกร้องพวกเขาคือการปฏิญาณ
ตนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์"
และในอีกสำนวนหนึ่ง ที่ว่า:

«ادْعُهُمْ إِلَى شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ».

"จงเชิญชวนพวกเขาให้ปฏิญาณว่า
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริงนอก
จากอัลลอฮ์ และแท้จริงฉันเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์"
และในการบันทึกของบุคอรีมีสำนวนว่า:

«فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَى أَنْ يُوحِّدُوا اللَّهَ».

"ให้สิ่งแรกที่เจ้าจะเชิญชวนพวกเขา คือ ให้พวกเขาสร้างเอกภาพในอัลลอฮ์"

ในหนังสือเศาะฮ์ของมุสลิม จากท่านญอริก บิน อะซิม อัลอัษษะอียฺ เราะฎียัลลอฮูอันฮุ แท้จริงท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ؛ حَرَّمَ مَالُهُ وَدَمُهُ، وَحَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ».

"ใครที่กล่าว "ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์" ความว่า (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะอย่างแท้จริง นอกจากอัลลอฮ์)

และปฏิเสธทุกสิ่งที่ถูกสักการะอื่นจากอัลลอฮ์
ทรัพย์สินและเลือดเนื้อของเขาจะเป็นที่ต้องห้าม
และการคิดบัญชีที่มีต่อเขานั้นเป็นหน้าที่ของอัลลอฮ์
ผู้ทรงเกริกเกียรติอันสูงส่ง"

และหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย.

และเตาฮีดนี้คือรากฐานของศาสนาอิสลาม
เป็นพื้นฐานของมิลละฮ์ เป็นหัวใจของกิจการทั้งปวง
และเป็นข้อบังคับที่สำคัญที่สุด

อีกทั้งยังเป็นวิถียปัญญาในการทรงสร้างสองจำพวก
(ญินและมนุษย์)

และเป็นวิถียปัญญาในการส่งบรรดาศาสนทูตทั้งหมด
ขอความสันติและพรของอัลลอฮ์จงประสบแด่พวกเขา
ดังที่บรรดาโองการที่บ่งชี้ถึงเรื่องนั้นได้ถูกกล่าวมาก่อนแล้ว

และในหมู่โองการเหล่านั้น คือ พระดำรัสของพระองค์
ผู้ทรงบริสุทธิ์สูงส่ง ความว่า:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

"และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด
เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า" [ซูเราะฮ์ อัซซารียาต : 56],
และส่วนหนึ่งจากหลักฐานในประเด็นนี้อีกด้วย คือ
คำตรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ
(โดยบัญชาว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์
และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจว็ด..." (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺล :
36), และอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง ตรัสว่า:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾

"และเราได้ส่งร่อซูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะ
ฮียแก่เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้า
ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า" (ซูเราะฮ์ อัล-อันบิยาฮ์ :
25) อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัส เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับนบิ
นูหฺ ฮูด ศอลิหฺ และซุฮัยบ์ อะลัยฮิมุสสลาม
โดยพวกท่านได้กล่าวแก่ประชาชาติของพวกเขาว่า :

﴿...اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ...﴾

"จงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด
ไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ
สำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์" (ซูเราะฮ์ อัล-

อะฮ์รอฟ : 59),

และนี่คือการเรียกร้องของบรรดาเราะซูลทั้งหมด
ดังที่โองการทั้งสองก่อนหน้านี้ได้ชี้ชัดถึงเรื่องดังกล่าว
และบรรดาเศ็ตรของบรรดาเราะซูลก็ได้ยอมรับว่า
บรรดาเราะซูลได้สั่งให้พวกเขาเคารพสักการะอัลลอฮ์เพียงพ
ระองค์เดียว
และให้สลัดทิ้งทุกสิ่งที่ได้รับการเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮ์
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสไว้ในเรื่องราวของชนอาดว่า
พวกเขาได้กล่าวแกฮูด (อะลียฮิสศลาม) ว่า :

﴿...أَجِئْنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا...﴾

"...ที่ท่านมาหาพวกเรานั้น

เพื่อที่เราจะได้เคารพสักการะอัลลอฮ์แต่เพียงองค์เดียว
และละทิ้งสิ่งที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเราเคยเคารพสักการ
ะ..." [ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ: 70]،

และอัลลอฮ์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์และทรงสูงส่งได้ตรัสถึงพวกกุเร
ซ

เมื่อตอนที่นบีของเรา
มุฮัมมัด ﷺ ได้เรียกร้องให้พวกเขาอุทิศการเคารพอิบาดะฮ์ต่อ
อัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว

และให้ละทิ้งการเคารพอิบาดะฮ์ต่อสิ่งอื่นจากพระองค์
ไม่ว่าจะเป็นบรรดามะลาอิกะฮ์ บรรดาเอาลียาฮ์ บรรดาเจวิด
ต้นไม้อื่น ๆ ว่า :

﴿أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجَبٌ ﴿٥﴾﴾

"เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกระนั้น
หรือ ? แท้จริงนี้เป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ" [ซูเราะฮ์ ซอด : 5]

และอัลลอฮ์ ชูบฮานะฮฺวะตะอาลา ตรัสเกี่ยวกับพวกเขาว่า:

﴿إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ إِنَّا لَا تَارِكُونَ
عَالِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍ ﴿٣٦﴾﴾

"เพราะว่าพวกเขาเหล่านั้นเมื่อได้มีการกล่าวแก่พวกเขาว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ พวกเขาก็หยิ่งผยอง"

"และพวกเขาจะกล่าวว่า จะให้เราอดทิ้งพระเจ้าต่างๆ ของพวกเราเพื่อนักกริบบา คนหนึ่งกระนั้นหรือ?" [ซูเราะฮ์ อัล-ศ็อฟฟาต : 35-36]

และโองการทั้งหลายที่บ่งชี้ถึงความหมายนี้้น มีอยู่มากมาย
และจากโองการแห่งอัลกุรอานและหะดีษที่เราได้กล่าวมา
จะเห็นได้ชัดแก่ท่าน

ขออัลลอฮ์ทรงประทานความสำเร็จแก่ฉันและท่านในการมีความเข้าใจในศาสนา

และมอบความแจ่มแจ้งในสิทธิของพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

ดูอาอ์เหล่านี้และบรรดาประเภทของการวิงวอนขอความช่วยเหลือ ซึ่งท่านได้แจกแจงไว้ในคำถามของท่าน

ล้วนเป็นประเภทของการตั้งภาคีใหญ่

เพราะมันเป็นการอืบาตะฮ์ต่อผู้อื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮ์

และเป็นการขอสิ่งที่ไม่มีความใดนอกจากพระองค์เท่านั้นที่สามารถกระทำได้ จากผู้ตายและผู้ที่ไม่อยู่

และนั่นเลวร้ายยิ่งกว่าการตั้งภาคีของชนรุ่นก่อน

เพราะชนรุ่นก่อนนั้นตั้งภาคีเฉพาะในยามผาสุก

ส่วนเมื่ออยู่ในยามคับขัน

พวกเขาจะซื่อสัตย์ในการทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์
เพราะพวกเขารู้ว่า—พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง—
ทรงสามารถทำให้พวกเขารอดพ้นจากความคับขัน
โดยไม่มีผู้ใดอื่นนอกจากพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์
ผู้ทรงสูงส่งได้ตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์อันชัดเจนเกี่ยวกับ
บรรดาผู้ตั้งภาคีเหล่านั้นว่า:

﴿إِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّيْنَاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ
يُشْرِكُونَ﴾ ﴿١٦﴾

"ดังนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นขี่เรือ

พวกเขาวินวอนต่ออัลลอฮ์เป็นผู้บริสุทธิ์ใจในการขอพรต่อพระ
องค์ ครั้นเมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้ขึ้นบก
แล้วพวกเขาก็ตั้งภาคีต่อพระองค์" [ซูเราะฮ์ อัลอังกะบูต: 65],
และอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง
ตรัสแก่พวกเขาในอีกโองการหนึ่งว่า:

﴿وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَهًُا فَلَمَّا نَجَّيْنَاهُمْ إِلَى الْبَرِّ
أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا﴾ ﴿٦٧﴾

"และเมื่อทุกขภัยประสบแก่พวกเจ้าในท้องทะเล
ผู้ที่พวกเจ้าวิงวอนขอก็จะสูญหายไปเว้นแต่พระองค์เท่านั้น
ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงช่วยให้พวกเจ้ารอดพ้นขึ้นบก
พวกเจ้าก็หันหลังออกไป และมนุษย์นั้นเป็นผู้เนรคุณเสมอ"
(ซูเราะฮ์ อัล-อิสรออ์ : 67)

หากผู้ใดคนหนึ่งจากบรรดาผู้ตั้งภาคีรุ่นหลังเหล่านั้นกล่าวว่า
ว่า: “แท้จริง

เรามีได้มุ่งหมายว่าพวกเหล่านั้นจะก่อให้เกิดประโยชน์ขึ้นมา
ได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง

หรือจะรักษาผู้ป่วยของเราให้หายด้วยตัวของพวกเขาเอง

หรือจะให้ประโยชน์แก่เราได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง

หรือจะให้โทษแก่เราได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง

หากแต่เรามีมุ่งหมายเพียงชะฟาอะฮ์ของพวกเขา ณ อัลลอฮ์
ตะอาลา ในเรื่องนั้นเท่านั้นหรือ?”

ดังนั้นคำตอบก็คือ:

ให้กล่าวแก่เขาว่า:

นี่แหละคือจุดมุ่งหมายและความประสงค์ของบรรดาผู้ปฏิเสธศ
รัทธาในยุคแรก

มิใช่ความประสงค์ของพวกเขาว่าพระเจ้าเหล่านั้นจะสร้างหรื
อให้ปัจจัยยังชีพ

หรือจะให้ประโยชน์และให้โทษได้ด้วยตัวของมันเอง

เพราะแท้จริงเรื่องดังกล่าวได้ถูกทำให้เป็นโมฆะโดยสิ่งที่อัลล
อฮ์ได้ทรงกล่าวถึงพวกเขาไว้ในอัลกุรอาน

และแท้จริงพวกเขามุ่งหวังการชะฟาอะฮ์ของพวกเขาและฐานะ
อันมีเกียรติของพวกเขา

และเพื่อให้พวกมันทำให้พวกเขาใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ยิ่งขึ้น

ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَتُنَا

عِنْدَ اللَّهِ...﴾

"และพวกเขาจะเคารพก่ดสิ่งอื่นไปจากอัลลอฮ์

ที่มิได้ให้โทษแก่พวกเขา

และมีได้ให้ประโยชน์แก่พวกเขา

และพวกเขาจะกล่าวว่า

เหล่านี้คือผู้ช่วยเหลือเรา ณ

ที่อัลลอฮฺ..." (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 18) อัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ทรงโต้แย้งพวกเขาในเรื่องดังกล่าว
โดยพระองค์ทรงตรัสว่า:

﴿...قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى
عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

"จงกล่าวเถิด

(มุฮัมมัด)

พวกท่านจะแจ้งข่าวแก่อัลลอฮฺด้วยสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงรู้
ในบรรดาชั้นฟ้าและในแผ่นดินกระนั้นหรือ
พระองค์ทรงมหาบรียูตและทรงสูงส่ง
เหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีขึ้น" (ซูเราะฮ์ ยูनुส : 18)
แล้วพระองค์ได้ทรงชี้แจงอย่างชัดเจนว่า
ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและในแผ่นดินจะเป็นผู้แทนสื่อกล
าง ณ อัลลอฮ์ ในลักษณะที่บรรดาผู้ตั้งภาคีหมายมุ่ง
และสิ่งใดที่อัลลอฮ์ไม่ทรงทราบว่ามีอยู่ ก็ย่อมไม่มีอยู่
เพราะแท้จริงไม่มีสิ่งใดจะซ่อนเร้นจากพระองค์ไปได้
และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۝ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ بِالْحَقِّ
فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۝ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۝ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ
مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ
۝ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ۝﴾

"คัมภีร์นี้เป็นการประทานลงมาจากอัลลอฮ์ ผู้ทรงอำนาจ
ผู้ทรงปรีชาญาณ

แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม

ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
โดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจในศาสนาต่อพระองค์

พึงทราบเถิด

การอับดะฮ์โดยบริสุทธิ์ใจนั้นเป็นของอัลลอฮ์องค์เดียว
ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์
โดยกล่าวว่าเราได้เคารพภักดีพวกเขา
เว้นแต่เพื่อให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์
จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่อง
นั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ
ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อังซุม: 1-3].

และความหมายของคำว่า "ศาสนา" ณ ที่นี้คือ อับดะฮ์
(การเคารพสักการะ) ซึ่งก็คือ
การเชื่อฟังอัลลอฮ์และการเชื่อฟังเราะซูลของพระองค์ ﷺ ดังที่
ได้กล่าวมาแล้ว และสิ่งที่รวมอยู่ในนั้น ได้แก่ การวิงวอน
(ดุอาอ์) และการขอความช่วยเหลือ
ความยำเกรงและความหวัง
การเชือดสัตว์บูชาและการบนบาน ทั้งยังรวมถึง
การละหมาดและการถือศีลอด และอื่นๆ
จากสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ทรงบัญชาไว้ ดังนั้น
พระองค์อัลลอฮ์ตะอาลาผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง
ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การเคารพสักการะ (อับดะฮ์)
ต้องกระทำเพื่อพระองค์เพียงผู้เดียว
และจำเป็น(วาญิบ)แก่บ่าวทั้งหลายที่จะต้องทำให้การเคารพ
สักการะดังกล่าวบริสุทธิ์ใจเพื่อพระองค์
ผู้ทรงเกริกเกียรติสูงสุด

เพราะแท้จริงการที่พระองค์ทรงส่งใช้ท่านนบี
ให้ทำการเคารพสักการะอย่างบริสุทธิ์เพื่อพระองค์นั้น
เป็นคำสั่งใช้แก่สมาชิกทุกคนของประชาชาตินี้

หลังจากนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ชี้แจงเกี่ยวกับผู้ปฏิเสธศรัทธา โดยพระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ﴾

"ส่วนบรรดาผู้ที่ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮ์
โดยกล่าวว่าเรามีได้เคารพสักการะพวกเขา

เว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์" [ซูเราะฮ์ อັซซุมัร:
3]. แล้วอัลลอฮ์ ตะอาลา

ทรงหักล้างคำกล่าวของพวกเขาด้วยพระดำรัสของพระองค์
โดยที่พระองค์ทรงตรัสว่า:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَخْصِمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ
كَذِبٌ كَفَّارٌ﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์

จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่อง
นั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จ

ผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อັซซุมัร : 3] ดังนั้น
อัลลอฮ์ได้ทรงแจ้งไว้ในอายะฮ์อันทรงเกียรตินี้ว่า

บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธามีได้เคารพสักการะบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจาก
พระองค์

เว้นแต่เพื่อทำให้พวกเขาได้เข้าใกล้อัลลอฮ์โดยสนิทยิ่งขึ้น
และนั่นแหละคือจุดมุ่งหมายของบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธามาแต่

โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน

และอัลลอฮ์ได้ทรงลบล้างสิ่งนั้นด้วยดำรัสของพระองค์ที่ตรัสว่า:

﴿إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ
كَذِبٌ كَفَّارٌ﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์

จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น

แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จผู้ไม่สำนึกบุญคุณ" [ซูเราะฮ์ อัซ-ซุมร์ : 3] ดังนั้น อัลลอฮ์

ตะอาลา

ทรงอธิบายอย่างชัดเจนถึงความเท็จของพวกเขาในข้ออ้างที่ว่าบรรดาพระเจ้าของพวกเขาจะนำพาพวกเขาเข้าใกล้อัลลอฮ์ได้

และทรงชี้ให้เห็นถึงความเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาของพวกเขา

อันเกิดจากสิ่งที่พวกเขาได้ห่มเหิบาตะฮ์ให้แก่พวกมัน

และด้วยเหตุนี้ ทุกผู้ที่มีวิจาร์ณญาณเพียงน้อยนิดย่อมรู้ว่าบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในยุคแรกนั้น

ความเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาเกิดจากการที่พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานบีและบรรดาเออลียาฮ์

ตลอดจนต้นไม้และก้อนหิน และสิ่งที่ถูกสร้างอื่นๆ ทั้งหลายมาเป็นผู้ขอชะฟาอะฮ์ระหว่างพวกเขากับอัลลอฮ์

และความเชื่อของพวกเขาว่า

บรรดาที่พวกเขาบูชาสามารถสนองตอบความต้องการและความจำเป็นของพวกเขาได้

โดยปราศจากการอนุมัติและความพอพระทัยจากพระองค์
อัลลอฮ์ ตะอาลา
ดุจเช่นที่บรรดารัฐมนตรีทำหน้าที่เป็นผู้สื่อกลาง (ชะฟาอะฮ์)
ต่อกษัตริย์ แล้วพวกเขาก็ได้เทียบเคียงพระองค์
ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง เข้ากับกษัตริย์และบรรดาผู้นำ
และพวกเขากล่าวว่า:
เช่นเดียวกับว่าผู้ที่มีความจำเป็นต่อกษัตริย์และผู้นำ
ย่อมให้บรรดาคนสนิหและรัฐมนตรีของเขาเป็นผู้แทนสื่อกลาง
ต่อเขา
ฉะนั้นพวกเราก็แสวงหาความใกล้ชิดต่ออัลลอฮ์ด้วยการเคารพ
พลัการะบรรดาศาสนทูตและบรรดาผู้ใกล้ชิดของพระองค์
และนี่ย่อมเป็นความเท็จอย่างถึงที่สุด เพราะแท้จริงพระองค์
ผู้ทรงมหابริสุทธิ์นั้น ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์
และไม่อาจนำไปเทียบกับสิ่งถูกสร้างของพระองค์
และไม่มีผู้ใดจะเป็นผู้แทนสื่อกลาง ณ พระองค์ได้
นอกจากโดยที่พระองค์ทรงอนุญาตในการเป็นสื่อกลาง
และพระองค์จะไม่ทรงอนุญาต
นอกจากแก่บรรดาผู้ยึดมั่นในเตาฮีด และพระองค์
ผู้ทรงมหابริสุทธิ์และผู้ทรงสูงส่ง
ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสรรพสิ่ง ทรงรอบรู้ในทุกสิ่ง
และพระองค์คือผู้ทรงเมตตาที่สุดในบรรดาผู้ทรงเมตตาทั้งหลาย
าย พระองค์ไม่ทรงเกรงผู้ใดและไม่ทรงหวั่นกลัวผู้ใด
เพราะแท้จริงพระองค์ ผู้ทรงมหابริสุทธิ์
คือผู้ทรงอำนาจเด็ดขาดอยู่เหนือปวงบ่าวของพระองค์
และเป็นผู้ทรงจัดการกิจการของพวกเขามาที่พระองค์ทรงป

ระสงค์ ต่างจากบรรดากษัตริย์และผู้นำ
 เพราะพวกเขามีอาจกระทำได้ทุกสิ่ง
 ฉะนั้นพวกเขาก็จำเป็นต้องมีผู้คอยช่วยเหลือในสิ่งที่พวกเข
 อาจไม่สามารถทำได้ กล่าวคือบรรดารัฐมนตรี คนใกล้ชิด
 และทหารของพวกเขา
 อีกทั้งพวกเขายังจำเป็นต้องมีผู้คอยแจ้งให้พวกเขาทราบถึงค
 วามต้องการของผู้ที่พวกเขามีได้รู้ถึงความต้องการนั้น
 จึงต้องมีผู้ที่คอยวิงวอนขอความเมตตาและขอให้พวกเขาพึง
 พอใจจากบรรดารัฐมนตรีและคนใกล้ชิดของพวกเขา
 ส่วนอัลลอฮ์ พระผู้ทรงอภิบาล ผู้ทรงบริสุทธิ์
 พระองค์ทรงมั่งคั่งสูงส่งไม่จำเป็นต้องพึ่งสิ่งถูกสร้างทั้งหมดขอ
 งพระองค์
 และพระองค์ทรงเมตตาต่อพวกเขายิ่งกว่ามารดาของพวกเขา
 เอง และพระองค์คือผู้ทรงพิพากษาผู้ทรงยุติธรรม
 ทรงวางสรรพสิ่งไว้ ณ ที่อันสมควร
 ตามที่สอดคล้องกับพระปรีชาญาณ พระความรอบรู้
 และพระเดชานุภาพของพระองค์
 ฉะนั้นจึงไม่อาจเปรียบเทียบพระองค์กับสิ่งถูกสร้างของพระอง
 ค์ได้เลยในแง่มุมใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น อัลลอฮ์ ตะอาลา
 ได้ทรงชี้แจงไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ว่า
 แท้จริงบรรดาผู้ตั้งภาคีได้ยอมรับว่า พระองค์คือผู้ทรงสร้าง
 ผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพ ผู้ทรงควบคุมจัดการ และว่า
 พระองค์เท่านั้นคือผู้ทรงตอบรับผู้ที่ตกอยู่ในภาวะคับขัน
 ทรงขจัดสิ่งที่เลวร้าย และทรงให้มีชีวิตและทรงให้ตาย
 ตลอดจนการกระทำอื่นๆ อีกของพระองค์ และแท้จริง

ความขัดแย้งระหว่างบรรดาผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์กับบรรดาเราะซูลนั้น

อยู่ที่เรื่องการเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวด้วยการเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ใจต่อพระองค์

ดังที่พระองค์ผู้ทรงเกริกเกียรติสูงส่งได้ตรัสไว้ว่า:

﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...﴾

"และถ้าเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเป็นผู้สร้างพวกเขา
แน่นอนพวกเขาจะกล่าวว่า อัลลอฮ์..." [ซูเราะฮ์ อัซ-ซุครุฟ: 87] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ
الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدِيرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ
أَفَلَا تَتَّقُونَ﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)
ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพที่มาจากฟากฟ้าและแผ่นดินแก่
พวกท่าน
หรือใครเป็นเจ้าของการไต่ถามและการมองและใครเป็นผู้ให้มี
ชีวิตหลังจากการตาย และเป็นผู้ให้ตายหลังจากมีชีวิตมา
และใครเป็นผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาจะกล่าวกันว่า
อัลลอฮ์ ดังนั้นจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)
พวกท่านไม่ยำเกรงหรือ" (ซูเราะฮ์ ยูนุส : 31) และ
โองการทั้งหลายจากอัลกุรอานที่มีความหมายในทำนอง
นี้มีอยู่มากมาย

เราได้กล่าวมาก่อนแล้วถึงโองการทั้งหลายที่บ่งชี้ว่า

ความขัดแย้งระหว่างบรรดาเราะซูลกับบรรดาประชาชาตินั้น
แท้จริงอยู่ที่การทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์เพียงผู้เดียวอย่างบริสุทธิ์
ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

"และโดยแน่นอน เราได้ส่งรอซูลมาในทุกประชาชาติ
(โดยบัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮ์
และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจไรต์..." (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺล :
36), และบรรดาโองการที่มาในความหมายเดียวกันกับมัน
และอัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงอธิบายในหลายแห่งของคัมภีร์อันทรงเกียรติของพระองค์
ถึงเรื่องของการชะฟาอะฮ์ แล้วอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿...مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ...﴾

"ใครเล่าคือผู้ที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ
ที่พระองค์ได้ นอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น"
[ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์: 255]• และอัลลอฮ์ อัซซะวะญัล
ตรัสว่า:

﴿وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ

لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى ﴿٦٧﴾﴾

"และมะลักก็มากน้อยในชั้นฟ้าทั้งหลายนั้นการชะฟาอะฮ์
ของพวกเขาก็ไม่อำนวยประโยชน์อันใด
(แก่พวกเขา) เว้นแต่หลังจากอัลลอฮ์จะทรงอนุมัติแก่ผู้ที่พระองค์
ทรงประสงค์ และทรงพอพระทัย" [ซูเราะฮ์ อัน-นัจญุม: 26].
และอัลลอฮ์ ตะอาลา

ทรงตรัสเกี่ยวกับลักษณะของมลาอิกะฮ์ว่า:

﴿...وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ أَرَادَ مِنْهُمْ مِنْ حَشِيَّتِهِ ۚ مُشْفِقُونَ﴾

"และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด
นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย
และเนื่องจากความกลัวพวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น" (ซูเราะฮ์ อัล-
อันบิยาฮ์: 28)

และพระองค์ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่งได้ทรงแจ้งว่า
พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยการปฏิเสธศรัทธาจากบ่าวของพระ
องค์ แต่ทรงพอพระทัยจากพวกเขาเพียงความกตัญญูเท่านั้น
และความกตัญญูนั้นคือการยืนยันเอกภาพของพระองค์และกา
รปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ อัลลอฮ์ ตะอาลา
ตรัสว่า:

﴿إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِنْ تَشْكُرُوا
يَرْضَاهُ لَكُمْ...﴾

"หากพวกเจ้าปฏิเสธศรัทธา ดังนั้น แท้จริงอัลลอฮ์นั้น
ทรงพอเพียงจากพวกเจ้าและจะไม่ทรงปิตินดีต่อการเนรคุณ
ของปวงบ่าวของพระองค์ และหากพวกเจ้ากตัญญู
พระองค์ก็จะทรงปิตินดีต่อพวกเจ้า..." (ซูเราะฮ์ อับ-ซุมร : 7)

อัลบุคอรีได้บันทึกไว้ในเศาะฮิหฺของท่านว่า
จากท่านอบูฮุรัยเราะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮู เล่าว่า:
"โอ้ท่านเราะสุลุลลอฮ์!
มนุษย์คนใดหรือที่จะมีความสุขมากที่สุดจากการได้รับการช
วยเหลือของท่าน?" ท่านเราะสุลุลลอฮ์

คือลัลลอฮฺอะลียฮฺวะสัลลัม กล่าวว่า:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

"ผู้ใดกล่าวว่า:"ลาอิลาฮา
อิลลัลลอฮ์"(ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักการะน
อกจากอัลลอฮ์) ด้วยความบริสุทธิ์ใจจากหัวใจของเขา"
หรือท่านกล่าวว่า:

«مِنْ نَفْسِهِ».

"จากตัวของเขาเอง"

และมีบันทึกในเศาะฮียะฮฺว่า

จากท่านอนัส

เราะฎียัลลอฮุอันฮุ รายงานว่า จากท่านนบี ﷺ กล่าวว่า :

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَجَلَّ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتُهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً
لَأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

"สำหรับนบีทุกท่าน ย่อมมีการขอพรที่ถูกตอบรับหนึ่งครั้ง
ดังนั้นนบีทุกท่านก็ได้เร่งใช้การขอพรของตน
และแท้จริงฉันได้เก็บการขอพรของฉันไว้เพื่อเป็นการชะฟา
อะฮ์ (ขอการช่วยเหลือ) แก่ประชาชาติของฉันในวันกิยามะฮ์
ดังนั้น การชะฟาอะฮ์นั้น หากอัลลอฮ์ทรงประสงค์
จะได้แก่ผู้ใดก็ตามจากประชาชาติของฉันที่เสียชีวิตไปโดยไม่
มั่งงำศึต่ออัลลอฮ์แม้เพียงสิ่งใด"

หะดิษในความหมายนี้มีมากมาย.

และบรรดาโองการและหะดิษทั้งหมดที่ได้กล่าวมานั้น
ล้วนเป็นหลักฐานที่แสดงว่า การเคารพสักการะ (อิบาดะฮ์)
เป็นสิทธิของอัลลอฮ์เพียงผู้เดียว

และไม่อนุญาตให้มอบสิ่งใดจากการนั้นแก่ผู้ใดนอกเหนือจาก
กอลลอฮ์

ไม่ว่าจะเป็นบรรดานบีหรือนอกเหนือจากพวกเขาก็ตาม
และแท้จริงการให้ความช่วยเหลือเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์
ผู้ทรงเกียรติอันสูงส่ง ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا...﴾

"จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)

ความช่วยเหลือนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮ์โดยสิ้นเชิง..."

(ซูเราะฮ์ อับซุร : 44)

และไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะได้รับการชะฟาอะฮ์
เว้นแต่หลังจากที่พระองค์ได้ทรงอนุญาตแก่ผู้ทำการชะฟาอะ
ฮ์ และทรงพอพระทัยต่อผู้ที่ถูกขอชะฟาอะฮ์ให้ และพระองค์
มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ จะไม่พอพระทัยเว้นแต่เตาฮีดเท่านั้น
ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้น อาศัยเหตุดังกล่าว
บรรดาผู้ตั้งภาคีไม่มีส่วนอันใดในการให้ความช่วยเหลือ
และอัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ทรงอธิบายเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนในตำราของพระองค์ที่ว่า:

﴿فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ﴿٤٨﴾﴾

"ดังนั้นการชะฟาอะฮ์ของบรรดาผู้มีชะฟาอะฮ์จะไม่เกิดประ
โยชน์อันใดแก่พวกเขา 48" (อัล-มุดดัษษिर : 48)
และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَاجِمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ﴾

"ไม่มีมิตรที่สนทนสมสำหรับบรรดาผู้อธรรม

และไม่มีผู้ช่วยเหลือคนใดที่จะถูกเชื่อฟัง"

(ซูเราะฮ์ ซอฟิร : 18)

และเป็นที่ทราบกันว่า การอธรรมเมื่อกล่าวโดยทั่วไปนั้น คือการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า :

﴿وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

"และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น คือ พวกที่อธรรม(แก่ตัวเอง) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 254) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

"แท้จริงการตั้งภาคีนั้นเป็นความผิดอย่างมหันต์โดยแน่นอน" (ซูเราะฮ์ ลุคมาน : 13)

ส่วนสิ่งที่ท่านกล่าวไว้ในคำถาม

จากคำกล่าวของบรรดาชาวซูฟีบางคนในมัสยิดและที่อื่น ๆ ว่า: "อัลลอฮุมมา ค็อลลี อะลา มัน ญะอัลตะฮู สะบะบัน ลินชิกอ-กิ อัสรอ-ริกัล-ญะบะรูตียะฮฺ, วัลอินฟีลา-ก็อน ลี-อันวาริกัร-เราะหมานิยะฮฺ, พะศอ-ระ นา-อิบัน อะนิล-หัจญะติร-ร็อบบานียะฮฺ, วะ คอลีพะตะ อัสรอ-ริกัซ-ชาติยะฮฺ..." (โอ้อัลลอฮ์

โปรดทรงทำการเสาะแสวงหาแต่ผู้ที่พระองค์ทรงทำให้เขาเป็นสาเหตุแห่งการปริตกของบรรดาความเร้นลับแห่งญิบบะรุตของพระองค์

และการแตกออกของบรรดาแสงสว่างแห่งพระเมตตาของพระองค์ จนเขากลายเป็นผู้แทนของหัจญะฮ์ร็อบบานียะฮ์ และเป็นผู้สืบแทนแห่งบรรดาความลับแห่งชาติของพระองค์ ...

เป็นต้น)

คำตอบคือ ให้กล่าวว่า:
แท้จริงถ้อยคำเช่นนี้และสิ่งที่คล้ายคลึงกันนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการปรุ่งแต่งและการถือเครื่องเกินเลย ซึ่งท่านนบีมีหัมมัด ﷺ ได้ตัดเตือนไว้ให้ระวัง ดังที่มุสลิมได้บันทึกไว้ในเศาะฮิหฺจากท่านอับดุลลอฮฺ อิบน์ มัสอูด เราฎียัลลอฮุอันฮฺ ว่า ท่านเราะซูลุลลอฮฺ ﷺ กล่าวว่า:

«هَلَكَ الْمُتَطَّعُونَ» قَالَهَا ثَلَاثًا.

"ผู้เคร่งครัดเกินขอบเขตในเรื่องศาสนา
ได้พินาศย่อยยับแล้ว" ท่านกล่าวซ้ำ 3 ครั้ง

ท่านอิหม่ามอัลคอตตอบี ยฺ เราหิมะฮุลลอฮฺ กล่าวว่า:
ผู้แสวงงให้ยุ่งยาก: ผู้ลงลึกเกินควรในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
ผู้แสวงงในการสืบค้นสิ่งนั้น ตามแนวทางของอะฮ์ลุลกะลาม
ผู้เข้าไปยุ่งในสิ่งที่มีโทษกิจของตน
และผู้จมดิ่งในสิ่งที่ปัญญาของพวกเขาไม่อาจเอื้อมถึง

ท่านอบูสะอาดาต อิบน์ลออะซีร กล่าวว่า:
พวกเขาคือผู้ที่เจาะลึกและเลยเถิดในการพูด
ผู้ที่พูดจากส่วนปลายสุดของลำคอ คำนี้มาจากคำว่า "อัล-นิตอ" ซึ่งหมายถึงโพรงส่วนบนของปาก
แล้วต่อมาถูกใช้เรียกผู้ที่เจาะลึกเกินควรทั้งในถ้อยคำและการกระทำ

จากสิ่งที่อิหม่ามทั้งสองท่านในหมู่นักปราชญ์ทางภาษาได้กล่าวไว้
ย่อมเห็นได้ชัดแก่ท่านและแก่ผู้ใดก็ตามที่มีวิจาร์ณญาณแม้

เพียงเล็กน้อยว่า

วิธีการเช่นนี้ในการกล่าวเศาะละวาตและสลามต่อท่านนบีและ
นายของเรา รอซูลุลลอฮ์ ﷺ

จัดอยู่ในบรรดาความประติษฐ์ประดอยและความเคร่งครัดเกิน
เลยที่ถูกห้าม และสิ่งที่ถูกบัญญัติสำหรับมุสลิมในประเด็นนี้
คือให้ยึดถือวิธีการที่ได้รับการยืนยันแน่นอนจากท่านนบี ﷺ
ในลักษณะการเศาะละวาตและสลามแก่ท่าน
และด้วยสิ่งนั้นย่อมเพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งอื่น

และในบรรดาสิ่งนั้นคือ: สิ่งที่อัล-
บะกุรีและมุสลิมได้รายงานไว้ในเศาะฮิฮ์ทั้งสอง จากกะอ์บิ บิน
อฺจเราะฮ์ เราะฆิยัลลอฮฺอันฮู ว่า บรรดาศอฮาบะฮ์
เราะฆิยัลลอฮฺอันฮูม ได้กล่าวว่า: โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์!
อัลลอฮ์ได้สั่งใช้พวกเราให้เศาะละวาตแก่ท่าน
ดังนั้นพวกเราจะเศาะละวาตแก่ท่านอย่างไร? ท่านนบี ﷺ
จึงกล่าวว่า:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ
إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ
وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

พวกท่านจงกล่าวว่า: "อัลลอฮุมมา ค็อลลี อะลา มุหัมมัด,
วะ อะลา อา-ลึ มุหัมมัด,กะมา ค็อลลัยตะ อะลา อิบรอฮีม, วะ
อะลา อา-ลึ อิบรอฮีม,อินนะกะ หะมีดุน มะญีด,วะ บาริก อะลา
มุหัมมัด, วะ อะลา อา-ลึ มุหัมมัด,กะมา บา-ร็อกตะ อะลา
อิบรอฮีม, วะ อะลา อา-ลึ อิบรอฮีม,อินนะกะ หะมีดุน
มะญีด" (โอ้อัลลอฮ์

ขอพระองค์ทรงประทานการสดุดีแด่มุฮัมมัดและครอบครัวของ
มุฮัมมัดเช่นที่พระองค์ทรงประทานการสดุดีแด่อิบรอฮีมและ
ครอบครัวของอิบรอฮีม

แท้จริงพระองค์นั้นทรงยังด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง
และขอทรงประทานความจำเริญแด่มุฮัมมัดและครอบครัวของ
มุฮัมมัดเช่นที่พระองค์ทรงประทานความจำเริญแด่อิบรอฮีมแ
ละครอบครัวของอิบรอฮีม

แท้จริงพระองค์นั้นทรงยังด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง
)

และมีรายงานในเศาะฮิห์ทั้งสอง จากอบูฮุัยษัม อัศ-สาอิตีย์
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ ว่า พวกเขาได้กล่าวว่า:
โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์! พวกเราจะเศาะละวาตแก่ท่านอย่างไร?
ท่านนบี ﷺ ตอบว่า:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ،
وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

พวกท่านจงกล่าวว่า: "อัลลอฮุมมา ค็อลลี อะลา มุหัมมัด,
วะ อะลา อัซวาญิฮิ วะ ซุรริยยะติฮิ, กะมา ค็อลลัยตะ อะลา อา-ลิ
อิบรอฮีม, วะ บาริก อะลา มุหัมมัด, วะ อะลา อัซวาญิฮิ วะ
ซุรริยยะติฮิ, กะมา บา-ร็อกตะ อะลา อา-ลิ อิบรอฮีม, อินนะกะ
หะมีดุน

มะญีด" (โอ้อัลลอฮ์ขอทรงประทานการสดุดีแด่มุหัมมัดและแ
ด่ภรรยา รวมถึงครอบครัวของท่านเช่นที่พระองค์ประทานการ
สดุดีแด่ครอบครัวของอิบรอฮีม

และขอทรงประทานความจำเริญแด่มุหัมมัดและแด่ภรรยารวม

ถึงครอบครัวของท่านเช่นที่พระองค์ประทานความจำเริญแด่
ครอบครัวของอิบรอฮีม
แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง
)

และในเศาะฮ์หะฮ์มุสลิม จากท่านอบู มัสฮูด อัลอันศอรียะ
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า: ท่านบะซียร์ บิน สะอัด กล่าวว่า:
โอ้ท่านเราะซูลุลลอฮ์!

อัลลอฮ์ได้ทรงส่งใช้พวกเราให้เศาะละวาตแก่ท่าน

ดังนั้นพวกเราจะเศาะละวาตแก่ท่านอย่างไร?

แล้วท่านก็นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงกล่าวว่า:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ
عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ،
وَالسَّلَامُ كَمَا عَلِمْتُمْ».

จึงกล่าวว่า:"อัลลอฮุมมา ศ็อลลี อะลา มุหัมมัด, วะ อะลา
อา-ลี มุหัมมัด,กะมา ศ็อลลัยตะ อะลา อา-ลี อิบรอฮีม,วะ บาริก
อะลา มุหัมมัด, วะ อะลา อา-ลี มุหัมมัด,กะมา บา-ร็อกตะ
อะลา อา-ลี อิบรอฮีม, ฟิล-อา-ละมีน,อินนะกะ หะมีดุน มะญีด!"
(โอ้อัลลอฮ์

ขอพระองค์ทรงประทานการสดุดีแด่มุฮัมมัดและครอบครัวของ
มุฮัมมัด

เช่นที่พระองค์ทรงประทานการสดุดีแด่ครอบครัวของอิบรอฮีม
ม

และขอทรงประทานความจำเริญแด่มุฮัมมัดและครอบครัวของ
มุฮัมมัด

เช่นที่พระองค์ทรงประทานความจำเริญแด่ครอบครัวของอิชโรฮีม ในหมู่สากลโลก
แท้จริงพระองค์นั้นทรงยังด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง
) และการกล่าวคำสลามก็เป็นดังที่พวกท่านได้เรียนรู้

ดังนั้น สำนวนเหล่านี้ และสำนวนที่คล้ายคลึงกัน และอื่น ๆ
ที่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นสำนวนที่มาจากท่านนบี ﷺ จริง
คือสิ่งที่มุสลิมควรใช้ในการสวดและการให้สลามแด่เราะซูล
ลอฮ์ ﷺ เพราะแท้จริงเราะซูลลอฮ์ ﷺ
รู้ดียิ่งกว่าผู้คนทั้งหลายว่าจะอะไรเหมาะสมที่จะถูกใช้ต่อท่าน
ฉันใด ท่านก็รู้ดียิ่งกว่าผู้คนทั้งหลายว่า
ควรใช้ถ้อยคำใดเมื่อกล่าวถึงพระผู้อภิบาลของท่าน ฉันนั้น

ส่วนถ้อยคำที่จงใจประดิษฐ์ให้ยุ่งยากและที่เกิดขึ้นใหม่
และถ้อยคำที่อาจมีความหมายไม่ถูกต้อง เช่น
ถ้อยคำที่ถูกกล่าวไว้ในคำถามนั้น ไม่สมควรนำมาใช้
เพราะมีการประดิษฐ์ให้ยุ่งยากอยู่ในนั้น
และเนื่องจากมันอาจถูกตีความไปในความหมายที่เป็นโมฆะ
อีกทั้งยังขัดกับถ้อยคำที่ท่านนบี ﷺ
ได้ทรงเลือกใช้และชี้แนะไว้แก่ประชาชาติของท่าน
ขณะที่ท่านเป็นผู้รู้ยิ่งที่สุดในหมู่สรรพสิ่งที่ถูกสร้าง
ผู้หวังดีต่อพวกเขามากที่สุด
และห่างไกลที่สุดจากความประดิษฐ์ให้ยุ่งยาก
ขอความสรรเสริญและความสันติอันประเสริฐที่สุดจากพระผู้อภิบาล
ของท่านจงประสบแด่ท่าน.

ทั้งนี้ เราหวังว่า
บรรดาหลักฐานที่เราได้กล่าวไว้ใน การอธิบายความจริงของ

ตาฮีด

และความจริงของการตั้งภาคี

ตลอดจนความแตกต่างระหว่างแนวทางของพวกที่ตั้งภาคีในยุคแรกกับพวกที่ตั้งภาคีในยุคหลังในประเด็นนี้

และการอธิบายวิธีการกล่าวคือละวาตที่ชะรีอะห์กำหนดต่อนานรอซูลุลลอฮ์

จะเพียงพอและโน้มน้าวใจสำหรับผู้แสวงหาสัจธรรม

ส่วนผู้ที่ไม่มีความปรารถนาที่จะรู้จักความจริง

ผู้นั้นก็ปฏิบัติตามอารมณ์ปรารถนาของเขา อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿فَإِنْ لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ

بَغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

"หากพวกเขาไม่ยอมสนองตอบเจ้า ก็พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพวกเขาปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของพวกเขาเท่านั้น และผู้ใดเล่าจะหลงผิดยิ่งไปกว่าผู้ปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของเขา โดยปราศจากแนวทางที่ถูกต้องจากอัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องแก่กลุ่มชนผู้อธรรม" [ซูเราะฮ์ อัลเกาะศ็อศ: 50]

ดังนั้นอัลลอฮ์ได้ทรงชี้แจงในโองการอันประเสริฐนี้ว่า มนุษย์นั้น

เมื่อพิจารณาต่อสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงส่งนบีของพระองค์ นั่นคือ มุฮัมมัด

มาพร้อมด้วยแนวทางที่ถูกต้องและศาสนาแห่งสัจธรรมแล้ว ย่อมแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม:

กลุ่มที่หนึ่ง:

ผู้สนองตอบต่ออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์.

กลุ่มที่สอง: ผู้ที่ปฏิบัติตามอารมณ์ปรารถนาของเขา;
แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงแจ้งว่า แท้จริงแล้ว
ไม่มีใครหลงทางยิ่งไปกว่าผู้ที่ปฏิบัติตามอารมณ์ปรารถนา
ของเขาโดยปราศจากทางนำจากอัลลอฮ์.

ดังนั้น เราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง
ทรงคุ้มครองให้ปลอดภัยจากการตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ
และทรงโปรดให้เราและท่านทั้งหลาย
และบรรดาพี่น้องมุสลิมของเราทั้งหมด
เป็นผู้ที่ตอบรับต่ออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์
ﷺ เป็นผู้ที่ยกย่องเทิดทูนบัพัญญูติของพระองค์
และเป็นผู้ที่ตักเตือนให้ระวังจากทุกสิ่งที่ขัดกับบัพัญญูติของ
พระองค์ ไม่ว่าจะเป็นบิดอะฮ์หรืออารมณ์ใฝ่ต่ำ
แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ

ขออัลลอฮ์ทรงประทานการสดุดีและความสันติสุขแด่บ่าว
ของพระองค์และผู้ส่งสารของพระองค์
คือท่านนบีมุฮัมมัดของเรา ประชาชาติของท่าน
อัครสาวกของท่าน
และบรรดาผู้ที่เจริญรอยตามท่านด้วยความดีงามตราบนานถึง
วันแห่งการตัดสิน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 5

บทบัญญัติว่าด้วยการจัดงานเฉลิมฉลองวันประ

สูติของท่านนบี ﷺ

และการจัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติอื่น ๆ

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์

พรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่ท่านเราะซูลของอัลลอฮ์
แด่วงศ์วานและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน
ตลอดจนบรรดาผู้ที่ดำเนินตามการชี้นำของท่าน

อนึ่ง:

ได้มีการถามข้าแล้วข้าเล่าโดยผู้คนจำนวนมากเกี่ยวกับหุกม
ของการจัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติของท่านนบี ﷺ
การลุกยืนให้เกียรติแก่ท่านในระหว่างนั้น
การทักทายให้สลามแก่ท่าน และสิ่งอื่นๆ
ทำนองนั้นที่ปฏิบัติกันในงานเฉลิมฉลองวันประสูติทั้งหลาย

ตอบ:

ไม่อนุญาตให้จัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติของท่านนบี ﷺ
หรือของบุคคลอื่นใด
เพราะนั่นเป็นบิดอะฮ์ที่ได้อุบัติขึ้นใหม่ในศาสนา
เนื่องจากเรื่องดังกล่าวมิได้มีรายงานจากท่านนบี ﷺ
และมิได้มีรายงานจากบรรดาเคาะลีฟะฮ์ของท่าน
เราะฎียัลลอฮ์ อันฮุม และไม่ปรากฏจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์
เราะฎียัลลอฮ์ อันฮุม

และบรรดาตาบิอินผู้ตามพวกเขาอย่างดียิ่งในยุคสมัยที่ประเสริฐ
อีกทั้งพวกเขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่รู้เรื่องขุนนะฮ์มากที่สุด
มีความรักต่อท่านรอสูลุลลอฮ์ ﷺ สมบูรณ์ยิ่งกว่า
และมีการปฏิบัติตามบทบัญญัติของท่านมากกว่าบรรดาผู้ที่มา
ภายหลัง แท้จริงอัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงสูงส่งยิ่ง
ทรงตรัสในคัมภีร์ของพระองค์อันชัดแจ้งว่า:

﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا...﴾

"และอันใดที่รอสูลได้นำมายังพวกเจ้าก็จงยึดเอาไว้
และอันใดที่ท่านได้ห้ามพวกเจ้าก็จงละเว้นเสีย"

[ซูเราะฮ์ อัล-หัชร์: 7] และอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกียรติ ผู้ทรงสูงส่ง
ตรัสว่า:

﴿...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ﴾

"ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา (มุฮัมมัด)
จงระวังตัวเถิดว่า เคราะห์กรรมจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา
หรือว่าการลงโทษอันเจ็บปวดจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาเช่นกัน"
(อันนุร : 63) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ
وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ۝﴾

"โดยแน่นอน

ในรอสูลของอัลลอฮ์มีแบบฉบับอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้ว
สำหรับผู้ที่ยึด (จะพบ)
อัลลอฮ์และวันปรโลกและรำลึกถึงอัลลอฮ์อย่างมาก" (ซูเราะฮ์

อัล-อะหฺซาบ : 21) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ أُولَئِكَ الْمُقَدَّمُونَ وَالْأُولَئِكَ الْأُولَىٰ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَّضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

"บรรดาบรรพชนรุ่นแรกในหมู่ผู้อพยพ
(ชาวมุฮาญิรีนจากมักกะฮฺ) และในหมู่ผู้ให้ความช่วยเหลือ
(ชาวอันศ็อรจากมะดีนะฮฺ)
และบรรดาผู้ดำเนินตามพวกเขาด้วยการทำดีนั้น
อัลลอฮฺทรงพอพระทัยในพวกเขา
และพวกเขาก็พอใจในพระองค์ด้วย
และพระองค์ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขาแล้ว
ซึ่งบรรดาสวนสวรรค์ที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่าง
พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาลนั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง"
(อัต-เตาบะฮ์: 100), และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:
﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ
الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว
ซึ่งศาสนาของพวกเจ้าและข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว
ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า
และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว"
(ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 3)
และโองการทั้งหลายในความหมายนี้มีอยู่มากมาย
และมีรายงานที่ยืนยันจากท่านนบี ﷺ ซึ่งท่านกล่าวว่า:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

“ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา
โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ”
หมายถึง: ถูกปฏิเสธกลับไปยังเขา
และท่านได้กล่าวในหะดีษอีกบทหนึ่งว่า:

«عَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا،
وَعَصُوا عَلَيْهَا بِالتَّوَاجِدِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلُّ بِدْعَةٍ
ضَلَالَةٌ».

"จงยึดไว้ซึ่งสุนนะฮฺ (แนวทาง) ของฉัน
และสุนนะฮฺของบรรดาเคาะลีฟะฮ์ผู้ทรงธรรมที่ได้รับทางนำที่
มาหลังจากฉัน จงยึดมันกับมัน และจงกตมันด้วยพินกรรม
และพวกท่านจงพึงระวังต่ออุตริกรรมทั้งหลายในศาสนา
เพราะแท้จริง ทุกสิ่งที่ถูกอุตริขึ้นมานั้นคืออุตริกรรม (บิดอะฮฺ)
และทุกๆ อุตริกรรม (บิดอะฮฺ) นั่นคือการหลงผิด"
ในหะดีษทั้งสองบทนี้มีคำตักเตือนอย่างเข้มงวดให้ระวังจาก
การอุตริกรรมทางศาสนาและการปฏิบัติตามสิ่งที่อุตริขึ้นมา
การอุตริกรรมงานเมาลิดเช่นนี้ ย่อมทำให้เข้าใจว่า
พระองค์อัลลอฮ์ยังมีได้ทรงทำศาสนานี้ให้สมบูรณ์แก่ประชา
ชาตินี้ และว่า รอสูลของพระองค์
(ขอพระองค์อัลลอฮ์แผ่เมตตาท่าน)
มิได้แจ้งแก่ประชาชาติในสิ่งที่พึงปฏิบัติ
จนกระทั่งพวกที่มาจากหลัเหล่านี้มา
แล้วพวกเขาก็ได้อุตริกรรมในศาสนาของพระองค์อัลลอฮ์สิ่ง
ที่พระองค์มิได้ทรงอนุมัติ

โดยกล่าวอ้างว่านั่นเป็นสิ่งที่จะทำให้พวกเขาเข้าใกล้อัลลอฮ์ และสิ่งนี้โดยปราศจากข้อสงสัยใดๆ เป็นอันตรายอันใหญ่หลวง และเป็นการคัดค้านต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา และต่อเราะสูลของพระองค์ ﷺ และอัลลอฮ์ ตะอาลาได้ทรงทำให้ศาสนาสมบูรณ์แก่ปวงบ่าวของพระองค์ แล้ว และทรงได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเขาแล้วซึ่งความกรุณาเมตตา ของพระองค์ และเราะสูล ﷺ ได้ประกาศศาสน์อย่างชัดเจนแล้ว และท่านมิได้ปล่อยละทิ้งหนทางใดที่นำไปสู่สวนสวรรค์ และทำให้ห่างไกลจากไฟนรก นอกจากนี้ท่านได้ชี้แจงไว้แก่ประชาชาติแล้ว ดังที่ได้ถูกยืนยันในหะดีษเศาะฮิห์ จาก अब्दুলลอฮ์ อิบน์ อัมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ เขากล่าวว่า: ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«مَا بَعَثَ اللَّهُ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانَ حَقًّا عَلَيْهِ أَنْ يَدُلَّ أُمَّتَهُ عَلَى خَيْرٍ مَا يَعْلَمُهُ لَهُمْ، وَيُنْذِرَهُمْ شَرَّ مَا يَعْلَمُهُ لَهُمْ».

“แท้จริงไม่มีนบีท่านใดที่อัลลอฮ์แต่งตั้งขึ้น นอกจากต้องทำหน้าที่ชี้นำประชาชาติของเขาให้รู้จักสิ่งที่ดีที่สุดตามที่เขาได้รู้มา และต้องเตือนพวกเขาจากความชั่วร้ายที่เลวที่สุดตามที่เขาได้รู้มา” บันทึกโดย มุสลิม ในหนังสือเศาะฮิห์ของเขา

เป็นที่ทราบกันว่า นบีของเรา มุฮัมมัด ﷺ เป็นนบีที่ประเสริฐที่สุดและเป็นท่านสุดท้าย และเป็นผู้สมบูรณ์แบบที่สุดในการประกาศศาสน์และการตักเ

เตือนด้วยความหวังดี

ดังนั้น

หากการเฉลิมฉลองเมาลิดเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ทรงพอพระทัย แน่แน่นอนว่า ท่านเราะซูล ﷺ

ย่อมได้อธิบายให้ประชาชาติทราบ

หรือได้ปฏิบัติมันในช่วงชีวิตของท่าน

หรือบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน เราะฎียัลลอฮุอันฮุม

ได้ปฏิบัติมัน ครั้นเมื่อไม่ปรากฏสิ่งใดจากนั้นเลย จึงทราบว่
มันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของอิสลามแต่อย่างใด

หากแต่มันคือสิ่งอุตริใหม่ (บิดอะฮ์) ที่ท่านเราะซูล ﷺ

ได้เตือนประชาชาติของท่านให้ระวังจากมัน

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในฮาดิษทั้งหลาย

และอายะฮ์จากอัลกุรอานและหะดีษเกี่ยวกับเรื่องนี้

มีอยู่มากมาย.

บรรดานักวิชาการจำนวนหนึ่งได้กล่าวอย่างชัดเจนในการ
รศัดค้านการจัดงานเมาลิด และได้ตักเตือนให้ระวังจากมัน
อาศัยหลักฐานที่กล่าวมาแล้วและหลักฐานอื่นๆ

ขณะที่นักวิชาการรุ่นหลังบางท่านมีความเห็นต่าง

โดยอนุญาตให้จัดได้หากไม่ประกอบด้วยสิ่งที่เป็นความชั่วร้าย

ย เช่น การยกย่องท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ เกินขอบเขต

การปะปนระหว่างสตรีกับบุรุษ การใช้เครื่องดนตรีละเล่น

และสิ่งอื่นๆ ที่ศาสนบัญญัติอันบริสุทธิ์ไม่ยอมรับ

และพวกเขาเห็นว่าสิ่งดังกล่าวเป็นบิดอะฮ์ที่ตี

หลักการทางศาสนาอิสลามคือ

การนำสิ่งที่ผู้คนขัดแย้งกันกลับไปพิจารณาตามคัมภีร์อัลกุ

รอานและสุนนะฮ์ของท่านศาสดามุฮัมมัด ﷺ ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ

ตรัสไว้ว่า"

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا﴾

"ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังอัลลอฮ์ และเชื่อฟังรอซูลเถิด และผู้ปกครองในหมู่พวกเจ้าด้วย แต่ถ้าวางเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องใด ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮ์ และรอซูล หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลก นั้นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่ง และเป็นการกลับไป ที่สวยงามยิ่ง" [ซูเราะฮ์ อันนิสาฮ์: 59] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ...﴾

"และอันใดที่พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องนั้น ๗ ดังนั้นการชี้ขาดตัดสินยอมกลับไปหาอัลลอฮ์ ..." (ซูเราะฮ์ อช-ซุร : 10)

เราได้นำประเด็นนี้ คือ การเฉลิมฉลองเมาลิดต่างๆ กลับไปอ้างอิงยังอัลกุรอาน แล้วพบว่าอัลกุรอานได้สั่งใช้ให้เราปฏิบัติตามที่ท่านรอซูล ﷺ ในสิ่งที่ท่านได้นำมา และเตือนเราให้ละเว้นจากสิ่งที่ท่านได้ห้าม และแจ้งแก่เราว่าแท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงทำให้ศาสนาของประชาชาตินี้สมบูรณ์แล้ว อีกทั้งการเฉลิมฉลองดังกล่าวมิใช่สิ่งที่ท่านรอซูล ﷺ ได้นำมา

ดังนั้นมันจึงมีไขส่วนหนึ่งของศาสนาที่อัลลอฮ์ได้ทรงทำให้สมบูรณ์แก่เรา

และทรงสั่งให้เราปฏิบัติตามท่านร่อสุลในเรื่องนั้น

และเราได้นำเรื่องนั้นกลับไปพิจารณาอ้างอิงกับขุนนะฮ์ซ้องท่านนบี ﷺ อีกด้วย

แล้วเราได้พบว่าในนั้นท่านได้กระห้ามมัน และมีได้สั่งใช้มัน และบรรดาข้อหาบะฮ์ของท่าน เราะฎียัลลอฮ์ อันฮุม ก็หาได้กระห้ามมันไม่ ด้วยเหตุนี้เราจึงทราบว่ามันมีไขส่วนหนึ่งจากศาสนา

หากแต่เป็นสิ่งที่ได้ทำการอุตริขึ้นใหม่

และเป็นการลอกเลียนแบบชาวยิวและคริสเตียนในวันตรุษของพวกเข

ด้วยเหตุนี้

ย่อมเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้ที่มีความเข้าใจเพียงน้อยนิด

มีความปรารถนาในสัจธรรม

และมีความยุติธรรมในการแสวงหาความจริง:

ว่าการเฉลิมฉลอง 'เมาลิด' (วันเกิดของท่านนบี)

นั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของศาสนาอิสลาม

หากแต่เป็นสิ่งที่อุตริขึ้น (บิดอะฮ์) ซึ่งอัลลอฮ์

ผู้ทรงบริสุทธิ์และสูงส่งและรอซูลของพระองค์

ﷺ ได้มีบัญชาให้ละทิ้งและเตือนให้ระวังจากมัน และแท้จริง

ไม่สมควรสำหรับผู้ที่มีสติปัญญาที่จะหลงกลไปกับการที่มีผู้ค

่นจำนวนมากกระทำสิ่งนั้นในบรรดาดินแดนทั้งหลาย

เพราะแท้จริงแล้วสัจธรรมมิได้เป็นที่รู้จักด้วยจำนวนของผู้กระ

ทำ แต่มันเป็นที่รู้จักด้วยหลักฐานจากบทบัญญัติเท่านั้น

ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสเกี่ยวกับชาวยิวและชาวคริสต์ว่า:

﴿وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾﴾

"และพวกเขากล่าวว่า จะไม่มีใครเข้าสวรรค์เลย นอกจากผู้ที่เป็นยิวหรือเป็นคริสเตียนเท่านั้น นั่นคือความเพ้อฝันของพวกเขา จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า พวกท่านจงนำหลักฐานของพวกท่านมาถ้าพวกท่านเป็นผู้พูดจริง" (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์: 111) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَإِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ لَيُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ...﴾

"และหากเจ้าเชื่อฟังส่วนมากของผู้คนในแผ่นดินแล้ว พวกเขาก็จะทำให้เจ้าหลงทางจากทางของอัลลอฮ์ไป..."

(ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 116)

ยิ่งไปกว่านั้น

โดยมากของบรรดาการเฉลิมฉลองเมาลิดเหล่านี้

แม้จะเป็นการอุทิศขึ้น

ก็ยังมิได้ปราศจากการมีสิ่งต้องห้ามอื่นๆ รวมอยู่ด้วย เช่น การปะปนกันระหว่างสตรีกับบุรุษ

การใช้การขับร้องเพลงและเสียงดนตรี

การดื่มเครื่องดื่มมีเมาและยาเสพติด และความชั่วร้ายอื่นๆ อีก และอาจเกิดสิ่งที่ร้ายแรงยิ่งกว่านั้น คือการตั้งภาคีใหญ่ โดยการยกย่องท่านเราะซูลลอลฮ์

หรือผู้อื่นในหมู่บรรดาวะลี้อย่างเกินเลย

ด้วยการวิงวอนขอต่อเขา การขอความช่วยเหลือจากเขา
การขอให้เขาแก้หนี้ช่วยเหลือ
และด้วยความเชื่อว่าเขารู้ในสิ่งเร้นลับ และสิ่งอื่นๆ
ทำนองเดียวกันจากบรรดาเรื่องที่เป็นการปฏิเสธศรัทธา
ซึ่งผู้คนจำนวนมากกระทำกันในยามที่พวกเขาเฉลิมฉลองเม
าลิตของท่านนบี ﷺ
และบุคคลอื่นที่พวกเขาเรียกขานว่าเป็นบรรดาวะลีย์
และมีรายงานอย่างถูกต้องจากท่านเราะซูลลอฮ์ ﷺ
ว่าท่านได้กล่าวว่า:

«إِيَّاكُمْ وَالْغُلُوفِي الدِّينِ، فَإِنَّمَا أَهْلَكَ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ الْغُلُوفِي الدِّينِ».

"จงระวังการเลยเถิดในเรื่องศาสนา แท้จริง
สิ่งที่ทำให้ชนรุ่นก่อนพวกท่านต้องพินาศ
คือการเลยเถิดในเรื่องศาสนา" ท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:
«لَا تُظْرُونِي كَمَا أَظَرَتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ، إِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ
وَرَسُولُهُ».

"พวกเจ้าอย่าได้กล่าวยกย่องฉันจนเกินเลย
อย่างที่ชาวคริสต์ได้ยกย่องบุตรของมารีย์ (อีซา)
แท้จริงฉันเป็นเพียง บ่าว (ของอัลลอฮ์) เท่านั้น
ดังนั้นพวกเจ้าจงกล่าวว่า:
บ่าวของอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์" บันทึกโดยอัล-
บุคอรี ในเศาะฮิหฺของท่าน โดยการรายงานของท่านอุมัร
เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

เป็นเรื่องน่าแปลกประหลาดยิ่งว่า
คนจำนวนมากกลับกระตือรือร้นและพากเพียรในการเข้าร่วม

การเฉลิมฉลองที่อูตริขึ้นมาเหล่านี้ และออกมาปกป้องมัน ขณะที่กลับละเลยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้เป็นหน้าที่ของพวกเขา คือการเข้าร่วมละหมาดวันศุกร์และละหมาดร่วมกัน ทั้งยังมีได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนั้น

และไม่เห็นว่าตนได้กระทำความชั่วอันใหญ่หลวง และไม่มีข้อสงสัยว่านั่นเกิดจากความศรัทธาที่อ่อนแอ ความหยิ่งที่น้อย

และจากการที่บาปและการฝ่าฝืนหลากหลายชนิดได้ทับถมอยู่เหนือหัวใจเป็นอันมาก เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา ให้ทรงประทานความปลอดภัยและความผาสุกแก่เราและบรรดามุสลิมทั้งปวง

และในบรรดาสิ่งนั้นคือ: บางคนเข้าใจว่าท่านนบี ﷺ จะมาร่วมงานเมาลิด

ดังนั้นพวกเขาจึงลุกขึ้นยืนเพื่อทักทายและต้อนรับท่าน และสิ่งนี้เป็นหนึ่งในความเท็จอันใหญ่หลวงและเป็นความเหลวที่นารังเกียจยิ่ง แท้จริงท่านนบี ﷺ

จะไม่ออกจากหลุมศพของท่านก่อนถึงวันกิยามะฮ์

และมีได้ติดต่อกับผู้ใดในหมู่ผู้คน

และมีได้เข้าร่วมการประชุมของพวกเขາ

แต่ท่านยังคงพำนักอยู่ในหลุมศพของท่านจนถึงวันกิยามะฮ์

และวิญญาณของท่านอยู่ในอิลลียันอันสูงสุด ณ พระผู้อภิบาลของท่าน ในดาร์ุลกะรอมาฮ์ ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾﴾

"หลังจากนั้น แท้จริงพวกเจ้าต้องตายอย่างแน่นอน
แล้ว แท้จริงพวกเจ้าจะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้น
ในวันกิยามะฮ์" [ซูเราะฮ์ อัลมูมินูน : 15, 16]

และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«أَنَا أَوَّلُ مَنْ يَنْشَقُّ عَنْهُ الْقَبْرُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ، وَأَوَّلُ مُشَفَّعٍ».

"ฉันเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นมาออกจากหลุมศพในวันกิยามะฮ์ และฉันเป็นผู้ให้การชะฟาอะฮ์ (ขอการช่วยเหลือ) คนแรก และฉันเป็นคนแรกที่มีการชะฟาอะฮ์ของฉันได้รับการตอบรับ" สำหรับเขาการประสาทพรและการหักทลายโดยคารวะที่ดีที่สุดจากพระผู้อภิบาลของเขา

ดังนั้นโองการอันทรงเกียรติทั้งสองนี้

และหะดีษอันทรงเกียรติ

ตลอดจนบรรดาโองการและหะดีษอื่นๆ

ที่มีความหมายสอดคล้องกับทั้งสองนั้น

ล้วนเป็นหลักฐานบ่งชี้ว่า

แท้จริง

ท่านนบี

ﷺ

และบรรดาผู้ตายคนอื่นๆ

จะออกมาจากหลุมศพของพวกเขาในวันกิยามะฮ์

และเรื่องนี้เป็นข้อที่บรรดานักวิชาการมุสลิมมีมติเอกฉันท์

และไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ

ในหมู่พวกเขา

ดังนั้นมุสลิมทุกคนพึงตระหนักถึงเรื่องเหล่านี้

และพึงระวังจากสิ่งที่บรรดาผู้โง่เขลาและผู้ที่ย่างอย่างพวกเขา

ได้อูตริและคิดสร้างขึ้นใหม่จากบิดอะฮ์และความมมงาย

ซึ่งพระองค์อัลลอฮ์มิได้ทรงประทานหลักฐานอันใดลงมารองรับ

บ

และขอความช่วยเหลือก็จากอัลลอฮ์เท่านั้น

และต่อพระองค์เท่านั้นที่เรามอบหมาย

และไม่มีอำนาจและพลังใดๆ เว้นแต่ด้วยพระองค์เท่านั้น

ส่วนการเสาะละวาท และการสละลามแต่เราะซูลลอฮ์ ﷺ นั้นเป็นอิมานะฮ์หนึ่งที่ดีที่สุด

และเป็นหนึ่งในบรรดาการงานอันดีงาม ดังที่อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا

تَسْلِيمًا﴾

"แท้จริงอัลลอฮ์และมลาอิกะฮ์ของพระองค์ได้ทำการเสาะละวาทแก่นบี โอ บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงทำการเสาะละวาทให้เขาและกล่าวทักทายเขาโดยเคารวะ" (ซูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ : 56), และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ صَلَّى عَلَيَّ وَاحِدَةً؛ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا».

“ผู้ใดที่กล่าวเสาะละวาทแก่ฉันหนึ่งครั้ง

อัลลอฮ์จะเสาะละวาท (หรือให้ความเมตตา) แก่เขาสิบเท่า” การเสาะละวาทเป็นสิ่งที่ศาสนาได้บัญญัติให้กล่าวในทุกเวลา และถูกเน้นย้ำเป็นพิเศษในตอนท้ายของทุกเวลาการละหมาด อีกทั้งถึงขั้นวาญิบตามความเห็นของนักวิชาการส่วนหนึ่งให้กล่าวในตะชะฮ์ฮุดสุดท้ายของทุกเวลาการละหมาด

ความเป็นสุนนะฮ์ที่เน้นให้กระทำ (สุนนะฮ์มุอักกะดะฮ์) ในหลายวาระด้วยกัน เช่น ภายหลังอะซาน เมื่อมีการกล่าวถึงท่าน ﷺ ในวันศุกร์และในกลางคืนของมัน ดังที่มีหะดีษจำนวนมากบ่งชี้ถึงเรื่องนี้

เราขอต่ออัลลอฮ์โปรดประทานความสำเร็จแก่เราและบรร

ตามุสลิมทั้งมวลในการมีความเข้าใจอันลึกซึ้งในศาสนาของ
พระองค์ และให้ยืนหยัดมั่นคงอยู่บนศาสนานั้น
และโปรดทรงโปรดปรานแก่ทุกคนให้ยึดมั่นในสุนนะฮ์
และระมัดระวังให้ห่างไกลจากบิดอะฮ์
แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ
และขออัลลอฮ์ทรงประทานพรและความสันติแด่ท่านนบี
ฮัมมัดของเรา และครอบครัวของท่านและอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 6

หุ้กมเก็ยวักกับการเฉลิมฉลองคีนอิสรอฮ์และมอิฮ์

อจ

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์
พรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่ท่านศาสนทูตของอัล
ลอฮ์ ประชาชาติและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน
อนึ่ง: ย่อมปราศจากข้อสงสัยใดๆ ว่า
การเดินทางอิสรอฮ์และมอิฮ์รอญ์เป็นสัญญาณอันยิ่งใหญ่จาก
อัลลอฮ์ ที่บ่งชี้ถึงความสัตย์จริงของศาสนทูตของพระองค์
คือมฮัมมัด ﷺ และถึงความยิ่งใหญ่แห่งสถานะของท่าน ณ
อัลลอฮ์ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง
อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในหลักฐานที่บ่งชี้ถึงพระเดชานุภาพอันอัศจรรย์ยิ่งของอัลลอฮ์
และถึงความสูงส่งของพระองค์เหนือสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง
ทั้งหมด อัลลอฮ์ตรัสว่า:

﴿سُبْحَنَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا
الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ ءَايَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ۝﴾

"มหาบริสุทธิ์ผู้ทรงนำบ่าวของพระองค์เดินทางในเวลากลางคืน
จากมัสยิดอัลหะรอหม์ไปยังมัสยิดอัลอักฮอซซึ่งบริเวณรอบมันเร
าได้ให้ความจำเริญ

เพื่อเราจะให้เขาเห็นบางอย่างจากสัญญาณต่าง ๆ ของเรา
แท้จริง พระองค์คือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น" (อัลอิสรอ': 1)

มีรายงานแบบต่อเนื่อง (มุตะวาติร) จากท่านรอซูลุลลอฮ์
ﷺ ว่าท่านได้ถูกนำขึ้นสู่ชั้นฟ้าต่าง ๆ
และประตูแห่งชั้นฟ้าเหล่านั้นได้ถูกเปิดให้ท่าน
จนกระทั่งท่านผ่านพ้นชั้นฟ้าที่เจ็ดไป พระผู้อภิบาลของท่าน
ได้ตรัสกับท่านในสิ่งที่พระองค์ประสงค์ และได้ทรงกำหนด
ละหมาดห้าเวลา ให้แก่ท่านในตอนแรก อัลลอฮ์
ได้ทรงกำหนดให้ละหมาดห้าสิบเวลา
แต่ท่านนบีมุฮัมมัดของเรา ﷺ ได้วิงวอนและขอให้พระองค์ทรง
ผ่อนปรนอย่างต่อเนื่อง

จนกระทั่งพระองค์ทรงกำหนดให้เหลือเพียงห้าเวลา ดังนั้น
ละหมาดจึงเป็นห้าเวลาในข้อบังคับ (ฟิรฎุ)

แต่มีผลบุญเท่ากับห้าสิบเวลา

เพราะความดีหนึ่งย่อมได้รับผลบุญเป็นสิบเท่า

ดังนั้นมวลการสรรเสริญและขอบคุณเป็นของอัลลอฮ์สำหรับ
ความโปรดปรานทั้งหมดของพระองค์

คืนที่ได้เกิดเหตุการณ์อิสรอฮ์และเมเยอ์รอจญ์นั้น

ไม่ได้มีการระบุอย่างชัดเจนในหะดีษที่ถูกต้อง (เศาะฮิหฺ)

ว่าเป็นคืนใด ไม่ว่าจะในเดือนเราะฎิบหรือเดือนอื่น ๆ

และทุกสิ่งที่ถูกรายงานเพื่อระบุวันเวลานั้น

ก็ไม่ได้รับการยืนยันว่ามาจากท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ

ตามทัศนะของนักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญด้านหะดีษ และอัลลอฮ์

ทรงมีหิكمะฮ์อันยิ่งใหญ่ในการทำให้ผู้คนลืมนั่นไป

และแม้ว่าวันเวลาจะได้รับการยืนยันอย่างแน่ชัด

ก็ไม่อนุญาตให้มุสลิมเจาะจงการเคารพภักดีใด ๆ
 เป็นพิเศษในคตินั้น และไม่อนุญาตให้มีการเฉลิมฉลอง
 เพราะท่านนบี ﷺ และบรรดาศอฮาบะฮ์ของท่าน
 เราะฎียัลลอฮุอันฮุม
 ไม่ได้ทำการเฉลิมฉลองหรือเจาะจงสิ่งใดเป็นพิเศษในคตินั้น
 เลย และถ้าหากการเฉลิมฉลองนั้นเป็นสิ่งที่มีการกำหนดให้ทำ
 ท่านนบี ﷺ คงได้ชี้แจงให้ประชาชาติของท่านทราบ
 ไม่ทางคำพูดก็ทางการปฏิบัติ
 และถ้าหากมีสิ่งใดในท่านองนั้นเกิดขึ้น
 มั่นยอมเป็นที่รู้จักและแพร่หลาย และบรรดาเศาะหาบะฮ์
 เราะฎียัลลอฮุอันฮุม คงได้ถ่ายทอดมาถึงพวกเรา
 แท้จริงพวกเขาได้ถ่ายทอดจากนบีของพวกเขา ﷺ
 ทุกสิ่งที่ประชาชาติต้องการ
 และพวกเขามีได้บัพพร่องในสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากศาสนา
 ตรงกันข้าม พวกเขาคือผู้นำหน้าไปสู่ทุกความดี ดังนั้น
 หากการเฉลิมฉลองในคำคตินี้เป็นสิ่งที่มีการกำหนดให้ทำ
 พวกเขายอมจะเป็นผู้ที่รับแรงทำก่อนผู้ใด ท่านนบี ﷺ
 เป็นผู้ที่ยอมรับต่อผู้คนมากที่สุด และได้แจ้งสาส์นจนถึงที่สุด
 และได้ปฏิบัติหน้าที่แห่งความไว้วางใจอย่างครบถ้วน
 หากการเหิดทุนคินดังกกล่าวและการเฉลิมฉลองในคินดังกกล่าว
 เป็นส่วนหนึ่งของศาสนาของอัลลอฮ์แล้วไซ้ ท่านนบี ﷺ
 ย่อมไม่เพิกเฉยและไม่ปกปิดเรื่องนั้น
 และเมื่อไม่ปรากฏว่ามีสิ่งใดเช่นนั้นเกิดขึ้น
 ก็เป็นที่ทราบชัดว่า
 การเฉลิมฉลองและการเหิดทุนคินดังกกล่าวมิใช่จากอิสลามแ

ต่อไปนี้

แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงทำให้ศาสนาของประชาชาตินี้สมบูรณ์
และทรงทำให้ความโปรดปรานต่อพวกเขาครบถ้วน
และได้ทรงประทานผู้ที่บัญญัติในศาสนาในสิ่งที่อัลลอฮ์มิได้
ทรงอนุมัติ อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงตรัสไว้ในคัมภีร์ของพระองค์อันชัดแจ้งว่า:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ
الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว
ซึ่งศาสนาของพวกเจ้าและข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว
ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า
และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว"
[ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ : 3]• และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า:

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ
لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

"หรือว่าพวกเขามีภาคีต่าง ๆ
ที่ได้กำหนดศาสนาแก่พวกเขา
ซึ่งอัลลอฮ์มิได้ทรงอนุมัติและหากมิใช่ลิขิตแห่งการตัดสิน
(ที่ได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว)
ก็คงได้มีการตัดสินในระหว่างพวกเขา
แท้จริงบรรดาผู้ธรรมสำหรับพวกเขาได้รับการลงโทษอันเจ้
บบวด" (ซูเราะฮ์ อช-ซุรอ : 21)

และได้มีหลักฐานจากท่านนบี

ในหะดีษเศาะเฮียะฮ์มากมาย ที่ได้ตักเตือนให้ระวังจากบิดอะฮ์ และได้กล่าวอย่างชัดเจนว่ามันเป็นความหลงผิด เพื่อเตือนประชาชาติให้ตระหนักถึงความร้ายแรงของมัน และเพื่อให้พวกเขาหวาดกลัวมิให้เข้าไปกระทำมัน และในบรรดาหะดีษเหล่านั้น เช่น

หะดีษที่รายงานในหนังสือเศาะเฮียะฮ์ทั้งสอง จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ว่าท่านนบี ﷺ ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ؛ فَهُوَ رَدٌّ».

"ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ" และในการบันทึกของมุสลิมมีสำนวนว่า

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا؛ فَهُوَ رَدٌّ».

"ใครก็ตามที่ปฏิบัติกิจการใดกิจการหนึ่ง ซึ่งเราไม่ได้สั่งใช้ ดังนั้น กิจการนั้นจะถูกปฏิเสธ" และในเศาะฮิหฺ มุสลิม จากท่านญาบิร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า: ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ

มักกล่าวในคุฎบะฮ์ของท่านในวันศุกร์ว่า:

«أَمَّا بَعْدُ، فَإِنَّ خَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرُ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ ﷺ، وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا، وَكُلَّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

"อนึ่ง แท้จริงคำกล่าวที่ดีที่สุดคือคัมภีร์ของอัลลอฮ์ และแนวทางที่ดีที่สุดคือแนวทางของท่านมุฮัมมัด ﷺ และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในกิจการทั้งหลายคือบรรดาสิ่งที่ถูกตรัสขึ้นมาใหม่ใ

นศาสนา และการอุตริกรรมทั้งหมดนั้นคือความหลงผิด" อัน-
นะชาอี กล่าวเพิ่มเติมด้วยสายรายงานที่ดี ว่า:

«وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ».

"และทุกการหลงผิดจะนำไปสู่ไฟนรก"

และในบรรดาคัมภีร์สุนัน ได้รายงานจากท่านอิรบาฏ บิน
ซาริยะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า: ท่านเราะสุลุลลอฮฺ ﷺ
ได้ให้คำเทศนาแก่พวกเราด้วยคำเทศนาที่กินใจมาก
ซึ่งทำให้หัวใจเกิดความหวาดกลัวและทำให้น้ำตาไหล

แล้วพวกเรากล่าวว่า: โอ้ ท่านเราะสุลุลลอฮฺ!
ประหนึ่งว่ามันคือคำตักเตือนของผู้จะจากลา
ดังนั้นท่านจงสั่งเสียให้แก่พวกเราเถิด ท่านกล่าวว่า:

«أُوصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ وَإِنْ تَأَمَّرَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ، فَإِنَّهُ مِنْ
يَعِشُ مِنْكُمْ فَسَيَرَى اخْتِلَافًا كَثِيرًا، فَعَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ
الْمُهَدِّدِينَ مِنْ بَعْدِي، تَمَسَّكُوا بِهَا وَعَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِدِ، وَإِيَّاكُمْ وَمُحَدَّثَاتِ
الْأُمُورِ، فَإِنَّ كُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

"ฉันขอสั่งเสียพวกท่านให้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์
และจงเชื่อฟังและปฏิบัติตาม
ถึงแม้ว่าทาสคนหนึ่งจะปกครองท่านก็ตาม
และหากผู้ใดผู้หนึ่งในหมู่พวกท่านมีชีวิตยืนยาวต่อไป
เขาก็จะได้พบกับความขัดแย้งอันมากมาย
ดังนั้นพวกท่านจงยึดไว้ซึ่งสุนนะฮฺ(แนวทาง)ของฉัน
และสุนนะฮฺของบรรดาเคาะลีฟะฮฺผู้ทรงธรรมที่ได้รับทางนำ
หลังจากฉัน จงยึดมันไว้ และจงกตม้นด้วยพินกรรม

และพวกท่านจงพึงระวังต่ออุตริกรรมทั้งหลายในศาสนา
เพราะแท้จริงทุกสิ่งที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นใหม่คืออุตริกรรม(บิดอะฮ์
) และทุก ๆ อุตริกรรม(บิดอะฮ์) นั้นคือการหลงผิด”
และบรรดาหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย.

และมีหลักฐานยืนยันจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่านเราะ
สูล และจากบรรดาสลัฟศอลิห์หลังจากพวกเขา
ว่าได้ตักเตือนให้ระวังจากบิดอะฮ์และเตือนให้หวาดเกรงจาก
มัน; และนั่นมิใช่อื่นใด

นอกจากเพราะมันเป็นการเพิ่มเติมในศาสนา
และเป็นบทบัญญัติที่อัลลอฮ์มิได้ทรงอนุญาต;
อีกทั้งเป็นการเลียนแบบศัตรูของอัลลอฮ์

คือพวกยิวและนะศอรอ

ในการเพิ่มเติมในศาสนาของพวกเขา

และการประดิษฐ์สิ่งใหม่ขึ้นมาในศาสนานั้นอันที่อัลลอฮ์มิได้
ทรงอนุญาต;

และเพราะผลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของมันคือการทำให้ศาสนาอิส
ลามเสื่อมเสีย และการกล่าวหาว่ามันไม่สมบูรณ์
และเป็นที่ทราบกันอยู่ว่าในสิ่งนี้มีความเสียหายอันใหญ่หลวง
และความชั่วอันน่ารังเกียจอย่างยิ่ง

และเป็นการขัดกับดำรัสของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง:

﴿...أَلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ...﴾

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว

ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า" [ซูเราะฮ์ อัลมาอิดะฮ์ : 3],
และการละเมิดอย่างชัดแจ้งต่อบรรดาหะดีษของท่านนบี

ที่เตือนให้ระมัดระวังจากสิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่ ๆ ในศาสนา
และทำให้ผู้คนรังเกียจและห่างไกลจากมัน

และหวังว่า

ในสิ่งที่เราได้กล่าวมาจากหลักฐานทั้งหลายนั้น
จะเพียงพอและโน้มน้าวใจแก่ผู้แสวงหาความจริงในการปฏิเสธ
อบิดอะฮ์นี้; หมายถึง:

บิดอะฮ์การเฉลิมฉลองในคำคืนอิสรออ์และมีอ์รอจ

และการตักเตือนให้ระวังจากมัน

และว่ามันมิใช่ส่วนหนึ่งจากศาสนาอิสลามเลย

ด้วยเหตุจากสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงกำหนดเป็นข้อบังคับ คือ
การตักเตือนด้วยความหวังดีต่อบรรดามุสลิม
การอธิบายสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดไว้แก่พวกเขาในบทบัญญัติ
ของพระเจ้า และการห้ามมิให้ปกปิดความรู้
ข้าพเจ้าจึงเห็นสมควรย้ำเตือนพี่น้องมุสลิมของข้าพเจ้าเกี่ยวกับ
อุดัตริกรรมนี้ ซึ่งได้แพร่หลายไปในหลายดินแดน
จนกระทั่งบางคนสำคัญผิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของศาสนา

เราขอต่ออัลลอฮ์โปรดปรับปรุงแก้ไขสภาพการณ์ของบรร
ดามุสลิมทั้งมวลให้ดีขึ้น

และโปรดประทานความแตกฉานในศาสนาแก่พวกเขา
และโปรดประทานความสำเร็จแก่เราและแก่พวกเขาในการยึด
มั่นในสัจธรรมและยืนหยัดอยู่บนสัจธรรมนั้น
และละทิ้งสิ่งที่ขัดกับมัน

แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงดูแลในเรื่องนั้น

และทรงอำนาจกระทำสิ่งนั้นได้

ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและความสันติและความ

จำเริญแต่บ่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์
คือท่านนบีมุฮัมมัดของเรา
และครอบครัวของท่านและอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 7

หุกุมเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองคืนครึ่งเดือนของเดือน

อนชะอบาน

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์

พระองค์ผู้ทรงทำให้ศาสนาของพระองค์สมบูรณ์แก่เรา

และทรงให้ความโปรดปรานแก่เราครบถ้วน

พรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่นบีและศาสนทูตของ

พระองค์ มุฮัมมัด นบีแห่งการเตาบะฮ์และความเมตตา

อนึ่ง ดังที่อัลลอฮฺตะอาลาได้ดำรัสว่า:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ

الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้วซึ่งศาสนาของพวก
เจ้า

และข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้วซึ่งความกรุณาเมตตาของ
ข้า และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว"

[ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 3], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ...﴾

"หรือว่าพวกเขามีภาคีต่าง

๑

ที่ได้กำหนดศาสนาแก่พวกเขา ซึ่งอัลลอฮฺมิได้ทรงอนุมัติ..."

(อัล-ชุกรอ : 21) และในเศาะเฮียหฺนุ จากท่านหญิงอาอิชะฮ์

เราะฎียัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า: ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ أَحَدَّثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ؛ فَهُوَ رَدٌّ».

"ผู้ใดที่ทำอุตริกรรมขึ้นในศาสนาของเรา
โดยสิ่งนั้นไม่ใช่มาจากศาสนาแต่อย่างใด สิ่งนั้นก็ถูกปฏิเสธ"
และในเศาะฮ์มัสมุสลิม จากท่านญาบิร เราะฎียัลลอฮุอันฮู ว่า:
ท่านนบี ﷺ มักกล่าวในคุฏบะฮ์วันศุกร์ว่า:

«أَمَّا بَعْدُ: فَإِنَّ خَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ، وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا، وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ».

"ส่วนหลังจากนี้:

แท้จริงถ้อยคำที่ดีที่สุดคือคัมภีร์ของอัลลอฮ์
และแนวทางที่ดีที่สุดคือแนวทางของมุฮัมมัด ﷺ
และสิ่งที่ชั่วร้ายที่สุดคือสิ่งใหม่ในศาสนา
และการอุตริกรรมทั้งหมดนั้นคือความหลงผิด"
บรรดาโองการและหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย
ซึ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า อัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงทำให้ศาสนาสมบูรณ์แก่ประชาชาตินี้แล้ว
และทรงได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเขาแล้วซึ่งความกรุณาเมตตา
ของพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ทรงเอาชีวิตของท่านนบี ﷺ ไป
จนกระทั่งหลังจากที่ท่านได้เผยแผ่ศาสนาอย่างชัดเจน
และได้ชี้แจงแก่ประชาชาติถึงทุกสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงบัญญัติไว้
สำหรับพวกเขาแล้ว ทั้งในส่วนของการคำพูดและการกระทำ
และท่านนบี ﷺ ได้ชี้แจงว่า
ทุกสิ่งที่คุณอุตริขึ้นมาจากท่าน
แล้วนำไปอ้างว่าเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาอิสลาม
ไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือการกระทำ

สิ่งนั้นทั้งหมดล้วนเป็นบิดอะฮ์
ซึ่งจะถูกตีกลับไปยังผู้ที่ทำมันขึ้นมา
แม้ว่าเจตนาจะดีเพียงใดก็ตาม
และบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของเราะสูลุลลอฮ์

ก็รู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี
เช่นเดียวกันบรรดานักวิชาการอิสลามหลังจากพวกเขา
ก็ได้ปฏิเสธบิดอะฮ์และตัดเดือนให้ระวังจากมัน
ดังที่บรรดาผู้ที่ได้เรียบเรียงว่าด้วยการยกย่องซุนนะฮ์และการ
ปฏิเสธบิดอะฮ์ได้กล่าวไว้ เช่น อิบน์ วัลฎอฮ์ อัฏเฏาะรฎูซีย้อบ
ฮามะฮ์ และคนอื่นๆ

และแท้จริง

ส่วนหนึ่งจากบรรดาอุตริกรรมที่บางคนได้อุตริขึ้น คือ
อุตริกรรมการเฉลิมฉลองคืนครึ่งเดือนชะอฺบาน
และการเฉพาะเจาะจงให้วันนั้นด้วยการถือศีลอด
โดยในเรื่องนี้ไม่มีหลักฐานที่สามารถยึดถือได้
และแม้จะมีรายงานหะดีษอ่อนว่าด้วยความประเสริฐของคืนนี้
น ปรากฏอยู่ แต่ก็ไมอาจยึดถืออ้างอิงได้

ส่วนบรรดารายงานที่กล่าวถึงความประเสริฐของการละหมาดในคืนนั้น
ทั้งหมดเป็นหะดีษเมาฎู
ดังที่บรรดานักวิชาการจำนวนมากได้ชี้แจงไว้
และจะมีการกล่าวถึงถ้อยคำของพวกเขาบางส่วน
อินชาอัลลอฮ์

และยังมีปรากฏในเรื่องนี้ด้วยว่า
มีรายงานจากบรรดาบรรพชนคนยุคก่อนบางท่าน
จากชาวแคว้นซามและท่านอื่น ๆ

และสิ่งที่บรรดานักวิชาการส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันคือ
 การเฉลิมฉลองดังกล่าวเป็นบิดอะฮ์
 และแท้จริงหะดีษที่มีรายงานกล่าวถึงความประเสริฐของมัน
 นั้นทั้งหมดเป็นหะดีษอ่อน บางส่วนเป็นหะดีษเมาญู
 และในบรรดาผู้ที่ได้ชี้ให้เห็นถึงประเด็นนี้ ได้แก่:
 ท่านอัลฮาฟิซ อิบน์ รอญับ ในหนังสือของท่าน (ละฆออิฟ
 อัลมะอาริฟ) และท่านอื่นๆ
 และเป็นที่ทราบกันว่าหะดีษอ่อนนั้นจะนำมาปฏิบัติได้ก็แต่ใน
 บรรดาการอิบาดะฮ์ที่รากฐานของมันได้รับการยืนยันแล้วด้ว
 ยหลักฐานที่ขอเสียะฮ์เท่านั้น
 ส่วนการเฉลิมฉลองในคืนลัยละตุลนิสฟี มิน ชะฮ์บานนั้น
 ย่อมไม่มีหลักฐานที่เศาะฮ์ีห์รองรับ
 ถึงขั้นที่มีเพียงการอ้างหะดีษอ่อนเพื่อเป็นการเกื้อหนุนเท่านั้น
 และหลักการอันประเสริฐข้อนี้ ได้ถูกกล่าวไว้โดยท่านอิมาม
 อิบน์ อัลอับบาส ซัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์ เราะฮิมะฮุลลอฮ์
 และฉันขอถ่ายทอด—โอ้ท่านผู้อ่าน—
 สิ่งที่บรรดานักวิชาการบางท่านได้กล่าวไว้ในประเด็นนี้
 เพื่อให้ท่านได้มีความกระจ่างชัดในเรื่องนี้
 และบรรดานักวิชาการ — ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาพวกเขา
 — มีมติเอกฉันท์ว่า วาญิบคือ:
 ให้ย้อนบรรดาประเด็นที่ผู้คนโต้แย้งกัน
 กลับไปยังคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง
 และไปยังสุนนะฮ์ของเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ดังนั้น สิ่งทั้งสอง
 หรืออย่างใดอย่างหนึ่งได้ตัดสินชี้ขาดไว้
 ก็เป็นบทบัญญัติศาสนาที่วาญิบต้องปฏิบัติตาม

ส่วนสิ่งที่ขัดกับทั้งสองนั้น จำเป็นต้องปฏิเสธและละทิ้ง
และสิ่งใดจากอิบาดะฮ์ที่ไม่มีอยู่ในทั้งสอง
ก็เป็นสิ่งที่มนุษยประดิษฐ์ขึ้นมาในศาสนา
ซึ่งไม่อนุญาตให้กระทำ
ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงการเรียกร้องไปสู่มันและการส่งเสริมมัน
อัลลอฮ์ ผู้ทรงบริสุทธิและสูงส่ง ตรัสว่า:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ۝﴾

"ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังอัลลอฮ์ และเชื่อฟังรอซูลเถิด
และผู้ปกครองในหมู่พวกเจ้าด้วย
แต่ถ้าพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใด
ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลอฮ์ และรอซูล
หากพวกเจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลก
นั้นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่ง และเป็นการกลับไป ที่สวยงามยิ่ง"
[ซูเราะฮ์ อันนิสาฮ์: 59] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ...﴾

"และอันใดที่พวกเจ้าขัดแย้งกันในเรื่องนั้น ๓
ดังนั้นการชี้ขาดตัดสินย่อมกลับไปหาอัลลอฮ์..." (ซูเราะฮ์
อช-ซุรอ : 10) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ...﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮ์
ก็จงปฏิบัติตามฉัน อัลลอฮ์ก็จะทรงรักพวกท่าน

และจะทรงภัยให้แก่พวกท่านซึ่งโทษทั้งหลายของพวกท่าน..
." (ซูเราะฮ์ อาล อิมรอน : 31) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ
حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا ۝۱۶﴾

"มิใช่เช่นนั้นดอก ข้าขอสาบานด้วยพระเจ้าของเจ้าว่า
เขาเหล่านั้นจะยังไม่ศรัทธาจนกว่าพวกเขาจะให้เจ้าตัดสินใน
สิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่างพวกเขา
แล้วพวกเขาไม่พบความคับใจใด
ในจิตใจของพวกเขาจากสิ่งที่เจ้าได้ตัดสินไป

และพวกเขายอมจำนนด้วยดี" (อันนิสาฮ์ : 65)
และโองการต่างๆ ในประเด็นนี้มีอยู่มากมาย
ซึ่งเป็นบทรับรองชัดแจ้งถึงความจำเป็นว่าญิบต้องกลับไปสู่อัล
ลกรุอันและขุนนะฮ์ในบรรดาประเด็นที่มีความขัดแย้ง
และจำเป็นว่าญิบต้องยอมรับและพึงพอใจต่อบทบัญญัติของ
ทั้งสอง และแท้จริงนั่นคือข้อเรียกร้องของการศรัทธา
อีกทั้งเป็นความดีงามแก่บรรดาบ่าวทั้งในโลกนี้และอาคิเราะฮ์
และเป็นสิ่งที่ดียิ่งในเชิงผลลัพธ์ กล่าวคือ บั้นปลาย

อัลหาฟิซ อิบน์รอญับ เราะฮิมะฮุลลอฮ์
ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ละอูอิลฟูลมะอาริฟ ในประเด็นนี้ —
หลังจากคำกล่าวก่อนหน้านั้น — โดยมีถ้อยความว่า:

"และในคำคินกลางเดือนชะอฺบาน
บรรดาตาบิอินจากหมู่ชาวมุฮัมมัด เช่น คอลิด บิน มะอฺदान,
มักฮูล และลุกมาน บิน อามิร เป็นต้น
ต่างยกย่องและให้ความสำคัญต่อคินนั้น

และพากเพียรในการอวดฮิในคืนนั้น และจากพวกเขาตัวเอง
ผู้คนจึงรับเอาความประเสริฐของมันและการยกย่องมัน
และมีผู้กล่าวว่า:

ได้มีคำบอกเล่าจากอิสราอีลียาตไปถึงพวกเขาในเรื่องนั้น
ครั้งเมื่อเรื่องดังกล่าวแพร่หลายจากพวกเขาไปยังบรรดาเมือง
ต่างๆ ผู้คนก็มีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องนั้น
บ้างก็ยอมรับสิ่งนั้นจากพวกเขา

และเห็นพ้องกับพวกเขาในการเห็ดทุนมัน

โดยในบรรดาผู้ที่เห็นพ้องนั้นมีหมู่หนึ่งจากบรรดาผู้ปฏิบัติฮิ
บาดะฮิในหมู่ชาวยุสเราะฮ์และคนอื่นๆ และบรรดาอุลามาอฺ(ผู้รู้)
แห่งหิญาซส่วนมากได้ปฏิเสธเรื่องนั้น ในหมู่พวกเขา ได้แก่:
อะญอฮ์ และ อิบน์ อบี มุลัยเกาะฮ์ และอับดุลเราะหฺมาน อิบน์
ซัยด์ อิบน์ อัสลัม ได้ถ่ายทอดจากบรรดาฟุกอฮาอ์
(นักนิติศาสตร์) แห่งชาวมะดีนะฮ์

และนี่คือทรรศนะของบรรดาศิษย์ของอิหม่ามมาลิกและผู้อื่น
และพวกเขากล่าวว่า: ทั้งหมดนั้นคือบิดอะฮฺ(การอุตริ)

บรรดานักวิชาการแห่งแคว้นชามได้มีความเห็นที่แตกต่างกัน
กันในลักษณะการอวดฮิของมัน โดยแบ่งเป็น 2 ทรรศนะ:

ทรรศนะหนึ่ง:

เป็นที่ส่งเสริมให้ประกอบฮิบาดะฮ์ตลอดคืนดังกล่าวเป็นญะมา
อะฮิในบรรดามัสยิด คอลิด อิบน์ มะอฺदान และลุกมาน อิบน์
อามิร และผู้อื่นนอกเหนือจากทั้งสอง
มักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดีที่สุดของตน อบด้วยกำยาน
และทากุหลูที่ดวงตา

และพวกเขาก็ยืนละหมาดอยู่ในมัสยิดตลอดคืนนั้น

และอิซฮาก อิบน์ เราะฮ์ยัฮ์ เห็นพ้องกับพวกเขาในเรื่องนั้น และท่านกล่าวเกี่ยวกับการละหมาดกียามนั้นในบรรดามัสยิดเป็นญะมาอะฮ์ว่า: มิใช่บิดอะฮ์ ทั้งนี้ ฮัรْب์ อัลกิรมานียฺได้ถ่ายทอดไว้ใน “มะซาอิล” ของเขา

ทัศนะที่สอง:

เป็นที่ไม่พึงประสงค์ที่จะรวมตัวกันในมัสยิดทั้งหลายเพื่อการละหมาด การเล่าเรื่องสั่งสอน และการวิงวอน แต่ไม่เป็นที่ไม่พึงประสงค์ที่ผู้ชายจะละหมาดในนั้นลำพังสำหรับตัวเอง และนี่คือคำกล่าวของอัลเอาซายียะ อิมามของชาวขาม ผู้เป็นพะกีฮ์และนักวิชาการของพวกเขา และทัศนะนี้เป็นสิ่งที่ใกล้เคียงว่า หากอัลลอฮ์ประสงค์ จนกระทั่งท่านกล่าวว่า:

"ยังไม่มีเป็นที่ทราบของท่านอิมามอะหมัดมีคำกล่าวเกี่ยวกับคิโนกลางเดือนชะอฺบาน

และในประเด็นการส่งเสริมให้ละหมาดกลางคืนในคืนนั้น สามารถอนุมานจากสองรายงานของท่านเกี่ยวกับการละหมาดกลางคืนในสองคืนของวันอีดได้เป็นสองรายงาน โดยที่ (ในรายงานหนึ่ง)

ท่านมิได้ถือว่าเป็นที่ส่งเสริมให้ละหมาดกลางคืนในคืนทั้งสองนั้นแบบเป็นหมู่คณะ เพราะไม่มีรายงานว่าท่านนบี ﷺ

และบรรดาศอฮาบะฮ์ของท่านได้กระทำเช่นนั้น

และในรายงานหนึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ

โดยอาศัยการกระทำของอับดุลเราะห์มาน บิน ยะซีด บิน อัล-อัสวัด ซึ่งเป็นหนึ่งในตาบิอิน ฉะนั้น

การละหมาดในคืนครึ่งเดือนชะอฺบานก็เช่นกัน

ไม่ปรากฏหลักฐานใดจากท่านนบี ﷺ
และไม่ปรากฏจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน
แต่มีหลักฐานจากบางกลุ่มของตาบิอิน
จากบรรดานักนิติศาสตร์อิสลามผู้สำคัญแห่งแคว้นฮาม"

สิ้นสุดความหมายจากคำกล่าวของอัล-หาฟิซ อิบน์
รอญับ رحمه الله เราะฮิมะฮุลลอฮ์
และในนั้นมีการระบุจากท่านอย่างชัดเจนว่า

ไม่ปรากฏรายงานจากท่านนบี ﷺ
และจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่าน رحمه الله
เกี่ยวกับคืนครึ่งเดือนของชะอ์บาน

ส่วนสิ่งที่อัลเอาซาอี ขออัลลอฮ์ทรงเมตตาต่อเขา
ได้วินิจฉัยว่า

การประกอบละหมาดกลางคืนสำหรับปัจเจกบุคคลเป็นสิ่งที่ฟิ
งปฏิบัติ และที่อัลหาฟิซ

อิบน์เราะญับได้เลือกถือตามทัศนะนี้นั้น

ถือว่าเป็นทัศนะที่แปลกและอ่อน

เพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่ยังไม่มีหลักฐานทางศาสนายืนยันว่าเป็น
สิ่งที่ถูกต้องตามศาสนบัญญัติ

ย่อมไม่เป็นที่อนุญาตแก่ชาวมุสลิมที่จะริเริ่มสิ่งนั้นขึ้นมาในศ
าสนาของอัลลอฮ์ ไม่ว่าจะกระทำโดยลำพังหรือเป็นหมู่คณะ
และไม่ว่าจะปกปิดหรือประกาศเปิดเผย

ทั้งนี้เนื่องด้วยคำกล่าวโดยรวมของท่านนบี ﷺ ว่า:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا؛ فَهُوَ رَدٌّ».

"ใครก็ตามที่ปฏิบัติกิจการใดกิจการหนึ่ง

ซึ่งเราไม่ได้สั่งใช้ ดังนั้น กิจกรรมนั้นจะถูกปฏิเสธ" และหลักฐานอื่น ๆ

ที่ชี้ให้เห็นถึงการรังเกียจและปฏิเสธสิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่ ๆ ในศาสนา และตักเตือนมิให้ปฏิบัติตามสิ่งเหล่านั้น

ท่านอิหม่ามอบูบักร อัฏเฏาะรตุซซี เราะฮิมะฮุลลอฮ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่าน "อัลอะวาดีษ วัลบิวดะฮ์" ความว่า:

"อิบนุญญอหฺได้รายงานจากซัยด์ บิน อัสลัม เขากล่าวว่า : เราไม่ทันพบว่ามิผู้ใดในหมู่บรรดาอาจารย์อาวุโสของเรา และบรรดานักนิติศาสตร์อิสลาม (ฟุกะฮาอ์) ของเราให้ความสำคัญแก่กลางเดือนชะอฺบาน และพวกเขาไม่ให้ความสำคัญต่อหะดีษของมัทกุล อีกทั้งพวกเขาไม่เห็นว่าการกลางเดือนชะอฺบานนั้นมีความประเสริฐเหนือกว่าวันอื่น ๆ"

ได้มีผู้กล่าวแก่ท่านอิบนุ อปี มุลัยกะฮฺว่า: แท้จริง ชียาด อันนุมัรียฺ กล่าวว่า: "แท้จริง ผลบุญของคำศ็ินกลางเดือนชะอฺบานนั้น เทียบเท่าผลบุญของศ็ินอัลก็อดรฺ" ท่านกล่าวว่า: "ถ้าฉันได้ยินเขา และฉันมิได้ทำอยู่ในมือฉันก็จะดีเขาเป็นแน่" และชียาดเคยเป็นนักร้องเสียงสูงตามทีประสงค์แล้ว

ท่านอัลลามะฮ์ อัชเชากานียฺ เราะฮิมะฮุลลอฮ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่านที่ชื่อว่า "อัลพะวาอิด อัลมัจมูอะฮ์" ความว่า:

หะดีษ:

"โอ้อ

อะลี

ผู้ใดละหมาดหนึ่งร้อยร็อกอะฮ์ในคืนกลางเดือนชะอ์บาน
 โดยอ่านในทุกร็อกอะฮ์ด้วยสุเราะฮ์ อัล-ฟาติหะฮ์ และกุล
 ฮุวัลลอฮ์ อะฮ์ด สิบครั้ง
 อัลลอฮ์จะทรงบันดาลให้ทุกความต้องการของเขาสำเร็จ”
 เป็นหะดีษที่ถูกอุปโลกน์
 และในถ้อยคำของมันได้ระบุอย่างชัดเจนถึงผลบุญที่ผู้ปฏิบัติ
 จะได้รับ
 ในลักษณะที่ผู้มีวิจาร์ณญาณย่อมไม่สงสัยเลยในความเป็นเร
 องอุปโลกน์ของมัน
 บรรดาผู้รายงานของมันเป็นผู้ที่ไม่เป็นที่รู้จัก
 และยังถูกรายงานมาทางสายรายงานที่สองและที่สามซึ่งทั้งห
 มดเป็นหะดีษที่ถูกอุปโลกน์
 และบรรดาผู้รายงานของสายเหล่านั้นก็ล้วนเป็นผู้ที่ไม่เป็นที่รู้
 จัก และเขาได้กล่าวไว้ใน “อัล-มุคตะศ็อร” ว่า:
 หะดีษเรื่องการละหมาดในคืนครึ่งเดือนชะอ์บานนั้นเป็นหะดีษ
 บากฎิล และอิบนุ ฮิบบานได้รายงานจากหะดีษของอะลีว่า:
 “เมื่อถึงคืนครึ่งเดือนชะอ์บาน
 ก็จงทำละหมาดกลางคืนของมัน
 และจงถือศีลอดในกลางวันของมัน” เป็นหะดีษฎะอ์ฟ
 และเขากล่าวไว้ใน “อัล-ละอาลี” ว่า:
 “ละหมาดหนึ่งร้อยร็อกอะฮ์ในคืนกลางเดือนชะอ์บาน
 โดยอ่านสุเราะฮ์อัล-อิคลาสสิบครั้ง”
 พร้อมกับการกล่าวถึงความประเสริฐอย่างยืดยาวนั้น
 ตามรายงานของอัล-ดัยละมีและผู้อื่น เป็นหะดีษเมาฎู
 และผู้รายงานส่วนใหญ่ของมันในทั้งสามสายรายงานเป็นผู้ไ้

ม่เป็นที่รู้จักและอ่อน เขากล่าวว่า: “สิบสองร็อกอะฮ์
โดยอ่านสุเราะฮ์ อัลอิคลาสสามสิบครั้ง” เป็นหะดีษเมาฏูฮ์ และ
“สิบสี่ร็อกอะฮ์” เป็นหะดีษเมาฏูฮ์

บรรดานักนิติศาสตร์อิสลามกลุ่มหนึ่งได้ลงเชื่อหะดีษบท
นี้ เช่น เจ้าของหนังสือ (อิหฺยาอ์) และผู้อื่น
ตลอดจนบรรดานักอรรถาธิบายอัลกุรอานก็เช่นกัน
และได้มีการเล่ารายงานเกี่ยวกับการละหมาดของคีนนี้—
หมายถึงคีนกึ่งกลางเดือนชะอฺบาน—ในหลายรูปแบบ
ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นหะดีษบาฏิลและเมาฏูฮ์
และสิ่งนี้มิได้ขัดกับรายงานของอัตตำมิซีย์

จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ ระฎียัลลอฮุอันฮา
เกี่ยวกับการที่ท่านนบี ﷺ ไปยังอัลบะก็อฮ์
และการเสด็จลงมาของพระผู้เป็นเจ้าในคีนกลางเดือนชะอฺบา
นยังชั้นฟ้าของโลกดุนยา
และแท้จริงพระองค์ทรงอภัยโทษให้มากกว่าจำนวนเส้นขนของ
ฝูงแกะของเผ่ากัลบ์

เพราะแท้จริงถ้อยคำที่กล่าวถึงนั้นเกี่ยวกับการละหมาดที่ถูกอ
ตฺริขึ้นสำหรับคำคีนนี้เท่านั้น อนึ่ง หะดีษของท่านอาอิชะฮ์
รอฎียัลลอฮ์ อันฮา

บทนี้มีสายรายงานที่อ่อนและมีการขาดตอน;

และหะดีษของท่านอะลี รอฎียัลลอฮ์ อันฮ
ที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ที่กล่าวถึงการละหมาดในยามคำคีน
ของมันนั้น ก็ไม่ได้ขัดกับข้อเท็จจริงที่ว่า

การละหมาดนี้เป็นสิ่งที่ถูกกุกขึ้นมา

แม้ว่าในรายงานนั้นจะมีความอ่อนอยู่ ดังที่เราได้กล่าวไว้แล้ว”

สิ้นสุดความหมายที่ต้องการ

อัล-หาฟิซ อัล-อิรอเกีย กล่าวว่:
“หะดีษเรื่องการละหมาดในคืนกลางเดือนชะอ์บานนั้นเป็นหะ
ดีษเมาฎูอ์ที่ถูกอุปโลกน์ต่อท่านนบี ﷺ
และเป็นการกล่าวเท็จต่อท่าน” ท่านอิมามอัล-

นะวารียได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มััจญ์มูอ์) ว่:
“การละหมาดที่รู้จักกัน ‘ละหมาดเราะฆาอิบ’
ซึ่งเป็นละหมาดสิบสองร็อกอะฮ์

ระหว่างละหมาดมัฆริบและละหมาดอิชอาอ์

ในคืนวันศุกร์แรกของเดือนเราะฆะอฺบ

และละหมาดในคืนกลางเดือนชะอ์บาน หนึ่งร้อยร็อกอะฮ์

ละหมาดทั้งสองนี้เป็นบิดอะฮ์ที่น่ารังเกียจ

และอย่าได้หลงลงเพียงเพราะมีการกล่าวถึงมันทั้งสองในหน
งสือ (กูต อัล-กุลูบ) และ (อิหยาอ์ อุลูมุดดีน)

และอย่าหลงเชื่อหะดีษที่กล่าวถึงเกี่ยวกับมันทั้งสอง

เพราะแท้จริงสิ่งทั้งหมดนั้นเป็นโมฆะ

และอย่าได้หลงลงด้วยบางท่านจากบรรดาอิหม่ามที่เกิดควา
มสับสนในบทบัญญัติของมันทั้งสอง

แล้วได้เรียบเรียงข้อเขียนไม่กี่หน้าเพื่อส่งเสริมให้ปฏิบัติมันห้
งสอง แท้จริงเขาได้ผิดพลาดในเรื่องนั้น”

และแท้จริง ท่านเชค อิหม่าม อบูมุฮัมมัด अब್ದุรเราะหฺมาน
บิน อิสมาอิล อัลมัคตะซีย

ได้ประพันธ์หนังสืออันล้ำค่าเล่มหนึ่งว่าด้วยการทำให้ทั้งสอง
ประเด็นนั้นเป็นโมฆะ

ซึ่งท่านได้ทำได้อย่างดีงามและยอดเยี่ยมยิ่ง

และคำกล่าวของบรรดาผู้รู้ในประเด็นนี้มีอยู่อย่างมากมายยิ่งนัก

และหากเราจะถ่ายทอดทุกสิ่งที่เราได้พบเห็นจากคำกล่าวในประเด็นนี้แล้ว คำบรรยายก็จะยืดยาวออกไป และหวังว่าในสิ่งที่เราได้กล่าวมาก็คงเพียงพอและโน้มน้าวแก่ผู้แสวงหาความจริง

และโดยพิจารณาจากบรรดาโองการ หะดีษ
และคำกล่าวของบรรดานักวิชาการที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้:
จะปรากฏชัดแก่ผู้แสวงหาความจริงว่า
การเฉลิมฉลองในคืนครึ่งเดือนของชะอฺบาน
ไม่ว่าจะด้วยการละหมาดหรืออื่นใด
และการเจาะวันของมันด้วยการถือศีลอดนั้น
เป็นบิดอะฮฺที่น่ารังเกียจในทัศนะของนักวิชาการส่วนมาก
และไม่มีรากฐานในบทบัญญัติอิสลามอันบริสุทธิ์
หากแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ในอิสลามภายหลังยุคของบรรดา
เศาะฮาบะฮฺ เราะฎียัลลอฮุอันฮุม
และยอมเพียงพอแล้วสำหรับผู้แสวงหาความจริงทั้งในประเด็น
นี้และอื่น ๆ ด้วยพระดำรัสของอัลลอฮฺ ﷻ:

﴿...أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ...﴾

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว
ซึ่งศาสนาของพวกเจ้า" (ซูเราะฮ์ อัล-มาอิดะฮ์ : 3)
และโองการทั้งหลายที่มีความหมายสอดคล้องกัน
และคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ที่ว่า:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

และเมื่อคำคืนลี้ละตุลก็อดร์และคำคืนทั้งหลายของเดือน
 รอมฎอน
 เป็นช่วงเวลาที่ถูกบัญญัติให้ลุกขึ้นละหมาดและขยันหมั่นเพียร
 ในการทำอิบาดะฮ์ ท่านนบี ﷺ จึงได้ชี้แนะต่อเรื่องนั้น
 กระตุ้นประชาชาติให้ลุกขึ้นละหมาดในคำคืนเหล่านั้น
 และท่านเองก็ได้ปฏิบัติด้วยตนเอง
 ดังที่มีบันทึกในเศาะฮิหฺยฺนจากท่านนบี ﷺ ว่าท่านกล่าวว่า:
 «مَنْ قَامَ رَمَضَانَ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ، وَمَنْ قَامَ لَيْلَةَ
 الْقَدْرِ إِيمَانًا وَاحْتِسَابًا، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ».

“ผู้ใดยืนละหมาดในเดือนเราะมะฎอนด้วยความศรัทธามั่นแล
 และหวังในผลบุญ
 เขาจะได้รับการอภัยโทษจากบาปของเขาที่ผ่านมา
 และผู้ใดยืนละหมาดในคำคืนลี้ละตุลก็อดร์ด้วยความศรัทธา
 มั่นและหวังในผลบุญ
 เขาจะได้รับการอภัยโทษจากบาปของเขาที่ผ่านมา” ดังนั้น
 หากคำคืนกลางเดือนชะอ์บาน
 หรือคำคืนวันศุกร์แรกของเดือนรอมฎอน
 หรือคำคืนอิสรออ์และมีอ์รอญ์
 เป็นสิ่งที่มีบทบัญญัติให้จำเพาะด้วยการจัดเฉลิมฉลองหรือตั
 วยการงานอิบาดะฮ์อย่างใดอย่างหนึ่งแล้วละก็ ท่านนบี ﷺ
 ย่อมชี้แนะประชาชาติไปสู่สิ่งนั้น
 หรือย่อมปฏิบัติด้วยพระองค์เอง
 และหากมีสิ่งใดในเรื่องนั้นเกิดขึ้น แน่อนบรรดาเศาะฮาบะฮ์

เราะฎียัลลอฮุอันฮุม ย่อมถ่ายทอดมันมายังประชาชาติ
และย่อมไม่ปิดบังจากพวกเขา
ในเมื่อพวกเขาคือผู้ที่ดีที่สุด
และเป็นผู้ที่หวังดีต่อผู้คนมากที่สุดหลังจากบรรดานบี
อะลัยฮิมุสสลาม
และขออัลลอฮ์ทรงพอพระทัยต่อบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านร
อซูลลอฮ์

และทรงทำให้พวกเขาเป็นผู้ที่พระองค์พอพระทัยยิ่ง
ดังที่ได้ทราบมาแล้วจากคำกล่าวของบรรดานักวิชาการว
า แท้จริงไม่มีสิ่งใดที่ได้รับการยืนยันจากท่านเราะซูลลอฮ์
และไม่จากบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน เราะฎียัลลอฮุอันฮุม
ในเรื่องความประเสริฐของคืนวันศุกร์แรกของเดือนรอญับ
และไม่ในคืนกึ่งเดือนของชะฮ์บาน
ดังนั้นจึงทราบได้ว่าการเฉลิมฉลองทั้งสองนั้นเป็นบิตอะฮ์อิ
ตริซันในอิสลาม และในทำนองเดียวกัน
การเฉาะเจาะจงให้มีอิบาตะฮ์ใดๆ ในสองคืนนั้น
ก็เป็นบิตอะฮ์ที่น่ารังเกียจ
และเช่นเดียวกันกับคืนที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนเราะญับ
ซึ่งบางคนเชื่อว่าเป็นคืนอิสรออ์และม็อรอจ
ไมอนุญาตให้เฉาะเจาะจงคืนนั้นด้วยการอิบาตะฮ์ใด ๆ
เช่นเดียวกันไมอนุญาตให้จัดการเฉลิมฉลองในคืนนั้น
ทั้งนี้ด้วยหลักฐานที่ได้กล่าวมาก่อนแล้ว
นี้หากแม้จะรู้แน่ชัดก็ยังเป็นเช่นนั้น
แล้วนับประสาอะไรกับเมื่อทรงสนะที่ถูกต้องของบรรดานักวิชา
การระบุว่าเวลาของมันไม่เป็นที่รู้แน่ชัด

และคำกล่าวอ้างของผู้ที่อ้างว่า:
มันคือคืนที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนรอมฎอนนั้น
เป็นคำกล่าวอ้างที่เป็นเท็จ
ไร้หลักฐานรองรับในหะดีษที่เศาะฮี้ห์ และช่างกล่าวได้ดียิ่ง
ผู้ที่กล่าวว่า:

และสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในบรรดากิจการทั้งหลาย
คือสิ่งที่ได้ดำเนินมาแต่ก่อนบนหนทางนำ...
และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในบรรดากิจการทั้งหลายคือการอุตริและ
คิดสร้างสิ่งใหม่ๆ

และเราขอต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเป็นที่พึงแห่งการวอนขอ
ให้ทรงประทานความสำเร็จแก่เราและมุสลิมทั้งมวลในการยึด
มั่นในสุนนะฮ์และยืนหยัดอย่างมั่นคงอยู่บนมัน
และระมัดระวังจากสิ่งที่ขัดแย้งกับมัน
เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ

ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและประทานความสันติแด่
บ่าวของพระองค์และเราะซูลของพระองค์
ท่านนบีมุฮัมมัดของพวกเรา และแด่วงศ์วานของท่าน
และอัครสาวกของท่านทั้งหมด

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 8

คำตักเตือนสำคัญเกี่ยวกับความเท็จของวะสียะฮ์
ที่ถูกอ้าง

โดยเชคอะหมัด

ผู้รับใช้แห่งมัสยิดนะบะวียอันศักดิลีลหิ

จาก अबดุลอะซีซ บิน अबดุลลอฮ บิน บาซ
ถึงบรรดาผู้ที่ได้อ่านสิ่งนี้ในหมู่มุสลิม
ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครองพวกเขาด้วยอิสลาม
และขอพระองค์ทรงปกป้องเราและพวกเขาให้พ้นจากความช
วของคำอุปโลกน์ที่พวกคนเขลาผู้หยาบซำกุขึ้น อาหมิน
ขอสันติสุข
ความจำเริญและความเมตตาจากอัลลอฮ์จงประสบแด่พวกเขา
น

อนึ่ง

:

ข้าพเจ้าได้อ่านคำกล่าวหนึ่งที่ถูกอ้างว่าเป็นของชัยค์อะหมัด
ผู้รับใช้มัสยิดนะบะวียอันทรงเกียรติ มีชื่อว่า :
“นี่คือโอวาทจากนครมะดีนะฮ์ อัล-มุเนาะเราะฮ์
โดยชัยค์อะหมัด ผู้รับใช้มัสยิดนะบะวียอันทรงเกียรติ”
โดยท่านได้กล่าวไว้ว่า :

"ฉันได้เฝ้าตื่นในคืนวันศุกร์

อ่านอัลกุรอาน

แล้วหลังจากอ่านพระนามอันงดงามยิ่งของอัลลอฮ์จนจบ
ครั้นเสร็จสิ้นจากนั้นฉันก็เตรียมตัวเข้านอน

ก็พลันได้เห็นผู้มีใบหน้าอันผ่องใส คือท่านเราะซูลลอฮ์ ﷺ
ผู้ซึ่งได้นำโองการแห่งอัลกรุอันและบทบัญญัติอันทรงเกียรติ
มา เป็นความเมตตาแก่มวลสากลโลก คือท่านมุฮัมมัด ﷺ
แล้วท่านกล่าวว่า “โอ้ เชค อะหมัด” ฉะนั้นจึงกล่าวว่า
“ข้าขอโน้มสนองตอบ โอ้ท่านเราะซูลลอฮ์
โอ้ผู้ทรงเกียรติที่สุดแห่งสิ่งถูกสร้างของอัลลอฮ์”

เขาจึงกล่าวแก่ฉันว่า:

ฉันรู้สึกละอายต่อการกระทำอันเลวทรามของคุณ

และฉันไม่อาจเผชิญหน้ากับพระองค์อัลลอฮ์และบรรดามลาอิกะฮ์ได้ เพราะว่า จากวันศุกร์ถึงวันศุกร์
มีผู้เสียชีวิตจำนวนหนึ่งแสนหกหมื่นคน

โดยมิได้อยู่บนศาสนาอิสลาม —

แล้วเขาได้กล่าวถึงบางส่วนจากสิ่งที่ผู้คนได้ตกอยู่ในบรรดา
บาปการฝ่าฝืนทั้งหลาย จากนั้นเขากล่าวว่า: -

พินัยกรรมนี้เป็นความเมตตาต่อพวกเขา จากอัลลอฮ์
ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงอำนาจบังคับ

จากนั้นท่านได้กล่าวถึงบางส่วนจากสัญญาณแห่งวันอาสาน
จนกระทั่งกล่าวว่า: “จงแจ้งแก่พวกเขาเถิด โอ้ ชัยคอะหฺมัด
เกี่ยวกับคำสั่งเสียนี้

เพราะแท้จริงมันถูกถ่ายทอดด้วยปากกาแห่งกอดัรจากแผ่นจ
าริกอันถูกรักษาไว้

และผู้ใดเขียนคำสั่งเสียนี้และส่งต่อจากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมือง
หนึ่ง และจากสถานที่หนึ่งไปสู่อีกสถานที่หนึ่ง

ก็จะมีการสร้างปราสาทให้แก่เขาในสวนสวรรค์

และผู้ใดไม่เขียนและไม่ส่งต่อ

ชะฟาอะฮ์ของฉันจะถูกห้ามแก่เขาในวันกียามะฮ์”

และผู้ใดที่เขียนคำสั่งสอนนี้ไว้ หากเขาเป็นคนยากจน

อัลลอฮ์จะทำให้เขาร่ำรวย หรือหากเป็นลูกหนี้

อัลลอฮ์จะทรงชำระหนี้ของเขา หรือมีบาปติดตัว

อัลลอฮ์จะทรงอภัยโทษแก่เขาและบิดามารดาของเขา

ด้วยบะเราะกะฮ์แห่งคำสั่งสอนฉบับนี้

และผู้ใดในหมู่ปวงบ่าวของอัลลอฮ์ที่มีได้เขียนถ้อยคำนี้

ใบหน้าของเขาจะมีดคล้ำทั้งในโลกนี้และในปรโลก

“และเขากล่าวว่า:

ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่สามครั้งว่า

แท้จริงสิ่งนี้เป็นความจริง และหากฉันเป็นผู้โกหก

ก็ขอให้ออกจากโลกนี้โดยมิใช่บนอิสลาม

และผู้ใดเชื่อมั่นในสิ่งนี้

เขาจะรอดพ้นจากการลงโทษของไฟนรก ส่วนผู้ใดปฏิเสธมัน

ก็ถือว่าได้ปฏิเสธศรัทธา”

นี่คือสรุปความของสิ่งที่มีอยู่ในพินัยกรรมที่ถูกอุปโลกนัต

ของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

และแท้จริงเราได้ยินพินัยกรรมเท็จฉบับนี้มาแล้วหลายครั้งตล

อดหลายปีที่ผ่านมา มีการเผยแพร่ในหมู่ผู้คนเป็นครั้งคราว

และแพร่สะพัดในหมู่สามัญชนเป็นจำนวนมาก

ทั้งถ้อยคำของมันก็แตกต่างกันไป

และผู้กล่าวเท็จนั้นกล่าวว่า: แท้จริงเขาได้เห็นท่านนบี ﷺ

ในยามหลับ แล้วท่านได้มอบหมายคำกำชับนี้แก่เขา

และในแผ่นเผยแพร่ฉบับล่าสุดนี้ที่เราได้กล่าวถึงกับท่านผู้อ่า

น ผู้ปั้นเรื่องใส่ร้ายได้อ้างว่าเขาได้เห็นท่านนบี ﷺ

เมื่อเขากำลังเตรียมตัวเข้านอน ดังนั้น ความหมายก็คือ
เขาเห็นท่านในขณะตื่น!

ผู้ใส่ร้ายผู้นี้ได้อ้างไว้ในคำส่งเสียนี้หลายประการ
ซึ่งเป็นการโกหกที่ขัดแย้งที่สุด
และเป็นความเท็จที่ปรากฏชัดที่สุด
ข้าพเจ้าจะชี้ให้ท่านตระหนักถึงมันในเร็ว ๆ นี้ในถ้อยคำนี้
อินชาอัลลอฮ์

และแท้จริงข้าพเจ้าได้ตัดเตือนเกี่ยวกับมันมาแล้วในปีที่ผ่านมา
มา และได้ชี้แจงแก่ผู้คนว่า

มันเป็นหนึ่งในคำโกหกที่ขัดแย้งที่สุด

และเป็นความเท็จที่แจ่มชัดที่สุด

ครั้นเมื่อข้าพเจ้าได้พิจารณาแผนเผยแพร่ฉบับล่าสุดนี้

ข้าพเจ้าก็ลังเลที่จะเขียนถึงมัน

เนื่องจากความเท็จของมันได้ปรากฏชัด

และความอูกออาจของผู้ใส่ร้ายของมันในการโกหก

และข้าพเจ้าไม่เคยคาดคิดว่า

ความเท็จของมันจะเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้มีวิจาร์ณญาณเพิ
ยงเล็กน้อย หรือมีฟิฏเราะฮ์อันบริสุทธิ์

แต่พี่น้องร่วมศรัทธาจำนวนมากได้แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า

ข่าวเท็จนี้ได้แพร่ไปในหมู่ผู้คนเป็นอันมาก

เล่าต่อกันปากต่อปาก และบางคนก็เชื่อถือมัน ดังนั้น
ด้วยเหตุนี้เอง

ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เช่นข้าพเจ้าที่จะต้อง
เขียนกล่าวถึงมัน

เพื่อชี้แจงให้ประจักษ์ถึงความเป็นเท็จของมัน

และว่านั่นคือการปรักปรำต่อเราะซูลของอัลลอฮ์ ﷺ
เพื่อจะได้ไม่มีใครใดหลงเชื่อมั่น
และผู้ใดก็ตามในหมู่บรรดาผู้มีความรู้และความศรัทธา
หรือบรรดาผู้มีปัญญาที่บริสุทธิ์และสติปัญญาที่ถูกต้อง
ได้พิจารณาสิ่งนั้น ก็ย่อมรู้ชัดว่า
นั่นเป็นเรื่องโกหกและการกล่าวเท็จจากหลายด้าน

ข้าพเจ้าได้สอบถามญาติบางคนของชัยคุ อะหมัด
ผู้ซึ่งชื่อกล่าวหาอันเป็นเท็จนี้ถูกอ้างโยงถึงท่าน
เกี่ยวกับพินัยกรรมฉบับนี้ เขาตอบข้าพเจ้าว่า:
พินัยกรรมดังกล่าวเป็นเรื่องอุปโลกน์ที่ถูกยัดเยียดแก่ชัยคุ
อะหมัด และท่านมิได้กล่าวถ้อยคำดังกล่าวเลยโดยแท้
และชัยคุ อะหมัดที่กล่าวถึงนั้นได้เสียชีวิตไปแล้วมาระยะหนึ่ง
และแม้ว่าเราจะสมมุติว่า ชัยคุ อะหมัดที่กล่าวถึงนั้น
หรือผู้ที่อาวุโสกว่าเขา อ้างว่าเขาได้เห็นท่านนบี
ﷺ ในความฝันหรือในขณะตื่น

และได้สั่งเสียเขาด้วยคำสั่งเสียนี้
เราก็ย่อมทราบโดยแน่แท้ว่าเขาเป็นผู้กล่าวเท็จ
หรือว่าผู้ที่พูดเช่นนั้นกับเขานั้นคือชัยคุอน หาใช่ท่านเราะซูล
ﷺ ไม่ ด้วยกับเหตุผลหลายประการ ได้แก่:

ประการแรก: แท้จริงท่านนบี ﷺ
จะไม่ถูกเห็นในสภาพตื่นหลังจากการเสียชีวิตลงของท่าน ﷺ
และผู้ใดในหมู่ผู้โง่เขลาของพวกซุฟีย์ที่อ้างว่าเขาเห็นท่านน
บี ﷺ ในสภาพตื่น หรือว่า (ท่านนบี) มาร่วมงานเมาลิด
หรือสิ่งที่คล้ายคลึงกันนั้น
แท้จริงเขาได้ผิดพลาดอันเลวร้ายที่สุด

ถูกความคลุมเครือหลอกลวงอย่างยิ่ง
 ตกอยู่ในความมืดอันใหญ่หลวง
 และได้ขัดกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์
 และมติเอกฉันท์ของบรรดานักวิชาการ
 เพราะแท้จริงบรรดาผู้ตายจะออกจากหลุมศพของพวกเขาใน
 วันกิยามะฮ์เท่านั้น มิใช่ในโลกนี้ และผู้ใดที่กล่าวขัดกับนั้น
 เขาก็คือผู้กล่าวเท็จด้วยความเท็จที่ชัดแจ้ง
 หรือเป็นผู้หลงผิดที่ถูกทำให้สับสน
 เขามิได้รู้จักสัจธรรมที่สะสफศอลิหฺได้รู้จัก
 และเป็นหนทางที่บรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ
 และบรรดาผู้ตามของพวกเขาโดยความดีงาม
 ได้ยึดถือดำเนินมา และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงกล่าวว่า:

﴿ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيُّونُونَ ﴿١٥﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾﴾

"หลังจากนั้น แท้จริงพวกเจ้าต้องตายอย่างแน่นอน
 แล้ว แท้จริงพวกเจ้าจะถูกให้ฟื้นคืนชีพขึ้น
 ในวันกิยามะฮ์" [ซูเราะฮ์ อัล-มูมินูน : 15, 16] และท่านนบี
 ﷺ กล่าวว่า:

«أَنَا أَوَّلُ مَنْ تَنْشَقُّ عَنْهُ الْأَرْضُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ وَأَوَّلُ مُشَفِّعٍ»

“ฉันเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นมาออกจากแผ่นดินในวันกิยามะฮ์
 (วันพิพากษา) และฉันเป็นผู้วิงวอนชะฟาอะฮ์
 (ขอการช่วยเหลือ) คนแรก
 และเป็นคนแรกที่ได้รับการตอบรับให้ชะฟาอะฮ์”
 และโองการทั้งหลายและหะดีษในความหมายนี้ มีอยู่มากมาย
 ประการที่สอง: แท้จริงท่านเราะสูล ﷺ

จะไม่กล่าวสิ่งที่ขัดต่อความจริง

ไม่ว่าจะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่หรือหลังจากการเสียชีวิตลงของท่าน

และพินัยกรรมนี้ขัดกับศาสนบัญญัติของท่านอย่างชัดเจน

โดยมีหลายประเด็น — ดังที่จะกล่าวต่อไป —

และสามารถเห็นท่าน ๐ ได้ในความฝัน

และใครก็ตามที่ได้เห็นท่านในฝันในรูปลักษณะอันทรงเกียรติ

ของท่าน ก็ย่อมถือว่าได้เห็นท่านจริง

เพราะช่วยคุณไม่สามารถที่จะเลียนแบบรูปลักษณะของท่านได้

ดังที่มีมาในฮาดีษเศาะฮีห์อันทรงเกียรติ

ที่ว่าเรื่องสำคัญอยู่ที่ศรัทธาของผู้เห็น ความสัตย์จริงของเขา

ความเที่ยงธรรม ความแม่นยำ ความเคร่งครัดในศาสนา

และความซื่อสัตย์ของเขา และว่าเขาได้เห็นท่านนบี ๐

ในรูปลักษณะของท่าน หรือในรูปลักษณะอื่น

แม้ว่าจะมีหะดีษที่รายงานว่าท่านนบี ๐

ได้กล่าวไว้ในขณะที่ท่านมีชีวิตอยู่

หากมันมิได้มาจากสายรายงานของบรรดาผู้รายงานที่เชื่อถือ

ได้ ผู้เที่ยงธรรม และแม่นยำในการถ่ายทอด ก็ไม่อาจยึดถือ

และไม่นำมาเป็นหลักฐาน

หรือถึงแม้จะมาจากสายของผู้รายงานที่เชื่อถือได้และแม่นยำ

หากมันขัดกับรายงานของผู้ที่มีความจำแนกกว่าและน่าเชื่

อถือกว่า

โดยเป็นความขัดกันที่ไม่อาจประสานให้เข้ากันได้ระหว่างสอง

รายงานนั้น ก็ให้ถือว่าอย่างหนึ่งเป็นมะนซูก

ไม่ให้นำมาปฏิบัติ

ส่วนอีกอย่างหนึ่งเป็นนาสิค

ให้นำมาปฏิบัติ ทั้งนี้เมื่อสามารถทำได้ตามเงื่อนไขของมัน
และเมื่อไม่สามารถทั้งการประสานและการนัสค์ได้
ก็จำเป็นต้องทิ้งรายงานของผู้ที่มีความจำต้อกว่า
และมีความเที่ยงธรรมน้อยกว่า
และตัดสินใจมันเป็นรายงานชนิดซาซซึไม่ให้นำมาปฏิบัติ

แล้วจะว่าอย่างไรกับการระสียะฮ์
หรือพินัยกรรมที่ไม่รู้แน่ชัดว่าผู้ที่อ้างว่าถ่ายทอดมันจากท่าน
รอซูลุลลอฮ์ ﷺ เป็นใคร
และไม่รู้ถึงความเที่ยงตรงและความซื่อสัตย์ของเขาเล่า?
ในสภาพเช่นนี้ย่อมสมควรถูกทิ้งและไม่ควรใส่ใจ
แม้ว่าในเนื้อหาจะไม่มีสิ่งที่ขัดต่อศาสนบัญญัติก็ตาม
แล้วจะยังต้องกล่าวอย่างไร
หากพินัยกรรมนั้นประกอบด้วยหลายประการที่บ่งชี้ถึงความ
ป็นโมฆะของมัน
ว่าเป็นสิ่งที่ถูกกล่าวเท็จอ้างต่อท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ
และยังมีการบัญญัติศาสนาที่อัลลอฮ์มิได้ทรงอนุญาต?!
และท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ قَالَ عَلَى مَا لَمْ أَقُلْ؛ فَلَيْسَ بِي مَفْعَدَهُ مِنَ النَّارِ»

"ใครก็ตามที่อ้างว่าฉันได้กล่าวสิ่งที่ไม่ได้กล่าว
ดังนั้นเขาจงเตรียมที่นั่งของเขาในนรก" และแท้จริง
ผู้ที่ทุเรื่องคำสิ่งเสียนี้แล้วพาดพิงใส่ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ
ด้วยสิ่งที่ท่านมิได้กล่าว
เขาได้กล่าวเท็จต่อท่านด้วยความเท็จอันชัดแจ้งและร้ายแรง
ช่างสมควรเพียงใดที่เขาจะได้รับการชมชูนับยิ่งใหญ่นี้

และช่างสมควรยิ่งนักหากเขาไม่รีบเร่งกลับตัวสำนึกผิด
(เตาบะฮ์)

พร้อมทั้งประกาศแก่ผู้คนถึงความเป็นเท็จของคำสั่งเสียนี้ที่พ
าดพิงต่อเราะสุลุลลอฮ์

เพราะผู้ใดที่เผยแพร่ความเท็จในหมู่ผู้คน

และพาดพิงมันถึงศาสนา

การกลับตัวสำนึกผิดของเขาจากสิ่งนั้นจะไม่ถูกต้อง

เว้นแต่โดยการประกาศและเปิดเผยการกลับตัวนั้น

เพื่อให้ผู้คนได้ทราบถึงการถอนกลับจากคำโกหกของเขา

และการที่เขาได้ปฏิเสธคำกล่าวของตนเอง

ทั้งนี้

ตามดำรัสของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่งว่า:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ
فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّعْنُونَ ۖ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا
وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ۝﴾

"แท้จริงบรรดาผู้ที่ปิดบังหลักฐานอันชัดเจน
และซ่อนเร้นอันถูกต้องที่เราได้ให้ลงมาหลังจากที่เราได้ชี้แจง
มันไว้แล้วในคัมภีร์สำหรับมนุษยนั้น ชนเหล่านี้แหละ
อัลลอฮ์จะทรงขับไล่พวกเขาให้พ้นจากความเมตตาของพระ
องค์ และผู้สาปแช่งทั้งหลายก็จะสาปแช่งพวกเขาด้วย"

"นอกจากผู้ที่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัว
และปรับปรุงแก้ไข และชี้แจงสิ่งที่ปกปิดไว้
ชนเหล่านี้ข้าจะอภัยโทษให้แก่พวกเขา และข้าคือผู้อภัยโทษ
และเมตตาเสมอ" [ซูเราะฮ์ อัลบะกอเราะฮ์ : 159-160] ดังนั้น
อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ชี้แจงในอายะฮ์อันทรงเกียรตินี้ว่า

ใครก็ตามที่ปกปิดส่วนหนึ่งจากสัจธรรม
การเตาบะฮ์ของเขาจากสิ่งนั้นย่อมไม่ถูกต้อง
นอกจากภายหลังจากการแก้ไขและการชี้แจงให้กระจ่าง
และอัลลอฮ์ ตะอาลา
ได้ทรงทำให้ศาสนาสมบูรณ์แก่ปวงบ่าวของพระองค์แล้ว
และทรงได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเขาแล้วซึ่งความกรุณาเมตตา
ของพระองค์ โดยการสงเคราะห์ซุลมฮัมมัด ﷺ มา
และสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงวะฮยูแก่ท่านจากบทบัญญัติอันสมบูรณ์
และพระองค์มิได้ทรงรับท่านกลับคืนสู่พระองค์
เว้นแต่หลังจากได้ทำให้สมบูรณ์และได้ชี้แจงแล้ว ดังที่อัลลอฮ์
ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ
الْإِسْلَامَ دِينًا...﴾

"วันนี้ข้าได้ให้สมบูรณ์แก่พวกเจ้าแล้ว
ซึ่งศาสนาของพวกเจ้าและข้าได้ให้ครบถ้วนแก่พวกเจ้าแล้ว
ซึ่งความกรุณาเมตตาของข้า
และข้าได้เลือกอิสลามให้เป็นศาสนาแก่พวกเจ้าแล้ว"
[ซูเราะฮ์ อัลมาอิเดฮ์ : 3]

และผู้ก่แต่งคำสั่งเสียนี้ขึ้นได้ปรากฏในศตวรรษที่สิบสี่
มุ่งหมายจะทำให้ผู้คนสับสนหลงผิดด้วยศาสนาใหม่
อันมีผลให้ผู้ที่ยอมรับบทบัญญัติของเขาได้เข้าสู่สวนสวรรค์
ส่วนผู้ที่ไม่ยอมรับบทบัญญัติของเขาถูกกีดกันจากสวนสวรรค์
และเข้าสู่นรก
และเขามุ่งหมายจะทำให้คำสั่งเสียที่เขาอุปโลกน์ขึ้นนี้ยิ่งใหญ่

กว่าและประเสริฐกว่าอัลกุรอาน
 โดยที่เขาได้อุปโลกนไว้ในนั้นว่า:
 ผู้ใดเขียนมันและส่งต่อจากเมืองหนึ่งสู่อีกเมืองหนึ่ง
 หรือจากสถานที่หนึ่งสู่อีกสถานที่หนึ่ง
 จะมีการสร้างปราสาทให้แก่เขาในสวรรค์
 และผู้ใดไม่เขียนและไม่ส่งต่อมัน
 เขาจะหมดสิทธิได้รับชะฟาอะฮ์จากท่านนบี ﷺ
 ในวันพิพากษา และนี่คือหนึ่งในความเท็จที่ชั่วช้าที่สุด
 และเป็นหลักฐานอันชัดแจ้งที่สุดถึงความเท็จของพินัยกรรมนี้
 ตลอดจนความไร้ยางอายของผู้ที่ปั้นแต่งมัน
 และความบังอาจอย่างใหญ่หลวงของเขาในการโกหก;
 เพราะแท้จริง
 ผู้ที่คัดลอกอัลกุรอานคัมภีร์ที่มีเกียรติและส่งมันจากเมืองหนึ่ง
 ไปยังอีกเมืองหนึ่ง หรือจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง
 ก็หาได้รับความประเสริฐนี้ไม่
 หากเขามีได้ปฏิบัติตามอัลกุรอานคัมภีร์ที่มีเกียรติ
 แล้วผู้ที่เขียนคำปั้นแต่งอันเป็นเท็จนี้
 และผู้ที่นำมันไปเผยแพร่จากเมืองสู่เมืองจะพึงได้รับสิ่งนั้นได้
 ทุกรั้วกันแล้ว ใครก็ตามที่ไม่ได้คัดลอกคำภีร์อัลกุรอาน
 และไม่ได้ส่งคำภีร์อัลกุรอานจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศ
 หนึ่ง เขาย่อมไม่ถูกตัดสิทธิจากชะฟาอะฮ์ของท่านนบี ﷺ
 หากเขาเป็นผู้ศรัทธาต่อท่าน
 และเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสอนของท่าน
 และคำใส่ร้ายเพียงประการเดียวที่อยู่ในคำสงสัยฉบับนี้
 ก็เพียงพออยู่แล้วที่จะชี้ให้เห็นถึงความเป็นโมฆะของมัน

และว่าผู้ที่เผยแพร่มันเป็นผู้กล่าวเท็จ
อีกทั้งแสดงถึงความอู้อหังและความโง่เขลาของเขา
และความห่างไกลจากการรู้จักสิ่งที่ศาสนทูตของพระองค์ ﷺ
ได้นำมาอันเป็นทางนำ

และในพินัยกรรมนี้ — นอกเหนือจากที่ได้กล่าวไปแล้ว —
ยังมีเรื่องอื่นอีก

ซึ่งทั้งหมดล้วนบ่งชี้ถึงความเป็นโมฆะและความเท็จของมัน
แม้ผู้ที่कुแต่งมันจะสาบานเป็นพันครั้งหรือมากกว่านั้นว่ามัน
ถูกต้อง

และแม้เขาจะวิงวอนขอให้บทลงโทษอันใหญ่หลวงและการลง
ทัณฑ์ที่สาหัสที่สุดบังเกิดแก่ตนเอง

โดยอ้างว่าตนเป็นผู้สัตย์จริง เขาก็มิใช่ผู้สัตย์จริง
และมันก็ไม่ถูกต้อง แท้จริงมันนั้น โดยอัลลอฮ์
แล้วโดยอัลลอฮ์อีกครั้ง

เป็นหนึ่งในหมู่ความเท็จที่ยิ่งใหญ่และอัปยศอดุญที่สุด

และเราขอให้อัลลอฮ์ผู้ทรงมหابริสุทธิ

และบรรดาโมฆะอิกะฮ์ที่อยู่กับเรา เป็นพยาน,

และผู้ใดในหมู่มุสลิมที่ได้อ่านข้อเขียนนี้ —

ซึ่งเป็นคำเป็นพยานที่เราจะได้นำไปเผชิญต่อพระเจ้าของเรา

ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง — ว่า:

แท้จริงคำสั่งเสียฉบับนี้เป็นการโกหกและการอุปโลกน์ใส่ท่าน
เราะสูลของอัลลอฮ์ ﷺ

ขออัลลอฮ์ทรงทำให้ผู้ที่อุปโลกน์มันขึ้นมาถูกอับยศ

และทรงปฏิบัติต่อเขาตามที่เขาสมควรได้รับ

นอกเหนือจากที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ ยังมีสิ่งต่างๆ

อีกมากมายจากข้อความของมันเองที่ได้กล่าวถึงแล้ว
ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเท็จและความไม่ถูกต้องของคำสัญญา
ฉบับนี้ โดยบางส่วนมีดังนี้:

ประการแรก: คำกล่าวของเขาในนั้นที่ว่า: (เพราะว่า
ตั้งแต่วันศุกร์ถึงวันศุกร์

มีผู้เสียชีวิตจำนวนหนึ่งแสนหกหมื่นคนโดยมิได้อุบัติบนศาสนา
อิสลาม) เพราะว่าเป็นส่วนหนึ่งจากความรู้เรื่องเร้นลับ

และแท้จริงการประทอนวะฮีย์ได้ถูกตัดขาดจากท่านนบี ﷺ

หลังจากการเสียชีวิตของท่าน ทั้ง ๆ

ที่ในชีวิตของท่านเองนั้นก็มิรู้เรื่องเร้นลับ

แล้วนับประสาอะไรหลังจากการเสียชีวิตของท่าน ดังที่อัลลอฮ์
ผู้ทรงมหาวริษฐิ์ได้ตรัสว่า:

﴿قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ...﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ฉันจะไม่กล่าวแก่พวกท่านว่า
ที่ฉันมีบรรดาคลังสมบัติของอัลลอฮ์

และทั้งฉันก็มิรู้สิ่งเร้นลับ..." (ซูเราะฮ์ อัล-อันอาม : 50)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ...﴾

"จงกล่าวเถิด

(มุฮัมมัด)

ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินจะรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย
นอกจากอัลลอฮ์..." (อันนัมล : 65) และในหะดีษที่ถูกต้อง
จากท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«يَذَادُ رِجَالٌ عَنْ حَوْضِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَأَقُولُ: يَا رَبِّ! أَصْحَابِي أَصْحَابِي، فَيَقَالُ

และเป็นหลักฐานอันชัดแจ้งที่สุดที่บ่งชี้ถึงความเท็จของผู้ที่เกริ่นเรื่องนี้ขึ้นมา และถึงความรู้ความละเอียดของเขาต่ออัลลอฮ์ ตะอาลา และต่อป่าวของพระองค์

เพราะแท้จริงทั้งสามประการนี้มีได้เกิดขึ้นด้วยเพียงแค่การเขียนคัมภีร์อัลกุรอานอันทรงเกียรติ

แล้วมันจะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่เขียนคำสั่งเสียอันเป็นโมฆะนี้ได้อย่างไรกัน?!

แท้จริงผู้ชั่วช้าผู้นี้ต้องการเพียงล่อลวงและทำให้ผู้คนหลงผิดโดยผูกใจพวกเขาไว้กับ “คำสั่งเสีย” นี้ เพื่อให้พวกเขาคัดลอกมันและยึดติดกับความประเสริฐที่อ้างขึ้นมา

แล้วละหิงบรรดาสาเหตุที่อัลลอฮ์ทรงบัญญัติไว้แก่ป่าวของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงทำให้เป็นหนทางที่นำไปสู่ความมั่งคั่ง การชำระหนี้ และการได้รับการอภัยโทษต่อบาป

ดังนั้นเราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์

จากบรรดาสาเหตุแห่งการถูกทอดทิ้ง

และจากการเชื่อฟังอารมณ์ใฝ่ต่ำและชัยฏอน

ประการที่สาม:

จากบรรดาสิ่งที่บ่งชี้ถึงความเป็นโมฆะของพินัยกรรมฉบับนี้คือถ้อยคำในนั้นที่ว่า:

(และผู้ใดในหมู่ป่าวของอัลลอฮ์ที่ไม่เขียนมันไว้

ใบหน้าของเขาจะมีดดำทั้งในโลกนี้และอาคิเราะฮ์).

และสิ่งนี้ก็เป็นหนึ่งในความโกหกที่เลวร้ายที่สุดเช่นกัน

และเป็นหนึ่งในหลักฐานอันชัดแจ้งที่สุดถึงความเป็นโมฆะของพินัยกรรมนี้ และถึงความเท็จของผู้ที่แต่งเรื่องมัน

แล้วจะมีเหตุผลอันใดให้ผู้มีสติปัญญายอมรับได้ที่จะเขียนพินัยกรรมนี้

ซึ่งชายผู้ไม่เป็นที่รู้จักคนหนึ่งในศตวรรษที่สิบสี่ได้นำมา

โดยเขาแต่งเรื่องใส่เราะสุลของอัลลอฮ์

และอ้างว่าผู้ใดที่ไม่เขียนมัน

ใบหน้าของเขาจะมีดหมอทั้งในโลกนี้และปรโลก

ส่วนผู้ที่เขียนมันจะกลายเป็นผู้มั่งคั่งหลังจากความยากจน

หลุดพ้นจากหนี้สินหลังจากที่มันทับถมเหนือเขา

และบาปทั้งหลายที่เขาได้ก่อไว้จะได้รับการอภัย?!

มหาบริสุทธียิ่งแด่พระองค์ นี่คือการใส่ร้ายอันใหญ่หลวง!!

และแท้จริง

ทั้งหลักฐานและข้อเท็จจริงล้วนเป็นพยานยืนยันถึงความเท็จ

ของผู้ที่อุปโลกน์ความเท็จผู้นี้

ตลอดจนความอูกอาจอย่างใหญ่หลวงของเขาต่ออัลลอฮ์

และการขาดความละอายของเขาต่ออัลลอฮ์และต่อมนุษย์

ดังนั้น

หมู่ชนจำนวนมากที่มีได้เขียนสิ่งนั้น

ก็หาได้มีใบหน้าดำคล้ำไม่

และ

ณ

ที่นี่มีมหาชนจำนวนมากมหาศาล

ซึ่งไม่มีผู้ใดนับจำนวนพวกเขาได้ นอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น

ที่ได้เขียนสิ่งนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายครา

แต่หนี้สินของพวกเขาก็ได้ถูกชำระ

และความยากจนของพวกเขาก็ได้หมดสิ้น

ดังนั้น

เราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์

จากความเบี่ยงเบนของบรรดาหัวใจ และจากสนิมแห่งบาป

และบรรดาคุณลักษณะกับบทลงโทษเหล่านี้

มิใช่สิ่งที่บัพทบัญญัติอันสูงส่งได้บัญญัติไว้แม้สำหรับผู้ที่ยืนยัน
คัมภีร์ที่ประเสริฐและยิ่งใหญ่ที่สุด คืออัลกุรอานอันทรงเกียรติ
แล้วเช่นนั้นมันจะไปเกิดแก่ผู้ที่ยืนยันพินัยกรรมอันอุปโลกนขึ้น
ขึ้นมา ซึ่งประกอบด้วยหลากหลายประเภทของความเท็จ
และถ้อยความมากมายที่เป็นรูปแบบต่าง ๆ
ของการปฏิเสธศรัทธาได้อย่างไรเล่า
มหาบริสุทธิ์ยิ่งแด่อัลลอฮ์!!
ช่างทรงพ่อนผันเพียงใดต่อผู้ที่บังอาจอุปโลกนความเท็จต่อพ
ระองค์

ประการที่สี่: จากบรรดาสิ่งที่บ่งชี้ว่า “คำสังเสีย”
นี่เป็นความเท็จที่เลวร้ายที่สุด
และเป็นการโกหกที่ขัดแย้งที่สุด คือคำกล่าวในนั้นว่า:
“และผู้ใดเชื่อถือมัน เขาจะรอดพ้นจากการลงโทษของนรก
และผู้ใดกล่าวหามันเป็นเท็จ เขาก็เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา”
และเรื่องนี้ ———— อีกเช่นกัน ————
นับเป็นความอกอาจต่อการกล่าวเท็จที่ใหญ่หลวงที่สุด
และเป็นหนึ่งในความเท็จที่น่ารังเกียจที่สุด
ผู้ใส่ร้ายผู้นี้ได้เชิญชวนบรรดามุสลิมนับพันให้เชื่อถือการอ
ุปโลกนของตน
และอ้างว่าด้วยเหตุนี้พวกเขาจะรอดพ้นจากการลงโทษของ
ไฟนรก และว่าผู้ใดที่ปฏิเสธมันย่อมกลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา
ขอสาบานต่ออัลลอฮ์
แท้จริงผู้โกหกต่ออัลลอฮ์ผู้นี้ได้ก่อการอุปโลกนใส่ร้ายอันโ
งูหลาง
และขอสาบานต่ออัลลอฮ์ว่าเขาได้กล่าวสิ่งที่มีโทษสาหัส

แท้จริงผู้ที่เชื่อถือต่อมันนั่นแหละคือผู้ที่สมควรจะเป็นผู้ปฏิเสธ
ศรัทธา ไม่ใช่ผู้ที่ปฏิเสธมัน

เพราะมันคือการใส่ร้ายและความเท็จ

เป็นคำโกหกที่ไร้ซึ่งหลักฐานที่ถูกต้อง

และเราเป็นพยานต่ออัลลอฮฺว่าแท้จริงมันเป็นความเท็จ

และแท้จริงผู้ที่อุปโลกน์มันนั่นคือผู้โกหก

เขาต้องการจะบัญญัติแก่ผู้คนในสิ่งที่อัลลอฮฺมิได้ทรงอนุมัติ

และนำเข้าสูศาสนาของพวกเขาสิ่งที่มีโทษส่วนหนึ่งของมัน

ทั้งๆ ที่อัลลอฮฺได้ทรงทำให้ศาสนาสมบูรณ์

และทรงทำให้มันครบถ้วนสำหรับประชาชาตินี้มาก่อนการใส่

ร้ายนี้ถึงสิบสี่ศตวรรษแล้ว

จงตระหนักเถิด:

โอ้บรรดาผู้อ่านและพี่น้องทั้งหลาย

และพวกท่านทั้งหลายพึงระวังการเชื่อถือคำใส่ร้ายปั้นแต่งจำ

พวกนี้ และอย่าให้มันแพร่หลายในหมู่พวกท่าน

แท้จริงสัจธรรมนั้นมีแสงสว่างกำกับอยู่ มีสัปสนต่อผู้แสวงหา

ดังนั้นพวกท่านจงแสวงหาสัจธรรมด้วยหลักฐานของมัน

และจงสอบถามบรรดาผู้รู้เกี่ยวกับสิ่งที่คลุมเครือแก่พวกท่าน

และอย่าได้หลงกลต่อการสาบานของเหล่าจอมโกหก

เพราะแท้จริงอภิสัสผู้ถูกสาปแช่งได้สาบานต่อบิดามารดาของ

พวกท่าน

คืออาดัมและฮาวาฮ์

ว่าแท้จริงมันเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ตกเตือนด้วยความหวังดีต่อ

ทั้งสอง

ทั้งที่มันเป็นผู้ทรยศยิ่งใหญ่ที่สุด

และเป็นจอมโกหกที่สุด

ดังที่อัลลอฮฺได้ทรงเล่าถึงมันไว้

โดยพระองค์ตรัสไว้ว่า

พระองค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์และทรงสูงส่ง:

﴿وَقَاَسَهُمَا اِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِيْنَ﴾

"และมันได้สาบานแก่ทั้งสองนั้นว่าแท้จริงฉันอยู่ในพวกที่แนะนำท่านทั้งสอง" [อัลอะฮ์รอฟ : 21] และพวกเจ้าจงระวังเขาและพวกเจ้าจงระวังบรรดาผู้ติดตามของเขาที่เป็นพวกผู้กล่าวเท็จ

เพราะแท้จริงทั้งเขาและบรรดาผู้ติดตามของเขานั้นช่างมีทั้งคำสาบานอันเป็นเท็จ พันธสัญญาอันคดโกงหักหลัง และถ้อยคำอันสวดยหรูประดับประดาเพื่อการหลอกล่อและการทำให้หลงผิดมากมายเพียงใด!

ส่วนสิ่งที่ผู้โกหกผู้นี้ที่กล่าวถึงเรื่องการปรากฏของความชั่วทั้งหลาย นั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง และคัมภีร์อัลกุรอานและซุนนะฮ์อันบริสุทธิได้ตักเตือนให้ระวังจากความชั่วเหล่านั้นอย่างถึงที่สุด และในทั้งสองนั้นมีทางนำและความเพียงพอ

ส่วนสิ่งที่กล่าวถึงเกี่ยวกับสัญญาณวันสิ้นโลกนั้น แท้จริงอะดีษของท่านเราะสูลุลลอฮ์ คืออัลลัลลอฮฺอะลียฮิระสลัม ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนถึงสิ่งที่จะเป็นสัญญาณของวันสิ้นโลก และอัลกุรอานก็ได้บ่งชี้ถึงบางประการจากนั้น ดังนั้นผู้ใดประสงค์จะรู้เรื่องนี้ ย่อมพบมันอยู่ในแหล่งอันถูกต้องของมัน คือบรรดาตำราอะดีษและงานนิพนธ์ของบรรดาผู้รู้และผู้ศรัทธา

๕๖ และผู้คนไม่มีความจำเป็นต่อคำชี้แจงเช่นที่ผู้ใส่ร้ายผู้นี้ประติ

ษฐขึ้นและการหลอกลวงของเขา
ตลอดจนการนำความจริงไปปะปนกับความเท็จ
ขอให้อัลลอฮ์ทรงคุ้มครองฉัน พวกท่าน และมุสลิมทั้งมวล
ให้พ้นจากความชั่วร้ายของบรรดาชัยฏอน
จากบรรดาพิตนุสของผู้น่าให้หลงผิด
จากความเอนเอียงออกนอกแนวทางที่เที่ยงตรงของบรรดาผู้เ
อนเอียง
และจากการตบตาหลอกลวงของบรรดาศัตรูของอัลลอฮ์ผู้ยึด
ถือความเท็จ
ผู้ที่ต้องการจะดับแสงสว่างของอัลลอฮ์ด้วยปากของพวกเขา
และทำให้ผู้คนสับสนในศาสนาของพวกเขา
แต่อัลลอฮ์ทรงทำให้แสงสว่างของพระองค์สมบูรณ์
และทรงประทานชัยชนะแก่ศาสนาของพระองค์
แม้ศัตรูของอัลลอฮ์จากบรรดาชัยฏอนและบรรดาผู้ติดตามขอ
งพวกมันจากบรรดาผู้ที่ไม่ศรัทธาและพวกผู้ปฏิเสธการมีพร
ะเจ้าจะเกลียดชังอยู่ก็ตาม
เราขอต่ออัลลอฮ์โปรดทำให้สภาพการณ์ของบรรดามุสลิมดี
งาม และทรงโปรดปรานแก่พวกเขาให้ได้ปฏิบัติตามความจริง
ให้ได้ยืนหยัดมั่นคงอยู่บนมัน
และให้ได้เตาบะหฺต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่งจากบาปทั้งปวง
เพราะแท้จริงพระองค์คือผู้ทรงรับการเตาบะหฺอยู่เสมอ
ผู้ทรงเมตตา และผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่ง
และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ที่พอเพียงแก่เราแล้ว
และเป็นผู้รับมอบหมายที่ดีเยี่ยม และไม่มีอำนาจและพลังใดๆ
นอกจากด้วยอำนาจและพลังของอัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง

ผู้ทรงยิ่งใหญ่

และบรรดามวลการสรรเสริญที่สมบูรณ์ยิ่งเป็นเอกสิทธิ์ของ
งอัลลอฮฺพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
เศาะละวาตและสลามขอจงประสบแด่บ่าวของพระองค์และรอ
ซูลของพระองค์ ผู้สัตย์จริง ผู้มีสัจจะ
ตลอดจนวงศ์วานของท่าน สหายของท่านทั้งหลาย
และบรรดาผู้ตามของท่านด้วยความดีงาม
จนถึงวันแห่งการตอบแทน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ : 9

หุกุมเกี่ยวกับไสยศาสตร์และหมอดู

และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทั้งสองนี้¹

มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
ขอพรอันประเสริฐและความศานติจงมีแด่ผู้ห่มมิด
ผู้ซึ่งไม่มีศาสนทูตใดหลังจากท่าน และต่อจากนี้:

เนื่องจากในระยะหลังมานี้มีพวกนักไสยศาสตร์จำนวนมาก
ที่อ้างตนว่าเป็นแพทย์

และทำการรักษาด้วยวิธีไสยศาสตร์หรือวิชาหมอดู

อีกทั้งแพร่กระจายอยู่ในบางประเทศ

และฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบผู้คนที่ยหลงเชื่อง่าย

ซึ่งส่วนมากถูกครอบงำด้วยความไม่รู้

ดังนั้นข้าพเจ้าเห็นสมควร

ในฐานะคำตักเตือนด้วยความหวังดีเพื่ออัลลอฮ์และปวงบ่าว
ของพระองค์

ที่จะชี้แจงถึงอันตรายอันใหญ่หลวงที่มีต่ออิสลามและบรรดามุ
สลิม

เพราะในเรื่องดังกล่าวมีการผูกหวังกับสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์
ตะอาลา

¹ คำสั่งเสียฉบับนี้ได้รับการเผยแพร่ในสมุดเล่มเล็กเลขที่

โดยสำนักงานประธานทั่วไปของหน่วยงานการวิจัยทางวิชาการ
และการเชิดชูชนและการแนะแนว เมื่อปี 1402 ฮ.ศ.

และเป็นการขัดต่อคำสั่งของพระองค์และคำสั่งของท่านนบี ﷺ
ดังนั้น

ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยวิงวอนขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ว่า
า: การรักษา นั้นเป็นที่ยอนุญาตโดยเป็นที่เห็นพ้องกัน
และมุสลิมสามารถไปยังแพทย์อายุรกรรม

หรือแพทย์ศัลยกรรม หรือแพทย์ระบบประสาท
และทำนองเดียวกัน เพื่อให้แพทย์วินิจฉัยโรคให้

และทำการรักษาด้วยยาที่เหมาะสมอันเป็นที่ยอนุญาตตามบท
บัญญัติศาสนา ตามความรู้ทางการแพทย์ที่มีอยู่

เพราะสิ่งนี้เป็นการยึดเอาสาเหตุทั้งหลายตามวิสัยทั่วไป

และไม่ขัดกับการมอบหมายต่อพระองค์

แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงประทานโรคลงมา

และทรงประทานยามาพร้อมกับมัน ผู้ที่รู้จัก ผู้ที่ไม่รู้จักไม่รู้
แต่พระองค์มิได้ทรงทำให้ความหายจากโรคของปวงบ่าวอยู่ใน
สิ่งที่พระองค์ทรงห้ามไว้แก่พวกเขา

ดังนั้น

ไม่อนุญาตให้ผู้ป่วยไปหาหมอดูที่อ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับเพื่อจะรู้โร
คของตนจากพวกเขา เช่นเดียวกัน

ไม่อนุญาตให้เขาเชื่อพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาบอกกล่าว

เพราะแท้จริงพวกเขาพูดเดาสุ่มเอาในเรื่องเร้นลับ

หรือเรียกพวกญินมาเพื่อขอให้ช่วยในสิ่งที่พวกเขาต้องการ

และพวกเหล่านี้ถูกตัดสินว่าเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาและเป็นผู้หล
งผิด เมื่อพวกเขาอ้างว่ารู้สิ่งเร้นลับ

และอิหม่ามมุสลิมได้รายงานไว้ในเศาะฮิฮฺของท่านว่า
ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ آتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ، لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةُ أَرْبَعِينَ يَوْمًا».

"ผู้ใดไปหาหมอดู แล้วถามเขาถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การละหมาดของเขาจะไม่ได้รับการตอบรับเป็นเวลา 40 วัน"

และรายงานจากอบูฮุรัยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า :

«مَنْ آتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

"ผู้ใดไปหานักทำนายหรือหมอดู แล้วเชื่อในสิ่งที่เขาบอก แท้จริงแล้วเขาผู้นั้นได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ " บันทึกโดย อบูดาวูด และอัล-หากิม ได้รับรองว่าเป็นหะดีษเศาะฮีห์ จากท่านนบี ﷺ ด้วยถ้อยคำว่า:

«مَنْ آتَى عَرَّافًا أَوْ كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

"ผู้ใดไปหาหมอรู้โชคชะตา หรือหมอทำนาย แล้วเชื่อในสิ่งที่เขาบอก แท้จริงแล้วเขาผู้นั้นได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ "

จากอิหมรอน บิน ฮุซัยน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า: ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«لَيْسَ مِنَّا مَنْ تَطَيَّرَ أَوْ تَطَيَّرَ لَهُ، أَوْ تَكَهَّنَ أَوْ تُكُهَّنَ لَهُ، أَوْ سَحَرَّ أَوْ سَحَرَ لَهُ، وَمَنْ آتَى كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

"ถือว่าไม่ใช่พวกเรา ผู้ซึ่งกระทำตะกียอยยุร (การเชื่อในเรื่องโชคลาง) หรือให้ผู้อื่นทำตะกียอยยุรให้เขา

หรือผู้ที่ทำนายนอนาคต หรือให้ผู้อื่นทำนายนให้เขา
หรือผู้ที่ทำไสยศาสตร์ หรือไปหานักไสยศาสตร์ให้ทำให้เขา
และผู้ใดไปหานักทำนายหรือหมอดู และเชื่อในสิ่งที่เขาบอก
แท้จริงแล้วเขาผู้นั้นได้ปฏิเสธสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่ท่านน
บีมุฮัมมัด ﷺ " (บันทึกโดย อัล-บัซซาร์) ด้วยสายรายงานที่ดี
ในหะดีษอันทรงเกียรติเหล่านี้

ได้ห้ามการไปหาบรรดาหมอดูและผู้ทำไสยศาสตร์ทั้งหลายแ
ละพวกในทำนองเดียวกัน

ตลอดจนการถามพวกเขาและเชื่อในคำพูดของพวกเขา
และได้ขูด้วยบทลงโทษสำหรับการกระทำดังกล่าว
ดังนั้น

ไมอนุญาตให้หลงเชื่อว่าพวกเขาพูดจริงในบางเรื่อง
และไมอนุญาตให้หลงไปกับจำนวนผู้คนมากมายที่ไปหาพวก
เขา เพราะแท้จริงพวกเขาเป็นผู้โง่เขลา

ไมอนุญาตให้ผู้คนหลงเชื่อพวกเขา
เนื่องจากท่านเราะซูลลอฮฺ ﷺ ได้ห้ามมิให้ไปหาพวกเขา
ไต่ถามพวกเขา และเชื่อถือพวกเขา

ด้วยเหตุว่าภายในสิ่งนั้นมีความชั่วอันใหญ่หลวง
อันตรายอันร้ายแรง และผลลัพธ์ที่เลวร้าย
และเพราะพวกเขาเป็นพวกโกหกชั่วช้าเสเพล.

อีกทั้งในหะดีษเหล่านี้

ยังเป็นหลักฐานชี้ถึงการปฏิเสธศรัทธาของหมอดูและนักไสย
ศาสตร์ เพราะทั้งสองอ้างว่ารู้อะไรลับ
และนั่นคือการปฏิเสธศรัทธา

และเพราะทั้งสองจะไม่อาจบรรลุเป้าประสงค์ของตนได้นอกจาก

กด้วยการรับใช้บรรดาญินและการเคารพภักดีพวกมันนอกจ
ากอัลลอฮ์

และนั่นคือการปฏิเสธต่ออัลลอฮ์และการตั้งภาคีต่อพระองค์
มหาบรียะฮ์ยิ่งแต่พระองค์

และผู้ที่เชื่อถือตามการอ้างรู้สิ่งเร้นลับของพวกเขา

ก็เป็นเช่นเดียวกับพวกเขา

และผู้ใดก็ตามที่รับเอาสิ่งเหล่านี้จากผู้ที่ประกอบกระหามัน

แน่นอนท่านเราะซูลุลลอฮ์

ได้ประกาศว่าไม่เกี่ยวข้องกับเขา

อีกทั้งไม่อนุญาตให้มุสลิมยอมรับสิ่งที่พวกเขาอ้างว่าเป็น
การรักษา เช่น การขีดเขียนอักขระยันต์ของพวกเขา
หรือการหลอมและหะตะกัว

และสิ่งคล้ายกันจากความเชื่องมงายที่พวกเขากระทำ

เพราะแท้จริงสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งจากการทำนายนและการหลอก
หลวงผู้คน และผู้ใดพอใจในสิ่งนั้น

แท้จริงเขาผู้นั้นได้ช่วยพวกเขาในความเท็จและการปฏิเสธศ
รัทธาของพวกเขา

และเช่นเดียวกัน

ไม่อนุญาตสำหรับมุสลิมคนใดที่จะไปหาพวกเขา

เพื่อสอบถามว่าใครที่บุตรชายของเขาหรือญาติของเขาจะได้
แต่งงานด้วย

หรือสอบถามถึงความรักและความภักดีที่มีอยู่ระหว่างสามีภ
รยาและครอบครัวของทั้งสองฝ่าย

หรือความเป็นศัตรูและการพลัดพราก และสิ่งทำนองนั้น

เพราะสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งจากสิ่งเร้นลับที่ไม่มีใครรู้ถึงมันได้นอ

จากอัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา เท่านั้น

ดังนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับบรรดาผู้นำ
บรรดาผู้ทำหน้าที่ตรวจตราและห้ามปรามความชั่ว
และผู้อื่นที่มีความสามารถและอำนาจ คือ:
การห้ามปรามการไปหาหมอดู บรรดาผู้ทำนาย
และสิ่งที่คล้ายพวกเขา
การห้ามผู้ที่ประกอบสิ่งเหล่านั้นตามตลาดและสถานที่อื่นๆ
การห้ามปรามพวกเขาอย่างเข้มงวดที่สุด
และการห้ามปรามต่อผู้ที่ไปหาพวกเขา

ฉะนั้น

ไสยศาสตร์นั้นก็เป็นสิ่งต้องห้ามที่เป็นการปฏิเสธศรัทธา
ดังที่อัลลอฮ์ ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา
ตรัสไว้ในเรื่องของมะลาอิกะฮ์ทั้งสองว่า :

﴿...وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا
مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ
خَلْقٍ وَلَبَسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾

"และเขาทั้งสองจะไม่สอนให้แก่ผู้ใดจนกว่าจะกล่าวว่า
แท้จริงเราเพียงเป็นผู้ทดสอบเท่านั้นท่านจงอย่าปฏิบัติศรัทธา
หยาเลย แล้วเขาเหล่านั้นก็ศึกษาจากเขาทั้งสอง
สิ่งที่พวกเขาจะใช้มันยังความแตกแยกระหว่างบุคคลกับภรรยา
ของเขาและพวกเขาไม่อาจทำให้สิ่งนั้นเป็นอันตรายแก่ผู้ใด
ได้นอกจากด้วยการอนุมัติของอัลลอฮ์เท่านั้นและพวกเขาก็
เรียนสิ่งที่ป็นโทษแก่พวกเขา และแท้จริงนั้นพวกเขารู้แล้วว่า

แน่นอนผู้ที่เชื่อมั่นไว้นั้น ในวันปรโลกก็ย่อมไม่มีส่วนได้ใด ๆ
และแน่นอนเป็นสิ่งที่ชั่วช้าจริง ๆ
ที่พวกเขาขายตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น หากพวกเขารู้"
(อัลบะเกาะเราะฮ์ : 102)

ดังนั้นอายะฮ์อันทรงเกียรติเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าไสยศาสตร์เ
ป็นการปฏิเสธศรัทธา
และนักไสยศาสตร์ทำให้แยกคนหนึ่งออกจากภรรยาของเขา
อีกทั้งยังบ่งชี้ว่าไสยศาสตร์นั้นตัวของมันเองไม่ได้ทำให้เกิดป
ระโยชน์หรือโทษใดๆ
แต่จะส่งผลได้ก็ด้วยการอนุมัติของอัลลอฮ์ ตะอาลา
ที่จะทำให้มันเกิดขึ้นมา เพราะอัลลอฮ์ สุบฮานะฮูวะตะอาลา
คือผู้ทรงสร้างทั้งความดีและความชั่ว

ดังที่โองการอันทรงเกียรติได้ชี้ให้เห็นว่า
บรรดาผู้ที่เรียนรู้ไสยศาสตร์
แท้จริงแล้วพวกเขาเรียนรู้สิ่งที่เป็นโทษแก่พวกเขา
และมีได้เป็นคุณแก่พวกเขา
และแท้จริงแล้วพวกเขาจะไม่มีส่วนได้ใด ๆ ณ อัลลอฮ์เลย (คือ
ไม่มีโชคและส่วนแบ่ง) และนี่คือสัญญาณที่น่ากลัวอย่างยิ่ง
ซึ่งบ่งบอกถึงความสูญเสียอันสาหัสของพวกเขานี้ในโลกนี้และ
ปรโลก

และแท้จริงพวกเขาได้ยอมแลกชีวิตของตนเองด้วยราคาที่ต่ำ
ช้าที่สุด และด้วยเหตุนี้ อัลลอฮ์ สุบฮานะฮู ะตะอาลา
ได้ประณามพวกเขาในเรื่องนั้น โดยตรัสว่า :

﴿...وَلَيْتَسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾

"และแน่นอนเป็นสิ่งที่ชั่วช้าจริง ๆ
ที่พวกเขาขายตัวของพวกเขาด้วยสิ่งนั้น หากพวกเขารู้"
[อัลบะกะอเราะฮ์ : 102] และคำว่า ชีรอฮ์ในที่นี้คือ ขาย

และแท้จริง ความเสียหายได้ยิ่งใหญ่ยิ่งนัก
และเรื่องร้ายแรงก็ทวีความรุนแรงขึ้น
เนื่องด้วยบรรดาผู้กล่าวเท็จทั้งหลายที่สืบทอดความรู้เหล่านั้น
จากบรรดาผู้ตั้งภาคี
และพวกเขาได้ทำให้บรรดาผู้ที่มีสติปัญญาอ่อนแอหลงผิด
ว่ยสิ่งเหล่านั้น

แท้จริงพวกเราทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์
และแท้จริงพวกเราทั้งหลายจะกลับคืนสู่พระองค์
และอัลลอฮ์ทรงเพียงพอสำหรับเรา
และพระองค์ทรงเป็นผู้แทนที่ดีเลิศ

เราขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์โปรดประทานความอยู่ดีมีสุขและ
ความปลอดภัยจากความชั่วร้ายของพวกท่านไสยศาสตร์
พวกหมอดู และบรรดาผู้หลอกลวงด้วยไสยศาสตร์ทั้งปวง
และเราขอวิงวอนต่อพระองค์ผู้ทรงบริสุทธิยิ่งให้ทรงคุ้มครองมุ
สลิมทั้งหลายให้ปลอดภัยจากความชั่วของพวกเข
และโปรดประทานความสำเร็จแก่บรรดาผู้ปกครองของมุสลิม
ทั้งหลายในการระมัดระวังจากพวกเขา
และบังคับใช้บทบัญญัติของอัลลอฮ์ต่อพวกเขา
เพื่อให้บรรดาปวงบ่าวได้พ้นจากอันตรายและการกระทำอันชั
วร้ายของพวกเข
แท้จริงพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ

และแท้จริง อัลลอฮ์ สُبْحَانَهُ ะอะอะ
ได้ทรงบัญญัติแก่ปวงบ่าวของพระองค์สิ่งที่พวกเขาจะใช้ป้องกัน

กันตนจากความชั่วร้ายของไสยศาสตร์ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น
และพระองค์ สُبฮานะฮู ะตะอาลา
ได้ทรงชี้แจงแก่พวกเขาถึงสิ่งที่จะใช้เยียวยามันภายหลังจาก
ที่มันเกิดขึ้น ทั้งนี้ด้วยความเมตตาจากพระองค์ต่อพวกเขา
ด้วยความกรุณาจากพระองค์ต่อพวกเขา
และเพื่อให้ความโปรดปรานของพระองค์ต่อพวกเขาสมบูรณ์
ครบถ้วน

และต่อไปนี้เป็นคำชี้แจงเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ
ที่ใช้ป้องกันอันตรายของไสยศาสตร์ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น
และสิ่งต่าง ๆ
ที่ใช้ในการรักษาให้พ้นไปจากมันหลังจากที่มันเกิดขึ้นแล้ว
จากบรรดาสิ่งที่เป็นที่อนุมัติโดยหลักการอิสลาม
และรายละเอียดมีดังต่อไปนี้:

ประการแรก:

สิ่งที่ใช้ป้องกันอันตรายของไสยศาสตร์ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น
;
และสิ่งที่สำคัญและมีประโยชน์ที่สุดคือ:
การขอความคุ้มครองด้วยบทวิงวอนขอตามหลักศาสนา
และคำวอนขอ (ดุอาอ์) และบทคุ้มครองที่มีรายงานสืบทอดมา
และในบรรดาสิ่งนั้น ได้แก่ การอ่านอายะฮ์อัลกุรซีย์ —
ซึ่งเป็นอายะฮ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอัลกุรอานอัลกะรีม —
ภายหลังละหมาดฟัรฎูทุกเวลา หลังจากกล่าวสลาม
และนั่นคือดำรัสของพระองค์ ซุบฮานะฮู ะตะอาลา ความว่า:

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ
وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ

وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾

"อัลลอฮ์นั้นคือไม่มีผู้ที่เป็นที่เคารพสักการะใด ๆ
นอกจากพระองค์เท่านั้น ผู้ทรงมีชีวิต
ผู้ทรงบริหารกิจการทั้งหลายโดยการทรงงนอน
และการนอนหลับใด ๆ จะไม่เอาพระองค์
สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นของพระ
องค์ ใครเล่าคือผู้ที่ขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ
ที่พระองค์ได้ นอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น
พระองค์ทรงรู้สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของพวกเขา
และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของพวกเขา และพวกเขาจะไม่ล่อสิ่งใด
จากความรู้ของพระองค์ไว้ได้
นอกจากสิ่งที่พระองค์ประสงค์เท่านั้น
เก้าอี้พระองค์นั้นกว้างขวางทั่วชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน
และการรักษามันทั้งสองก็ไม่ใช่ภาระหนักแก่พระองค์
และพระองค์นั้นคือผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงยิ่งใหญ่" [ซูเราะฮ์
อัลบะเกาะเราะฮ์: 255] และอ่านมันก่อนนอน
มีหะดีษที่ถูกต้อง โดยที่ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:
«مَنْ قَرَأَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ فِي لَيْلَةٍ، لَمْ يَزَلْ عَلَيْهِ مِنَ اللَّهِ حَافِظٌ، وَلَا يَفْرُقُهُ شَيْطَانٌ
حَتَّى يُصْبِحَ».

“ผู้ใดอ่านอายะฮ์กุรซีย์ในตอนกลางคืน
ย่อมมีผู้พิทักษ์จากอัลลอฮ์คอยคุ้มครองเขาอยู่ตลอด
และไม่มีชัยฏอนเข้าใกล้เขา จนกระทั่งยามเช้า”
และจากสิ่งที่ใช้ป้องกันนั้นคือ: การอ่าน:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์คืออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ"

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

"จงกล่าวเถิด

(มุฮัมมัด)

ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ"

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾

"จงกล่าวเถิด

(มุฮัมมัด)

ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งมนุษยชาติ"

(อันนาส : 1) หลังละหมาดฟัรฎุทุกเวลา และอ่านซูเราะฮ์อัลอิคลาศ อัลฟะลัก และอันนาส 3 ครั้ง ในต้นวันหลังละหมาดฟัจญริ และในต้นค่ำหลังละหมาดมักริบ และในบรรดาสิ่งนั้นคือ

การอ่านสองอายะฮ์สุดท้ายของซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ ในต้นยามค่ำ และทั้งสองนั้นคือพระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ที่ว่า:

﴿عَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَيْكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ﴾

"รอซูลนั้น

(นะบีมุฮัมมัด)

ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เขา

จากพระเจ้าของเขา

และมุมินทั้งหลายก็ศรัทธาด้วย

ทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮ์

และมลาอิกะฮ์ของพระองค์

และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดาราชูลของพระองค์
(พวกเขาบอกว่า)

เราจะไม่แยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใดจากบรรดาราชูลของพระองค์
และพวกเขาได้กล่าวว่า เราได้ยินแล้ว
และได้ปฏิบัติตามแล้ว

การอภัยโทษจากพระองค์เท่านั้นที่พวกเราปรารถนา
โอ้พระเจ้าของพวกเรา! และยังพระองค์นั้น คือการกลับไป"
จนจบสุเราะฮ์

เมื่อมีหะดีษที่ถูกต้อง โดยที่ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«مَنْ قَرَأَ الْآيَتَيْنِ مِنْ آخِرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ فِي لَيْلَةِ كَفَّاهُ».

"ผู้ใดอ่านสองอายะฮ์สุดท้ายของซูเราะฮ์อัล-

บะเกาะเราะฮ์ในยามค่ำ ก็เป็นที่เพียงพอแก่เขาแล้ว"

และความหมาย และอัลลอฮ์ทรงรอบรู้อยิ่ง คือ:

เป็นที่เพียงพอแก่เขาจากความชั่วร้ายทั้งปวง

และในบรรดาสิ่งนั้น ได้แก่ การกล่าวขอความคุ้มครองด้วย
(พระพจนารถแห่งอัลลอฮ์ที่สมบูรณ์ยิ่ง (ให้ปลอดภัย)

จากความชั่วร้ายของสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงสร้าง) ให้มาก

ทั้งในยามกลางคืนและกลางวัน และเมื่อแหวะพัก ณ

ที่พักใดก็ตาม ไม่ว่าจะในสิ่งปลูกสร้างหรือในทะเลทราย

หรือทางอากาศหรือทางทะเล ตามคำกล่าวของท่านนบี ﷺ ว่า:

«مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا فَقَالَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ، لَمْ يَضُرَّهُ

شَيْءٌ حَتَّى يَرْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

"ผู้ใดที่หยุดพัก ณ ที่ใดที่หนึ่ง แล้วเขากล่าวว่า

(ความว่า

ฉันขอความคุ้มครองด้วยถ้อยคำแห่งอัลลอฮ์ที่สมบูรณ์จากความชั่วร้ายที่พระองค์สร้างขึ้น)

เขาย่อมจะไม่ได้รับอันตรายจากสิ่งใดๆ

จนกระทั่งเขาย้ายออกไปจากที่แห่งนั้น”

และในบรรดาสิ่งนั้น

คือ

การที่มุสลิมกล่าวในตอนต้นของเวลากลางวัน

และในตอนต้นของเวลากลางคืน 3 ครั้งว่า:

«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ، وَهُوَ السَّمِيعُ

الْعَلِيمُ».

"ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใด

ๆ

บนพื้นแผ่นดินและในชั้นฟ้าสามารถให้โทษพร้อมกับพระนามของพระองค์ได้ และพระองค์เป็นผู้ทรงไถ่ถอน ผู้ทรงรอบรู้อยิ่ง"

ด้วยความถูกต้องชัดเจนของการกระตุ้นให้ทำเช่นนั้นจากท่านนบี ﷺ

และว่าสิ่งนั้นเป็นสาเหตุให้ได้รับความปลอดภัยจากความชั่วร้ายทั้งปวง

ประการที่สอง:

การรักษาไสยศาสตร์หลังจากที่มันเกิดขึ้นแล้ว

ทำได้ด้วยประการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้:

ประการแรก: การวิงวอนต่ออัลลอฮ์ ตะอาลาบ่อยๆ และขอต่อพระองค์ให้ทรงขจัดความทุกข์ยากและความลำบาก

ก

ประการที่สอง:

ทุ่มเทความพยายามในการค้นหาที่ตั้งของไสยศาสตร์

ไม่ว่าจะอยู่บนพื้นดิน บนภูเขา หรือที่อื่นใด; เมื่อรู้ที่ตั้งแล้ว
นำมันออกมาและทำลายเสีย
อิทธิพลของไสยศาสตร์ก็เป็นอันสิ้นผล
และนี่เป็นหนึ่งในแนวการแก้ไสยศาสตร์ที่เกิดผลมากที่สุด
ประการที่สาม:

การเป่ารักษาด้วยอัมการและบทอาวฮ์ต่างๆ ที่ศาสนาบัญญัติ
ซึ่งมีมากมาย ดังเช่น:

สิ่งที่ได้รับการยืนยันจากคำกล่าวของท่านเราะสูลุลลอฮ์
ﷺ:

«اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ، أَذْهِبِ الْبَأْسَ، وَاشْفِ أَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ،
شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا».

"ขอโปรดทรงให้ป่วยหายไป โอ้พระผู้อภิบาลมนุษย์
และโปรดทรงรักษาเขาด้วยเถิดเพราะพระองค์คือผู้รักษา
ไม่มีการหายป่วยนอกจากด้วยการรักษาของพระองค์
เป็นการหายป่วยที่ไม่ทิ้งโรคข้างเคียงใด ๆ ตามมา"
ท่านกล่าวซ้ำ 3 ครั้ง

และหนึ่งในนั้นคือ: การเป่ารักษาที่มะลาอิกะฮ์ญิบรีล
ได้ทำการเป่าให้ท่านนบี ﷺ โดยกล่าวว่า:

«بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ، مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ، وَمِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنٍ حَاسِدٍ، اللَّهُ
يُشْفِيكَ، بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ».

"ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ฉันขอปิดเป่าท่าน
จากทุกสิ่งที่รังควาญท่าน
จากความชั่วร้ายของทุกชีวิตหรือดวงตาผู้อิจฉา
อัลลอฮ์จะบำบัดรักษาท่าน

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ฉันขอปิดเป่าท่าน"

และให้ทำเช่นนั้นสามครั้ง

และในบรรดาสิ่งนั้น —

ซึ่งเป็นวิธีรักษาที่เป็นผลดีสำหรับผู้ชายหากเขาถูกกักจากกา
รร่วมหลับนอนกับภรรยาของตน — ก็คือ:

ให้เอาใบซิดรสดสีเขียวเจดใบ

โขลกด้วยก้อนหินหรือสิ่งทำนองเดียวกัน ใส่ลงในภาชนะ

แล้วรินน้ำลงไปให้พอสำหรับการอาบนำชำระใหญ่ (มุสล)

และอ่านใส่ในน้ำนั้น:

อาเยฮ์อัลกุรซี และ

﴿قُلْ يَٰٓأَيُّهَا الْكَافِرُونَ ۝﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้อับรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเอ๋ย"
[ซูเราะฮ์ อัลกาฟิรูน : 1] และ

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พระองค์คืออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ"
[ซูเราะฮ์ อัลอิคลาส : 1] และ

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)
ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งรุ่งอรุณ" [ซูเราะฮ์
อัล-ฟะลัก : 1] และ

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ۝﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)
ข้าพระองค์ขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าแห่งมนุษยชาติ"

(อันนาส : 1)

และบรรดาอายาตเกี่ยวกับไสยศาสตร์ที่อยู่ในซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ คือ อัลลอฮ์ ขุบฮานะฮฺ วะตะอาลา ตรัสว่า :

﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٧٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧٨﴾ فَغُلِبُوا هُنَاكَ وَانْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿٧٩﴾﴾

"และเราได้มีโองการแก่มูซา จงโยนไม้เท้าของเจ้า แล้วทันใด มันก็กลืนสิ่งที่พวกเขาลงตาไว้"

"และความจริง ก็ได้เกิดขึ้น และสิ่งที่พวกเขากระทำกันขึ้นก็ตกไป"

"แล้วที่โน่นแหละ พวกเขา ก็ได้รับความพ่ายแพ้ และกลายเป็นผู้ต่ำต้อย" (ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ : 117-119)

และบรรดาอายะฮ์ที่อยู่ในซูเราะฮ์ ยูนุส ซึ่งคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงมหابริสุทธิว่า:

﴿وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَتَأْتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمُ مُوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٨٠﴾ فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾ وَيُحَقِّقُ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾﴾

"และฟิรเอาน์ได้กล่าวว่า พวกท่านจงนำมาให้ฉัน นักวิद्याกลผู้เชี่ยวชาญทุกคน"

"เมื่อนักวิद्याกลมาแล้ว มูซาได้กล่าวกับพวกเขาว่า พวกท่านจงโยนสิ่งที่พวกท่านนำมาเพื่อจะโยนเถิด"

"เมื่อพวกเขาได้โยนไปแล้ว มูซาได้กล่าวว่า สิ่งที่พวกท่านนำมา นั่นคือวิद्याกล

แท้จริงอัลลอฮฺจะทรงทำลายมัน

แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงทำให้การทำงานของบรรดาผู้บ่อนทำลาย
ยุติขึ้น"

"และอัลลอฮฺจะทรงให้สัจธรรมยืนหยัดอยู่ด้วยคำกล่าวของ
พระองค์ และแม้ว่าบรรดาคนชั่วจะเกลียดชังก็ตาม" (ซูเราะฮ์
ยูนุส : 79-82)

และบรรดาอาเยฮ์ที่อยู่ในซูเราะฮ์ ฎอฮา:

﴿قَالُوا يَمْوَسَىٰٓ اِمَّا اَنْ تُلْقٰى وَاِمَّا اَنْ نَّكُوْنَ اَوَّلَ مَنْ اَلْقٰىۖۚ ۝۱ قَالَ بَلْ اَلْقَوُا فَاِذَا
جَبَالُهُمْ وَعَصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ اِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْۚ اِنَّهَا تَسْعٰىۖۚ ۝۲ فَاَوْجَسَ فِيْ نَفْسِهٖ خِيفَةً
مُّوَسٰىۖۚ ۝۳ قُلْنَا لَا تَخَفْ اِنَّكَ اَنْتَ الْاَعْلٰىۖۚ ۝۴ وَالَّذِىْ مَا فِى يَمِيْنِكَ تَلْقَفُ مَا صَنَعُوْۤاۚ اِنَّمَا
صَنَعُوْۤا كَيْدٌ سَجِرٌۭ وَلَا يُفْلِحُ السَّاجِرُ حَيْثُۙ اَتٰىۖۚ﴾

"พวกเขากล่าวว่า โอ้ มุซาเอ๋ย !
ท่านจะเป็นผู้โยนก่อนหรือว่าพวกเราจะเป็นผู้โยนก่อน"

"มุซากล่าวว่า พวกท่านจงโยนก่อนเถิด ณ บัดนั้น
เชือกและไม้เท้าของพวกเขาดูประหนึ่งว่ามันเลื้อยคลานไปมา
เพราะเล่ห์กลของพวกเขา"

"มุซาจึงรู้สึกกลัวขึ้นในตัวของเขา"

"เรากล่าวว่า เจ้าอย่ากลัว แท้จริง
เจ้าอยู่ในสภาพที่เหนือกว่า"

"และเจ้าจงโยนสิ่งที่อยู่ในมือขวาของเจ้า
มันจะกลืนสิ่งที่พวกเขาทำขึ้น

แท้จริงสิ่งที่พวกเขาทำขึ้นนั้นเป็นแผนของนักมายากล
และนักมายากลนั้นจะไม่ประสบความสำเร็จ

ไม่ว่าเขาจะมาจากทางไหนก็ตาม" (ซูเราะฮ์ ฎอฮา : 65-69)

หลังจากได้อ่านสิ่งที่กล่าวไว้ลงในน้ำแล้ว
ก็ให้ตมน้ำนั้นสามอีก และอาบน้ำชำระล้างด้วยส่วนที่เหลือ
และด้วยวิธีนี้โรคภัยจะหมดไป อินชาอัลลอฮ์
และหากมีความจำเป็นต้องใช้น้ำดังกล่าวสองครั้งหรือมากกว่า
นั้น ก็ไม่เป็นไร จนกว่าโรคจะหมดไป

บทวิงวอนขอต่างๆ บทขอความคุ้มครอง และแนวทางต่างๆ
เหล่านี้

นับเป็นสาเหตุที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการป้องกันความชั่วร้ายของไ
สยศาสตร์และความชั่วร้ายอื่นๆ ทั้งหลาย
และยังเป็นอาวุธอันยิ่งใหญ่ที่สุดในการขจัดไสยศาสตร์เมื่อมี
นเกิดขึ้นแล้ว

ทั้งนี้สำหรับผู้รักษาการปฏิบัติเหล่านี้ไว้อย่างสม่ำเสมอด้วย
ความจริงใจและศรัทธา ด้วยความไว้วางใจต่ออัลลอฮ์
การมอบหมายต่อพระองค์

และด้วยหัวใจที่ปลอดโปร่งยอมรับตามที่มันชี้แนะ

นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้ามีความสามารถจะอธิบายได้ในบรรดาสิ่ง
ที่ใช้ป้องกันไสยศาสตร์และรักษาให้พ้นจากมัน

และอัลลอฮ์คือผู้ทรงอำนาจความสำเร็จ

และในที่นี้มีประเด็นสำคัญประการหนึ่ง คือ
การแก้ไสยศาสตร์ด้วยวิธีของนักไสยศาสตร์

โดยการบูชาต่อญินด้วยการเชือดสัตว์พลีหรือด้วยการกระ
ทำเพื่อบูชาอื่น ๆ ดังกล่าวนั้นเป็นสิ่งที่ต้องห้าม

เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งจากการทำงานของชัยฏอน

ยิ่งไปกว่านั้นยังถือเป็นการตั้งภาคีใหญ่ เช่นเดียวกัน

ไม่อนุญาตให้รักษาโดยการไปชักถามหมอดู นักพยากรณ์

และนักไสยศาสตร์ และการนำสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้างมาใช้;
 เพราะพวกเขาไม่ศรัทธา
 และเพราะพวกเขาเป็นผู้โกหกชั่วช้าที่อ้างความรู้ในสิ่งเร้นลับ
 และหลอกลวงผู้คน อีกทั้งท่านนบี ﷺ
 ได้เตือนไม่ให้ไปหาพวกเขา ไม่ให้ซักถามพวกเขา
 และไม่ให้เชื่อถือพวกเขา
 ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในตอนต้นของสารฉบับนี้
 ดังนั้นวาญิบที่จะต้องระวังจากสิ่งนั้น
 และได้มีรายงานอย่างถูกต้องจากท่านนบี ﷺ
 ว่าท่านถูกถามเกี่ยวกับอัลนุซเราะฮ์
 (การแก้ไขไสยศาสตร์ด้วยไสยศาสตร์) แล้วท่านกล่าวว่า:
 «هِيَ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ»

"นั่นเป็นงานของชัยฏอน" (บันทึกโดย อิหม่ามอะหมัด
 และอบูดาวูด ด้วยสายรายงานที่ดี)
 และอัลนุซเราะฮ์ คือ
 การแก้ไขไสยศาสตร์ให้พ้นจากผู้ถูกกระทำด้วยไสยศาสตร์
 และความหมายของท่านนบี ﷺ จากคำกล่าวนี้ ก็คือ
 อัลนุซเราะฮ์ตามแนวทางที่ชาวญญาฮิลียะฮ์ (ยุคก่อนอิสลาม)
 กระทำกัน นั่นคือ
 การไปขอให้ผู้กระทำไสยศาสตร์แก้ไขไสยศาสตร์
 หรือการแก้มันด้วยไสยศาสตร์ในทำนองเดียวกันโดยผู้กระ
 ทำไสยศาสตร์อีกคนหนึ่ง

ส่วนการแก้ไขให้พ้นจากมันด้วยการเป่ารักษาตามหลักศาส
 นา บทขอความคุ้มครองตามหลักศาสนา

และยาที่อนุญาตตามหลักศาสนา ก็ไม่เป็นที่ต้องห้าม
ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว และได้ชี้ชัดถึงเรื่องนี้โดยท่านอัลลามะฮ์
อิบนุ อัล-ก๊อยยิม และโดยท่านชัยคุ อับดุลเราะฮ์มาน บิน
ฮะสัน ในหนังสือฟัตหุลมะญีดีเราะฮิมะฮ์มัลลอฮ์
อีกทั้งยังมีบรรดาผู้รู้ท่านอื่นๆ

นอกเหนือจากทั้งสองท่านที่ได้ชี้ชัดไว้เช่นเดียวกัน

เราขอให้พระเจ้าผู้ทรงอำนาจทรงประทานความสำเร็จแก่
บรรดามุสลิมให้ได้รับความปลอดภัยพ้นจากทุกความชั่วร้าย
ทรงคุ้มครองรักษาศาสนาของพวกเขาไว้
ทรงประทานความเข้าใจอันถูกต้องและลึกซึ้งในศาสนานั้นแก่
พวกเขา

และสวัสดิภาพจากทุกสิ่งที่ยึดกับบทบัญญัติของพระองค์

ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและประทานความสันติแด่
ป่าวของพระองค์และศาสนทูตของพระองค์

คือท่านนบีมุฮัมมัด

และแต่ครอบครัวของท่านและอัครสาวกของท่าน

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่10:

การเตือนมิให้สร้างมัสยิดบนสุสาน

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์

และการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์

และพรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่ท่านเราะซูลของอัลลอฮ์

อนึ่ง:

ข้าพเจ้าได้อ่านสิ่งที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในฉบับที่สามของนิตยสารของสันนิบาตวิชาการอิสลาม ในหมวด

(เรื่องราวเกี่ยวกับมุสลิมประจำเดือน) ว่า:

สันนิบาตวิชาการอิสลามในราชอาณาจักรจอร์แดนมีความประสงค์จะก่อสร้างมัสยิดเหนือถ้ำซึ่งเพิ่งถูกค้นพบเมื่อไม่นานมานี้ ณ หมู่บ้านอัร-เรฮิบ และถ้ำนั้นเป็นถ้ำซึ่งมีผู้กล่าวว่า: ชาวถ้ำที่กล่าวถึงในอัลกุรอานอันทรงเกียรติได้หลบอยู่ในถ้ำนี้.

เนื่องด้วยหน้าที่ที่วาญิบในการตักเตือนเพื่ออัลลอฮ์และจริงใจต่อปวงบ่าวของพระองค์

ข้าพเจ้าเห็นสมควรจะส่งถ้อยคำในนิตยสารฉบับเดียวกันนี้ถึงสันนิบาตวิชาการอิสลามแห่งราชอาณาจักรจอร์แดน

โดยมีใจความเป็นการตักเตือนต่อสันนิบาตเกี่ยวกับการดำเนินการตามที่ตั้งใจจะก่อสร้างมัสยิดบนถ้ำดังกล่าว

ทั้งนี้เพราะการก่อสร้างมัสยิดบนสุสานของบรรดานบีและบรร

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ، قَالَتْ عَائِشَةُ: يُحَذَّرُ مَا صَنَعُوا، قَالَتْ: وَلَوْلَا ذَلِكَ لَابْرَزَ قَبْرُهُ، غَيْرَ أَنَّهُ خُشِيَ أَنْ يُتَّخَذَ مَسْجِدًا».

“เอกองคัลลอฮ์จะسابแข่งขาวยิวและชาวคริสเตียน
เนื่องด้วยที่พวกเขายึดเอาหลุมฝังศพของบรรดานบีของพวกเขาเป็นมัสยิด” ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮ์อันฮา
กล่าวว่า: เป็นการเตือนในสิ่งที่พวกเขาทำ เธอกล่าวว่า:
และหากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว หลุมฝังศพของท่านนบี
ﷺ คงจะถูกแสดงให้เห็นเด่นชัด
แต่เกรงว่ามันจะถูกใช้เป็นมัสยิด”
และในบันทึกของอิหม่ามอัล-
บุคอรีห์และมุสลิมเช่นกันได้รายงานวาท่านหญิงอุมมุสละมะฮ์และท่านหญิงอุมมุฮะบิบะฮ์
เราะฎียัลลอฮ์อันฮูมา ได้เล่าแก่ท่านเราะซูลุลลอฮ์
ﷺ เกี่ยวกับโบสถ์แห่งหนึ่งที่ทั้งสองได้เห็นในแผ่นดินหะบะชะฮ์
และเกี่ยวกับรูปภาพต่าง ๆ ที่มีอยู่ภายใน
แล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ จึงกล่าวว่า:

«أُولَئِكَ إِذَا مَاتَ فِيهِمُ الرَّجُلُ الصَّالِحُ؛ بَنَوْا عَلَى قَبْرِهِ مَسْجِدًا، وَصَوَّرُوا فِيهِ تِلْكَ
الصُّوْرَ، أُولَئِكَ شِرَارُ الْخَلْقِ عِنْدَ اللَّهِ».

“พวกเขาเหล่านั้น
เมื่อมีชายคนหนึ่งที่ชอบเสียชีวิตลงในหมู่พวกเขา
พวกเขาจะสร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพของเขา
และวาดรูปดังกล่าวไว้ในมัสยิด
พวกเขาเหล่านั้นคือชั่วช้าที่สุด ณ ที่อัลลอฮ์”
และในเศาะฮิหฺมุสลิม รายงานจาก ญุนดุบ บิน อับดุลลอฮ์

เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

กล่าวว่า:

ฉันได้ยื่นทานเราะสุลุลลอฮ์ ﷺ ก่อนที่ท่านจะเสียชีวิตห้าวัน
ท่านได้กล่าวว่า:

«إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ أَنْ يَكُونَ لِي مِنْكُمْ خَلِيلٌ، فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا، كَمَا
اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا، وَلَوْ كُنْتُ مُتَّخِذًا مِنْ أُمَّتِي خَلِيلًا، لَا تَتَّخِذْتُ أَبَا بَكْرٍ خَلِيلًا،
أَلَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا
تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ، فَإِنِّي أَنَهَاكُمْ عَنْ ذَلِكَ».

“แท้จริงแล้ว

ฉันได้แสดงความบริสุทธิ์ไปยังอัลลอฮ์ที่จะให้มีคนใดคนหนึ่งใ
นหมู่พวกเจ้าเป็นเคาะลีล (ผู้เป็นที่รัก) สำหรับฉัน
แท้จริงอัลลอฮ์ทรงเลือกฉันเป็นเคาะลีลของพระองค์
เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเลือกอิบรอฮีมเป็นเคาะลีลของพระ
องค์

หากฉันต้องการที่จะเลือกใครสักคนหนึ่งในหมู่ประชาชาติของ
ฉันให้เป็นเคาะลีล

ฉันจะเลือกอบูบักรเป็นเคาะลีลของฉันอย่างแน่นอน

พึงรู้เถิดว่า

แท้จริงแล้ว

กลุ่มชนก่อนหน้าพวกเจ้าได้ใช้หลุมฝังศพของบรรดานบี

และหมู่คนศอและห์ของพวกเขาเป็นมัสยิด

พึงรู้เถิด

อย่าทำให้หลุมฝังศพเป็นมัสยิด

แท้จริงฉันขอห้ามการกระทำเช่นนั้น”

และหะดีษที่กล่าวถึงเรื่องนี้มีมากมาย

และบรรดาอิมามจากหมู่้นักวิชาการมุสลิม

ทั้งจากมัซฮับทั้งสี่และอื่น

ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าห้ามการสร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพ
และได้เตือนให้ระวังจากสิ่งนั้น

โดยปฏิบัติตามซุนนะฮ์ของท่านนบี

และเพื่อให้คำแนะนำแก่ประชาชาติ

พร้อมทั้งเตือนประชาชาติไม่ให้ตกไปในสิ่งที่ประชาชาติก่อน
หน้าได้ตกลงไป

อันได้แก่พวกที่สวดโถงจากชาวยิวและคริสเตียน

และบรรดาผู้ที่คล้ายพวกเขาจากหมู่ผู้หลงผิดในประชาชาตินี้
ดังนั้น

สิ่งที่วาญิบสำหรับสมาคมวิชาการอิสลามในจอร์แดน

และสำหรับบรรดามุสลิมทั้งหลายโดยทั่วไปก็คือ:

การยึดมั่นในซุนนะฮ์และปฏิบัติตามมัน

ดำเนินตามแนวทางของบรรดาอิหม่าม

และพึงระวังต่อสิ่งที่อัลลอฮ์และเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ทรงเตือนไว้

เพราะแท้จริงในสิ่งนั้นมีความตึงาม

ความสุข

และความรอดพ้นของปวงบ่าว

ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

และก็มีบางคนในประเด็นนี้ได้ยึดถือเอาคำกล่าวของพระองค์

อัลลอฮ์ ผู้ทรงเกริกเกียรติยิ่ง

ในเรื่องราวของชาวถ้า

ในโองการที่ว่า:

﴿...قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا﴾

"ฝ่ายบรรดาผู้มีเสียงข้างมากในเรื่องของพวกเขา กล่าวว่า
แน่นอนเราจะสร้างมัสยิดที่ปากถ้าให้แก่พวกเขา" [ซูเราะฮ์
อัลกะฮ์ฟ: 21]

คำตอบต่อเรื่องนั้นคือ ควรกล่าวว่า: แท้จริง อัลลอฮ์

ผู้ทรงบริสุทธิและทรงสูงส่ง

ได้แจ้งเกี่ยวกับบรรดาหัวหน้าและผู้มีอำนาจในยุคนั้นว่า

พวกเขาได้กล่าวถ้อยคำนี้

แต่สิ่งดังกล่าวมิใช่ในทำนองการเห็นชอบและการรับรองให้แก
พวกเขา หากแต่เป็นไปเพื่อการเตือน การตำหนิ
และการทำให้ผู้คนรังเกียจต่อการกระทำของพวกเขา

และสิ่งที่บังชีถึงเรื่องนี้ก็คือว่า: ท่านนบี ﷺ

ผู้ซึ่งอายะฮ์นี้ได้ถูกประทานลงมาแก่ท่าน

และท่านเป็นผู้ที่รู้ดีที่สุดในกลุ่มมนุษย์เกี่ยวกับการอธิบาย
ของมัน

ได้ห้ามประชาชาติของท่านมิให้สร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพ

และได้ตักเตือนพวกเขาให้ระวังในเรื่องนั้น

อีกทั้งได้สาปแช่งและประณามผู้ที่กระทำเช่นนั้น

และหากว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่อนุญาตได้ ท่านนบี ﷺ

คงไม่เข้มงวดในเรื่องนั้นด้วยความเข้มงวดอันใหญ่หลวงเช่น

นี้ อีกทั้งถึงกับสาปแช่งผู้ที่กระทำมัน

และได้แจ้งว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้เลวร้ายที่สุดในหมู่สิ่งถูกสร้าง

ณ ที่อัลลอฮ์

และในข้อนี้ย่อมเป็นเหตุผลเพียงพอและโน้มน้าวใจสำหรับผู้แส
สวงหาความจริง

แม้จะสมมุติว่าการสร้างมัสยิดบนหลุมฝังศพเป็นที่ยอนุญาตสำ
หรับประชาชาติที่มาก่อนเรา

ก็หาใช่เป็นที่ยอนุญาตแก่เราที่จะเอาอย่างพวกเขาในเรื่องนั้นไ

ม่ เพราะบทบัญญัติของเราได้ยกเลิกบทบัญญัติที่มาก่อน

และเราะซูลของพวกเขา ﷺ คือศาสนทูตองค์สุดท้าย

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ 11 : การฝังศพในมัสยิด

ด้วยพระนามของเอกองค์อัลลอฮ์

และบรรดามวลการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของพระองค์
ขอความสันติสุขและความจำเริญจงมีแด่ท่านศาสนทูตของอัล
ลอฮ์

ครอบครัวของท่าน

และบรรดาผู้ที่ดำเนินตามการชี้นำของท่าน และต่อจากนี้:

ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์ «الخرطوم» ฉบับลงวันที่
17/4/1415

ฮ.ศ.;

แล้วพบว่าในนั้นได้มีการตีพิมพ์แถลงการณ์เกี่ยวกับการฝังศพ
ของท่านช่วยยิด มุฮัมมัด อัลหะซัน อัลอิดรีซี
ไว้เคียงข้างบิดาของท่าน ภายในมัสยิดของพวกเขา ณ
เมืองอุมดุรมาน... เป็นต้น.

เนื่องด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้เป็นหน้าที่

คือการให้คำตักเตือนอันจริงใจแก่บรรดามุสลิม

และการชี้แจงในการปฏิเสธสิ่งชั่วร้าย

ข้าพเจ้าเห็นควรต้องตักเตือนว่า

การฝังศพภายในมัสยิดนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต

แต่ที่จริงแล้วมันเป็นหนึ่งในหนทางที่นำไปสู่การตั้งภาคีต่ออัล
ลอฮ์

และเป็นพฤติกรรมของพวกเขาที่ยิวและคริสเตียนที่อัลลอฮ์ได้ทรง

ตำหนิพวกเขาไว้ และรอซูลของพระองค์

ได้สาปแช่งพวกเขา ดังที่มีในเศาะฮ์ีบบุคอรี๊ยะและมุสลิม

จากท่านอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา จากท่านนบี

ว่าได้กล่าวว่า:

«لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ».

“พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงสาปแช่งชาวยิวและคริสเตียนที่ยึดเอาหลุมศพของบรรดาศาสนทูตของพวกเขาเป็นสถานที่สักการะ”
ในหนังสือเศาะฮ์ฮ์ของมุสลิม จากญุนดุบ บิน อับดุลลอฮ์
จากท่านนบี ﷺ แท้จริงท่านกล่าวว่า:

«لَا وَإِنَّ مَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ كَانُوا يَتَّخِذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ، أَلَا فَلَا تَتَّخِذُوا الْقُبُورَ مَسَاجِدَ؛ فَإِنِّي أَنَهَاكُمْ عَنْ ذَلِكَ».

"พึงรู้ไว้เถิดว่า

แท้จริงบรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเจ้าได้ยึดเอาสุสานของบรรดานบีและบรรดาผู้ชอบธรรมของพวกเขาเป็นมัสยิด
ดังนั้นพวกเจ้าอย่าได้เอาสุสานเป็นมัสยิด
เพราะแท้จริงฉันได้ห้ามพวกเจ้าจากสิ่งนั้น"

และหะดีษในความหมายนี้มีมากมาย.

ดังนั้น หน้าที่ที่จำเป็นสำหรับบรรดามุสลิมในทุกแห่งหน
ทั้งรัฐบาลและประชาชน ก็คือ: ให้ยาเกรงต่ออัลลอฮ์
และให้ระวังสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม

และให้ฝังศพของบรรดาผู้ตายไว้นอกมัสยิด ดังเช่นที่ท่านนบี
ﷺ และบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่าน เราะฎียัลลอฮุอันฮุม
ได้ฝังศพนอกมัสยิด และเช่นเดียวกัน

บรรดาผู้ที่ตามพวกเขาอย่างดีงามก็ได้ปฏิบัติสืบมา

ส่วนการที่มีหลุมศพของท่านนบี ﷺ
และของสหายทั้งสองของท่าน คือ อบูบักร และอุมัร

เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า อยู่ในมัสยิดของท่าน ﷺ นั้น
มิใช่หลักฐานสำหรับการฝังบรรดาผู้ตายในมัสยิด
เนื่องจากท่าน ﷺ ถูกฝังไว้ในบ้านของท่านเอง —
ในบ้านของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา —
แล้วต่อมาสหายทั้งสองของท่านก็ถูกฝังร่วมกับท่าน
ต่อมาเมื่ออัลละลิต บิน अबดุลมาลิก ได้ทำการขยายมัสยิด
เขาจึงได้รวมเอาห้องนั้นเข้าไปอยู่ภายในมัสยิด
ในร้อยปีแรกแห่งการฮิจเราะฮ์
ซึ่งบรรดานักวิชาการได้คัดค้านเขาในเรื่องนั้น
แต่เขาเห็นว่าสิ่งดังกล่าวมิได้เป็นอุปสรรคต่อการขยาย
และว่าเรื่องนี้ชัดเจน มิได้คลุมเครือ
ด้วยกับสิ่งนี้ ย่อมชัดเจนสำหรับมุสลิมทุกคนว่า:
ท่านนบี ﷺ และสหายทั้งสองของท่าน เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า
มิได้ถูกฝังในมัสยิด
และการที่พวกเขาถูกนำเข้าไปอยู่ภายในเนื่องจากการขยาย
พื้นที่ มิใช่หลักฐานว่าการฝังศพในมัสยิดนั้นอนุญาต
เพราะที่จริงพวกเขามิได้อยู่ในมัสยิด
หากแต่พวกเขาอยู่ในบ้านของท่าน ﷺ
อีกทั้งการกระทำของอัลละลิตไมอาจตั้งเป็นหลักฐานสำหรับผู้
ใดในเรื่องนั้นได้
แต่หลักฐานที่แท้จริงอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอานและซุนนะฮ์
และอยู่ในเอกฉันท์ของบรรดาสะลัฟแห่งประชาชาติ
เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า
และขอให้อัลลอฮ์ทรงทำให้พวกเราเป็นผู้ตามพวกเขาอย่างดี
งาม

เพื่อการตักเตือนด้วยความหวังดี
และเพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบ
จึงได้เรียบเรียงขึ้นเมื่อวันที่ 14/5/1415 ฮ.ศ.

และอัลลอฮ์คือผู้ประทานความสำเร็จ
ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานพรและประทานความสันติแต่ทำ
นนั้นปีมุฮัมมัดของพวกเรา แด่วงศ์วานของท่าน
และอัครสาวกของท่าน
และบรรดาผู้ที่ตามพวกเขาด้วยความดีงาม

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

สารฉบับที่ 12 :

การชี้แจงถึงการปฏิเสธศรัทธาและความหลงผิด
ของผู้ที่อ้างว่า
อนุญาตให้บุคคลใดก็ตามสามารถออกจากศาสนา
นาของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ

มวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์
พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
พรอันประเสริฐและความสันติสุขจงมีแด่ผู้เป็นผู้อาวุสแห่งบรรดานบีและบรรดารอซูล นบีของเรา มุฮัมมัด และแต่วงศ์วานและบรรดาเศาะฮาบะฮ์ของท่านทุกคน

อนึ่ง: ฉันได้อ่านบทความที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์อัล-ซุรูก์เอาวส์ญ์ ฉบับที่ (5824) ลงวันที่ 5/6/1415 ฮ.ศ. ซึ่งเขียนโดยผู้ที่เรียกตนเองว่า: อับดุลฟัตตาห์ อัลฮาญิก ภายใต้หัวข้อ: (ความเข้าใจที่ผิด)

สรุปโดยย่อก็คือ:

เขาได้ปฏิเสธสิ่งที่เป็นที่ทราบชัดโดยจำเป็นในศาสนาอิสลามทั้งโดยตัวบทและมติเอกฉันท์ นั่นคือ
ศาสน์ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ถูกส่งมายังมนุษยชาติทั้งหมดและเขายังกล่าวอ้างว่า ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามท่านมุฮัมมัด ﷺ และไม่เชื่อฟังท่าน แต่ยังคงเป็นชาวยิวหรือชาวคริสต์ เขาก็อยู่บนศาสนาที่เป็นสัจธรรม
จากนั้นเขายังได้อ้างการต่ออัลลอฮ์

ผู้ทรงเป็นพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์
ในพระปรีชาญาณของพระองค์ในการลงโทษบรรดาผู้ปฏิเสธ
และผู้ละเมิดฝ่าฝืน และถือว่าสิ่งนั้นเป็นความเหลวไหล

เขาได้ทำการบิดเบือนบรรดาข้อความเชิงบทบัญญัติ
นำมันไปใช้ผิดที่ผิดทาง

และตีความมันตามที่อารมณ์ใฝ่ต่ำของเขาต้องการ
และเขาได้ผินหลังออกจากหลักฐานเชิงบทบัญญัติและบรรดา
ข้อความที่ชัดเจนซึ่งบ่งชี้ถึงความเป็นสากลของพระราชสา
สน์ของมุฮัมมัด

และยืนยันถึงความเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาของผู้ใดก็ตามที่ได้ยืน
ถึงท่านแล้วมิได้ปฏิบัติตาม

และว่าอัลลอฮ์จะไม่ทรงยอมรับศาสนาอื่นใดนอกจากอิสลาม
ตลอดจนบรรดาข้อความชัดเจนอื่น ๆ

ในทำนองนี้ที่เขาหันเหออกไปจากมัน

เพื่อให้บรรดาผู้เขลาถูกหลอกลวงด้วยคำพูดของเขา

และสิ่งที่เขาได้กระทำให้เป็นการปฏิเสธศรัทธาอย่างชัดเจน
เป็นการหลุดพ้นออกจากอิสลาม

และเป็นการปฏิเสธต่ออัลลอฮ์ ชุบฮานะฮฺวะตะอาลา
และต่อเราะซูลของพระองค์

ดังที่ผู้ใดก็ตามจากบรรดาผู้มีความรู้และศรัทธาที่ได้อ่านบทค
วามนี้ย่อมทราบดี

ผู้นำจำเป็นต้องส่งตัวเขาไปยังศาลเพื่อให้เขาขออภัยโทษ
ต่ออัลลอฮ์

และตัดสินคดีของเขาตามที่ศาสนบัญญัติอันบริสุทธิ์กำหนด

และอัลลอฮ์
สุบฮานะฮฺวะตะอาลา

ได้ชี้แจงแล้วถึงความครอบคลุมของศาสนแห่งท่านนบี
มุฮัมมัด

และความจำเป็นต้องปฏิบัติตามท่านสำหรับมนุษย์และญินทั้ง
หมด

และเรื่องนี้ไม่มีผู้ใดในหมู่บรรดามุสลิมที่มีความรู้ยู่บ้างแม้เพี
ยงเล็กน้อยเลยที่จะไม่รู้

อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ตรัสไว้ว่า:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾ (158)

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย
แท้จริงฉันคือรอซูลของอัลลอฮ์มายังพวกท่านทั้งมวล
ซึ่งพระองค์นั้นอำนาจแห่งบรรดาชั้นฟ้า
และแผ่นดินเป็นของพระองค์
ไม่มีผู้ใดควรได้รับการเคารพสักการะ
นอกจากพระองค์เท่านั้นผู้ทรงให้เป็นและทรงให้ตาย
ดังนั้นพวกท่านจงศรัทธาต่ออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์
ผู้เป็นนะบีที่เขียนอ่านไม่เป็น ซึ่งเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์
และดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และพวกเจ้าจงปฏิบัติตามเขา
เถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับคำแนะนำ" (ซูเราะฮ์ อัล-อะฮ์รอฟ
: 158) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ هَٰذَا الْقُرْآنُ لَا نَذْرُكُمْ بِهِ ۖ وَمَنْ بَلَغَ...﴾

"...และอัลกุรอานนี้ก็ได้ถูกประทานลงมาแก่ฉัน

ตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย" (อัล-อันบิยาฮ์ : 107)

และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِالْعِبَادِ﴾

"และเจ้าจงกล่าวแก่บรรดาผู้ที่ได้รับคัมภีร์

และบรรดาผู้ที่เขียนอ่านไม่เป็นว่า พวกท่านมอบ (ใบหน้าแต่อัลลอฮ์) แล้วหรือ?

ถ้าหากพวกเขาได้มอบแล้วแน่นอนพวกเขาก็ได้รับแล้ว ซึ่งแนวทางอันถูกต้องและถ้าหากพวกเขาผินหลังให้ แท้จริงหน้าที่ของเจ้านั้นเพียงการประกาศให้ทราบเท่านั้น และอัลลอฮ์ นั้นเป็นผู้ทรงเห็นปวงปาวทั้งหลาย" (ซูเราะฮ์ อาล อิมรอน : 20) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสไว้ว่า:

﴿تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا﴾

"ความจำเริญยิ่งแด่พระองค์ ผู้ทรงประทานอัลฟุรกอน แก่ปาวของพระองค์ (มุฮัมมัด) เพื่อเขาจะได้เป็นผู้ตักเตือนแก่ปวงปาวทั้งมวล" (ซูเราะฮ์ อัลฟุรกอน : 1)

บันทึกโดยอัลบุคอรียะและมุสลิม จากท่านอานาบิร ระฮิเฎลลอฮุอันฮุ ว่า ท่านนบี ﷺ กล่าวว่า:

«أُعْطِيتُ خَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، وَجُعِلَتْ لِي الْأَرْضُ مَسْجِدًا وَطَهُورًا، فَأَيُّمَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَدْرَكْتُهُ الصَّلَاةَ، فَلْيُصَلِّ، وَأُجِلَّتْ لِي الْمَعَانِمُ، وَلَمْ تُحَلَّلْ لِأَحَدٍ قَبْلِي، وَأُعْطِيتُ الشَّفَاعَةَ، وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً، وَيُبْعَثُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً.»

"ฉันได้ถูกมอบให้ 5 ประการ ซึ่งไม่มีใครได้รับมาก่อนฉัน:
 ฉันถูกให้ได้รับชัยชนะด้วยระยะทาง 1 เดือน
 และแผ่นดินนี้ได้ถูกทำให้เป็นสถานที่ที่เหมาะสมและบริสุทธิ์สำ
 หรับฉัน ดังนั้นผู้ใดในหมู่ประชาชาติของฉัน
 เมื่อได้ถึงเวลาละหมาดแก่เขา ก็ให้เขาละหมาดเกิด
 และทรัพย์สินที่เขาได้นั้นเป็นที่ยกย่องสำหรับฉัน
 ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ต้องห้ามต่อผู้คนก่อนหน้านี้
 และฉันได้ถูกมอบสิทธิในการไถ่โทษ(ชะฟาอะฮ์)
 และศาสดาคนหนึ่งได้ถูกส่งไปยังประชาชาติของเขาโดยเฉพา
 ะ และฉันถูกส่งมายังมนุษยชาติทั้งมวล"

และนี่คือคำชี้แจงที่ชัดเจนถึงความครอบคลุมและความเป
 นสากลของศาสนแห่งท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ
 ต่อมนุษยชาติทั้งหมด
 และแท้จริงศาสนนี้ได้มายกเลิกบทบัญญัติอื่นๆ
 ทั้งหมดที่ผ่านมา และผู้ใดไม่ปฏิบัติตามท่านมุฮัมมัด ﷺ
 และไม่เชื่อฟังท่าน เขาผู้นั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา ผู้ฝ่าฝืน
 สมควรได้รับการลงโทษจากอัลลอฮ์ ตะอาลา อัลลอฮ์ ตะอาลา
 ทรงตรัสว่า:

﴿...وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ...﴾

"และผู้ใดจากพรรคต่าง ๆ
 ปฏิเสธศรัทธาต่อฉันในนรกคือสัญญาของเขา" (ซูเราะฮ์ ฮุด
 : 17) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ

أَلِيمٌ﴾

"ดังนั้นบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งของเขา (มุฮัมมัด)
จงระวังตัวเถิดว่า เคาระห์กรรมจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา
หรือว่าการลงโทษอันเจ็บปวดจะเกิดขึ้นแก่พวกเขาเช่นกัน"
[อันนุร : 63] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ
مُّهِينٌ﴾

"และผู้ใดฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และรอซูลของพระองค์
และละเมิดขอบเขตของพระองค์แล้วไซ้
พระองค์ก็จะทรงให้เขาเข้านรก
โดยที่เขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล
และเขาจะได้รับการลงโทษที่ยังความอับยศให้ (แก่เขา)"
[อัน-นีสอาฮ์ : 14], และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿...وَمَنْ يَتَّبِدَلِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ﴾

"และผู้ใดเปลี่ยนเอาการปฏิเสธไว้แทนการศรัทธาแล้วไซ้
แน่นอนเขาก็ได้หลงทางอันเที่ยงตรงเสียแล้ว" (ซูเราะฮ์ อัล-
บะเกาะเราะฮ์ : 108)

และบรรดาโองการทั้งหลายในความหมายนี้นั้นมีอยู่มากมาย
และอัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิ์
ได้ทรงเชื่อมโยงการเชื่อฟังต่อเราะซูล
เข้ากับการเชื่อฟังต่อพระองค์ และได้ทรงอธิบายว่า
ใครก็ตามที่นับถือศาสนาอื่นที่ไม่ใช่ศาสนาอิสลาม
เขาย่อมเป็นผู้ขาดทุน
และจะไม่ถูกรับไว้จากเขาไม่ว่าจะเป็นการชดเชยหรือค่าไถ่

อัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสว่า:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ (๘๕)

"และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่นจากอิสลามแล้ว
ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด
และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน" [ซูเราะฮ์
อาละอิมรอน : 85] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ...﴾

"ผู้ใดเชื่อฟังรอซูล แนนอนเขาก็เชื่อฟังอัลลอฮ์แล้ว"
[อัน-นีสาว์ : 80] และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا...﴾

"จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)

พวกเจ้าจงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮ์
และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามรอซูล หากพวกเขาผินหลังให้
แท้จริงหน้าที่ของเขา (รอซูล) คือสิ่งที่ได้ถูกมอบหมาย
และหน้าที่ของพวกเจ้าคือสิ่งที่ได้ถูกมอบหมายเช่นกัน
และหากพวกเจ้าเชื่อฟังปฏิบัติตามเขาแล้ว
พวกเจ้าก็จะอยู่ในทางที่ถูกต้อง (ฮิदाเยฮ์)" [อันนุร : 54]
และอัลลอฮ์ ตะอาลา ตรัสอีกว่า:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ﴾ (๖)

"แท้จริงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่อะฮฺลุลกิตาบ และบุขาเจรีดนั้นจะอยู่ในนรกยะอันนัม พวกเขาเป็นผู้พำนักรอยู่ในนั่นตลอดกาล คนเหล่านั้นพวกเขาเป็นมนุษย์ที่ชั่วช้ายิ่ง" [ซูเราะฮ์ อัลบัยยีนะฮ์: 6].

และมุสลิมได้รายงานไว้ในเศาะฮี้ห์ของท่านว่า:
ท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ؛ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَمِ، يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ؛ إِلَّا كَانَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ».

"ขอสาบานด้วยพระองค์ผู้ซึ่งชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ จะไม่มีผู้ใดที่ได้ยินเกี่ยวกับฉันจากประชาชาตินี้ ไม่ว่าจะเป็นยิวหรือคริสเตียน แล้วเสียชีวิตไปโดยไม่ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานมาให้แก่ฉัน เว้นแต่เขาจะเป็นคนหนึ่งจากชาวนรก"

และท่านเราะสูลุลลอฮ์ ﷺ
ได้อธิบายด้วยการกระทำและคำพูดของท่านถึงความเป็นโมฆะของศาสนาของผู้ที่มิได้เข้าสู่ศาสนาอิสลาม
แท้จริงท่านได้ทำสงครามกับชาวยิวและชาวคริสต์
เช่นเดียวกับที่ท่านทำสงครามกับผู้ปฏิเสธศรัทธาประเภทอื่น ๆ
และท่านได้รับเอาญิซยะฮ์จากบรรดาผู้ที่ยอมมอบให้ในหมู่พวกเขา
เพื่อไม่ให้พวกเขาขัดขวางการเผยแผ่เชิญชวนสู่อิสลามไปยังพวกที่เหลือ

และเพื่อให้ผู้ใดในหมู่พวกเขาที่ประสงค์จะเข้ารับอิสลามสามารถเข้ารับได้โดยปราศจากความหวาดกลัวจากชนของตนว่าจะขัดขวาง ห้ามปราม หรือฆ่าเขา

และอัล-

บุคอรีและมุสลิมได้รายงานจากท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์
เราะฎียัลลอฮุอันฮู เล่าว่า: ขณะที่พวกเรายู่ในมัสยิด
ท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ ได้ออกมาแล้วกล่าวว่า:

«انْظِرُوا إِلَى يَهُودَ، فَخَرَجْنَا مَعَهُ حَتَّى جِئْنَا بَيْتَ الْمِدْرَاسِ، فَقَامَ النَّبِيُّ ﷺ،
فَنَادَاهُمْ فَقَالَ: يَا مَعْشَرَ يَهُودَ، أَسْلِمُوا تَسْلَمُوا، فَقَالُوا: قَدْ بَلَغَتْ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، فَقَالَ
لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ذَلِكَ أُرِيدُ، أَسْلِمُوا تَسْلَمُوا، فَقَالُوا: قَدْ بَلَغَتْ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، فَقَالَ
لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ذَلِكَ أُرِيدُ، ثُمَّ قَالَهَا الثَّالِثَةَ...».

“จงไปยังชาวยิว แล้วพวกเราก็กออกไปกับท่าน
จนกระทั่งเรามาถึงบัยตุลมิตรอส แล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ
ก็ลุกขึ้นและเรียกพวกเขา จากนั้นท่านกล่าวว่า: “โอ้
บรรดาชาวยิวทั้งหลาย จงจำนนต่ออัลลอฮ์เถิด
แล้วพวกเจ้าจะปลอดภัย” พวกเขาจึงกล่าวว่า:
“ท่านได้แจ้งแล้ว โอ้ อบู อัล-กอซิม” แล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ
กล่าวว่า: “นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันต้องการ
จงจำนนต่ออัลลอฮ์เถิด แล้วพวกเจ้าจะปลอดภัย”
พวกเขากล่าวว่า: “ท่านได้แจ้งแล้ว โอ้ อบู อัล-กอซิม”
แล้วท่านเราะซูลุลลอฮ์ ﷺ กล่าวว่า:
“นั่นแหละคือสิ่งที่ฉันต้องการ”
จากนั้นท่านก็กล่าวถ้อยคำนี้เป็นครั้งที่สาม...” หะดีษ.

ใจความคือว่า

ท่านนบีมุฮัมมัด

ﷺ

ได้ไปยังบรรดาผู้ทรงศาสนาของชาวยิว ณ
สำนักศึกษาศาสนาของพวกเขา
แล้วเชิญชวนพวกเขาเข้าสู่อิสลาม และกล่าวแก่พวกเขาว่า
"จงเข้าสู่อิสลามเถิด แล้วพวกท่านจะปลอดภัย"
และท่านได้กล่าวถ้อยคำนั้นซ้ำแก่พวกเขา

และในทำนองเดียวกัน: ท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ
ได้ส่งสารของท่านไปยังเฮราคลิอัส
เพื่อเรียกร้องเชิญชวนเขาเข้าสู่การนับถือศาสนาอิสลาม
และได้แจ้งแก่เขาว่า หากเขาปฏิเสธแล้ว
เขาย่อมต้องรับบาปของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการเข้าสู่อิสลามเ
องด้วยการปฏิเสธของเขาเอง และอัล-
บุคอรียฺและมุสลิมได้รายงานไว้ในศอเฮียฮฺของทั้งสองว่า
เฮราคลิอัสส่งให้นำสารของท่านรอซูลุลลอฮ์ ﷺ มา
แล้วได้อ่านมัน ก็ปรากฏว่าในนั้นมีข้อความว่า:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، مِنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ إِلَى هِرَقْلَ عَظِيمِ الرُّومِ، سَلَامٌ عَلَى
مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى، أَمَّا بَعْدُ: فَإِنِّي أَدْعُوكَ بِدِعَايَةِ الْإِسْلَامِ، أَسْلِمْتَ تَسْلَمَ، وَأَسْلِمْتُ يُؤْتِكَ
اللَّهُ أَجْرَكَ مَرَّتَيْنِ، فَإِنْ تَوَلَّيْتَ، فَإِنَّ عَلَيْكَ إِثْمَ الْأَرِيسِيِّينَ وَ

"ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานียิ่ง
ผู้ทรงเมตตาอย่างยิ่ง จากมุฮัมมัด ศาสนนุตของอัลลอฮ์
ถึงเฮรคลิอัส ผู้ยิ่งใหญ่แห่งชาวโรม
ขอความสันติสุขจงประสบแด่ผู้ที่ปฏิบัติตามทางนำ อนึ่ง:
แท้จริงฉันขอเชิญชวนท่านด้วยการเรียกร้องสู่ศาสนาอิสลาม
จงจำนนต่ออัลลอฮ์ แล้วท่านจะปลอดภัย และจงจำนนเถิด
แล้วอัลลอฮ์จะทรงประทานรางวัลแก่ท่านเป็นสองเท่า

แล้วหากท่านผินหลังให้ ก็แท้จริงบาปของบรรดาอารีชีน (ชาวสามัญชน) จะตกเป็นภาระแก่ท่าน และ...

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾

"โอ้อัรรดาผู้ได้รับคัมภีร์

จงมายังถ้อยคำหนึ่งซึ่งเท่าเทียมกัน ระหว่างเราและพวกท่าน คือว่าเราจะไม่เคารพสักการะนอกจากพระองค์ท่านนั้น และเราจะไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ และพวกเรบางคนก็จะไม่ยึดถืออีกบางคนเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ แล้วหากพวกเขาผินหลังให้ ก็จงกล่าวเถิดว่า พวกท่านจงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริงพวกเราเป็นผู้น้อมตาม" [ซูเราะฮ์ อาละอิมรอน : 64]

จากนั้นเมื่อพวกเขาผินหลังและปฏิเสธที่จะเข้าสู่ศาสนาอิสลาม ท่านนบี ﷺ พร้อมด้วยบรรดาศอฮาบะฮ์ของท่าน เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม ได้ต่อสู้กับพวกเขา และได้กำหนดให้พวกเขาจ่ายญิสะฮ์ (ค่าคุ้มครอง)

และเพื่อยืนยันถึงความหลงผิดของพวกเขา และว่าพวกเขาดำรงอยู่บนศาสนาที่เป็นโมฆะหลังจากที่มันได้ถูกยกเลิกโดยศาสนาของท่านนบีมุหัมมัด ﷺ อัลลอฮ์จึงทรงบัญชาให้มุสลิมขอพรต่อพระองค์ในทุกๆ วัน และในทุกๆ การละหมาด และในทุกๆ ร็อกอะฮ์ ให้พระองค์ทรงชี้นำเขาสูหนทางที่เที่ยงตรง อันถูกต้องและเป็นที่ยอมรับ และนั่นก็คือ ศาสนาอิสลาม

และทรงให้เขาห่างไกลจากแนวทางของบรรดาผู้ที่ถูกพระพิโรธ คือ ยิวและผู้ที่เสมือนพวกเขา ที่รู้ดีว่าตนเองอยู่บนความเท็จและยังคงยืนกรานอยู่กับมัน และทรงให้เขาห่างไกลจากแนวทางของบรรดาผู้หลงทาง ผู้ที่ทำอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์โดยปราศจากความรู้อย่างที่พวกเขาอ้างว่าตนอยู่บนทางนำ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาอยู่บนแนวทางแห่งความหลง และพวกเขาก็คือ คริสเตียน

และผู้ที่มิมีลักษณะคล้ายคลึงกับพวกเขาจากบรรดาประชาชาติอื่น ๆ ที่ทำอิบาดะฮ์บนความหลงและความไม่รู้ และทั้งหมดนั้น: เพื่อให้มุสลิมได้รู้ด้วยความแน่ชัดว่า ศาสนาทั้งหมดอื่นจากศาสนาอิสลามนั้นเป็นศาสนาเท็จ และใครก็ตามที่ทำการเคารพสักการะต่ออัลลอฮ์บนแนวทางอื่นที่ไม่ใช่ศาสนาอิสลาม เขาก็เป็นผู้หลงผิด และผู้ใดก็ตามที่มีได้เชื่อมั่นเช่นนั้น ก็ย่อมไม่อยู่ในหมู่มุสลิม และหลักฐานในประเด็นนี้มีอยู่มากมาย ทั้งจากคัมภีร์อัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี

ดังนั้น หน้าที่ที่จำเป็นสำหรับผู้เขียนบทความ —
อับดุลฟัตตาห์ — คือ:
ให้เขารีบเร่งในการสำนึกผิดอย่างจริงใจ
และให้เขาเขียนบทความประกาศการกลับเนื้อกลับตัวของตน
เข้าหาอัลลอฮ์
และผู้ใดที่กลับเนื้อกลับตัวเข้าหาอัลลอฮ์ด้วยความสัจจริง
อัลลอฮ์ก็จะทรงรับการกลับเนื้อกลับตัวของเขา
ตามดำรัสของอัลลอฮ์ผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่งว่า:

﴿...وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

"และพวกเจ้าทั้งหลายจงขออภัยแก่โทษต่ออัลลอฮ์เถิด
โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับชัยชนะ"
(ซูเราะฮ์ อันนุร : 31) และอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقُولُونَ الْقِفْصَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٣٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٣٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَبْدِلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٤٠﴾﴾

"และบรรดาผู้ที่ไม่วิงวอนขอพระเจ้าอื่นใดคู่เคียงกับอัลลอฮ์
และพวกเขาก็ไม่หาชีวิตซึ่งอัลลอฮ์ทรงห้ามไว้
เว้นแต่เพื่อความยุติธรรม และพวกเขาก็ไม่ผิดประเวณี
และผู้ใดกระทำเช่นนั้น เขาจะได้พบกับความผิดอันมหันต์
การลงโทษในวันกียามะจะถูกเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าสำหรับเข
า และเขาจะอยู่ในนั้นอย่างอัปยศ

เว้นแต่ผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว
และศรัทธาและประกอบกิจการงานที่ดี
เขาเหล่านั้นแหละอัลลอฮ์จะทรงเปลี่ยนความชั่วของพวกเขามา
เป็นความดี และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัย ผู้ทรงเมตตาเสมอ 70"
(ซูเราะฮ์ อัล-ฟุรคอน : 68-70) และตามหะดีษของท่านนบี ﷺ
ที่ว่า:

«الْإِسْلَامُ يَهْدِي مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَهْدِي مَا كَانَ قَبْلَهَا».

"อิสลามจะลบล้างบาปต่าง ๆ ที่มาก่อนหน้านั้น
และการกลับใจ (เตาบะฮ์) จะลบล้างบาปต่าง ๆ

สารบัญ

สารบัญที่ : 1	2
อะกิดะฮ์ที่ถูกต้องและสิ่งที่ตรงกันข้ามกับมัน	2
หลักข้อที่หนึ่ง: ศรัทธาต่ออัลลอฮ์.....	6
หลักข้อที่สอง: การศรัทธาต่อบรรดามะลาอิกะฮ์.....	24
หลักข้อที่สาม: การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ ซึ่งประกอบด้วยอีก 2	
ประการ:	26
หลักข้อที่สี่: ศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูต	29
หลักข้อที่ห้า: การศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์.....	30
หลักข้อที่หก : การศรัทธาต่อกฎสวรรค์.....	31
หลักการเชื่อมั่นต่างๆ ที่เป็นปฏิกิริยาต่อหลักการศรัทธาที่ถูกต้อง...	38
สารบัญที่ :	
2 ว่าด้วยหุกมของการร้องขอความช่วยเหลือจากท่านนบี ﷺ.....	50
สารบัญที่ : 3	73
ในหุกมของการขอความช่วยเหลือจากญินและชัยฏอน	
และการบนบานให้พวกมัน.....	73
สารบัญที่ : 4	101
เกี่ยวกับหุกมของการทำอิบาดะฮ์ด้วยบทชิกรที่เป็นอุตริกรรมและที่เป็	
นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์.....	101
สารบัญที่ : 5	135
บทบัญญัติว่าด้วยการจัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติของท่านนบี ﷺ	
และการจัดงานเฉลิมฉลองวันประสูติอื่น ๆ	135
สารบัญที่ : 6	149
หุกมเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองคืนอิสรออ์และมีอ์รอจ.....	149
สารบัญที่ : 7	158
หุกมเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองคืนครึ่งเดือนของเดือนชะอฺบาน.....	158

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

